

Godište XIII. • broj 5 • svibanj 2018.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Zaputiti se
prema zvijezdi –
Uskrsnom
Gospodinu

Kraljica Mira

Marijo, svibnja
Kraljice

Glas mira

Obući se u
pobjednički
mentalitet

U Međugorju se osjeti
Marijina prisutnost

Umirati sebi i
slijediti Krista

Da životu

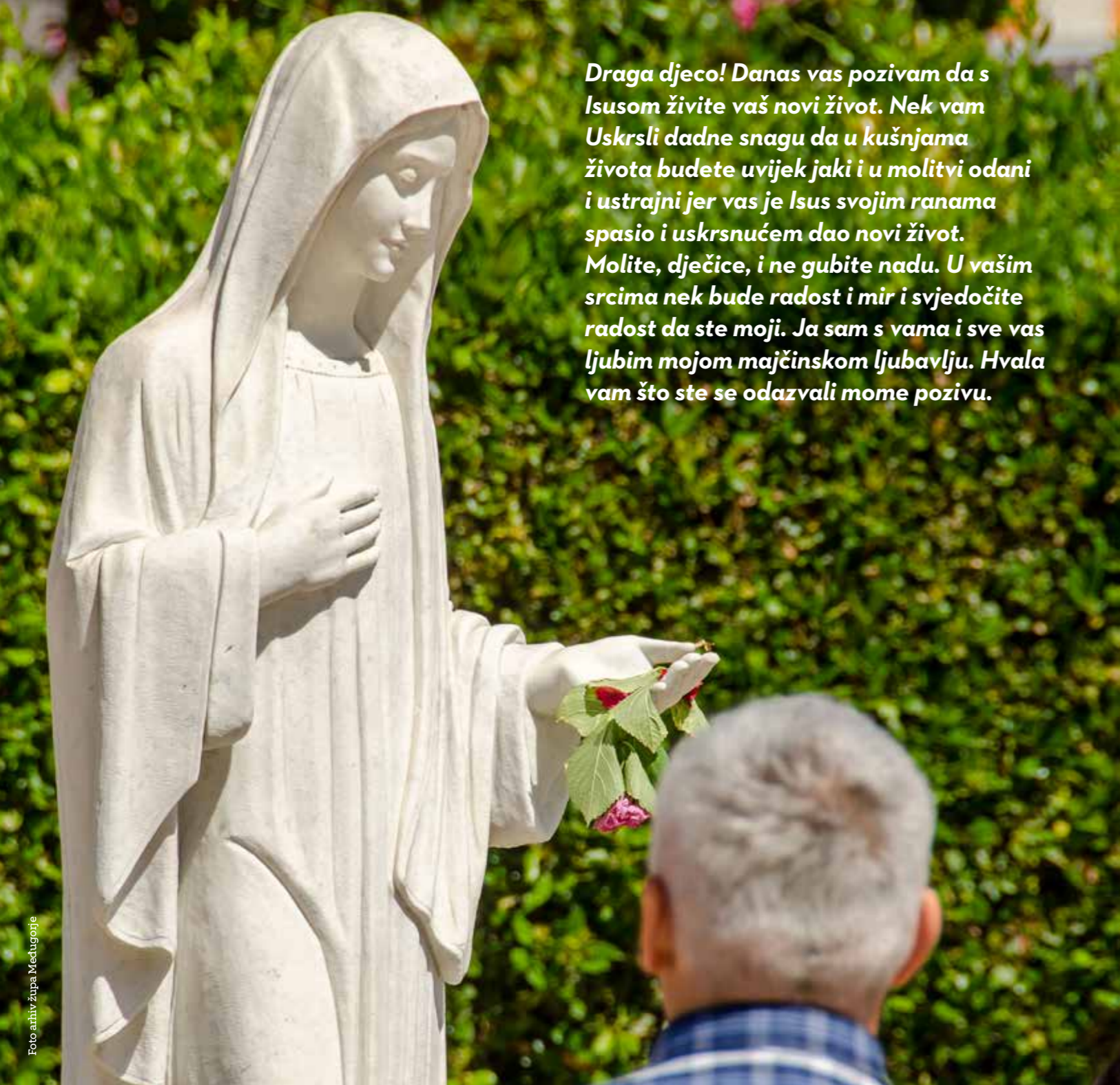
Pomozite da
vam pomažemo!

Svećenik iz
naroda i za narod

Apostol Kraljice Mira

Isusova alternativa:
Bog ili Mamona

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima |
Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divine

Draga djeco! Danas vas pozivam da s Isusom živite vaš novi život. Nek vam Uskrsli dadne snagu da u kušnjama života budete uvijek jaki i u molitvi odani i ustrajni jer vas je Isus svojim ranama spasio i uskrsnućem dao novi život. Molite, dječice, i ne gubite nadu. U vašim srcima nek bude radost i mir i svjedočite radost da ste moji. Ja sam s vama i sve vas ljubim mojom majčinskom ljubavlju. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Foto arhiv župa Međugorje

Gospina škola

Zaputiti se prema zvijezdi - Uskrslom Gospodinu, FRA T. PERVAN
Kraljica Mira, FRA M. ŠAKOTA
Marijo, svibnja Kraljice, FRA G. AZINović
Glas mira, FRA Z. BENKOVIĆ
Obučiti se u pobjednički mentalitet, P. TOMIĆ
U Međugorju se osjeti Marijina prisutnost, Razgovor s M. Lozanom
Umirati sebi i slijediti Krista, T. GAŽIOVA
Gospina osnovna škola, P. TOMIĆ
Da životu, D. JELAVIĆ
Meditacija, FRA M. ŠAKOTA
Molitva, FRA S. ČOSIĆ

Događanja

Znanstveno-medicinska ispitivanja, S. GAETA
Pomozite da vam pomazemo!, J. BURAZER

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Ispit savjesti jedne generacije, K. MILETIĆ
Marijina šutnja, M. MILETIĆ

Svećenik iz naroda i za narod, FRA I. DUGANDŽIĆ
Apostol Kraljice Mira, FRA S. KRALJEVIĆ
Isusova alternativa: Bog ili Mamona, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Jest li Bog? Gdje je Bog?, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Međugorje – odgovor Neba

SVI MI KOJI OBITAVAMO NA OVOM OZEMLJU PODLOŽNI SMO MNOGOBROJNIM KUŠNJAMA KOJE SVAKODNEVNO UDARAJU PO NAMA, OSOBITO PO NAŠOJ DJECI I MLADIMA. IZLOŽENI SMO VALOVIMA ZAMKI I PITANJA KOJA ZAVODE I SRCA I UMOVE.

Živimo u vremenu u kojem je premalo vjerodostojnosti, časti, odgovornosti i vizije. Premalo je, čini se, i onih koji se usude dignuti glas, pokazati stav i drugačije mišljenje. Takve, nažalost, nepromišljeno i nepravedno smatraju nazadnim i zrelim za roportarnicu povijesti.

Stjerani smo u internetske torove. Sve više živimo tu paralelnu stvarnost koja nam sugerira da izvan njenih virtualnih zidina novih spoznaja, kruha i ruha, znanosti i kulture nema. Zato u stvarnosti i nema temeljne infrastrukture koja bi mlade vezala uz zemlju na kojoj su se rodili, uz vjeru u kojoj su nikli i kulturu u kojoj su odrasli. Prisiljeni su ili izmanipulirani ostavljati kuće i njive da ostvare minimalne snove i potrebe.

Mediji od sjevera do juga kroz kojekakve konvencije promiču neke nove „vrijednosti“, neka nova popularna životna stajališta: od abortusa i preljuba do eutanazije...

Mentalni sklop naše kolektivne svijesti već je dugo podložan površnosti. Uvijek se iznova ponavljaju „duboke misli“ kako smo mi narod nesposoban sam određivati svoju budućnost, pa je prepuštamo, čak i nudimo bjelosvjetskim gospodarima. Traže nam opet gazde po europskim duhovnim pustopoljinama, za račun nekakve globalizacije, duhovnog sinkretizma koji će nas pretvoriti u raju koja će crnčiti za tuđi interes i uspjeh.

Odgovorne kao da i nije osobito briga što se posvuda širi puštoš – i ekonomska i duhovna. Nema odgovora kako vlastodršci i institucije kane sačuvati ovu divnu zemlju koju pritišće bujniji život s Istoka, a materijalistička eutanazija sa Zapada? Čini se da, polako ali sigurno, postajemo roba koju će za sitan novac kupiti „strateški“ ulagači. Kušnja je zaista prevelika.

U vremenu beznađa Nebo odgovara Međugorjem. Ovdje je podignuta rampa zlu! Ovdje je pojačana duhovna i intelektualna skrb za sve nas, mlađe i starije. Međugorska svakodnevnica nas snazi da vjerujemo da smo bolja budućnost i Crkve i Domovine, pa i cijeloga svijeta. I na koncu, molba svima koji dolaze u naše Međugorje: Molite za nas i s nama! Tako ćemo mnoge procese i ideje u okrenuti prema pravom cilju. Bogu se utecimo, jer za Njega smo uvijek ljubljena djeca koja imaju dostojanstvo i ljubav, sadašnjost i budućnost na ovoj svetoj zemlji.

Nama treba svibanj za dušu i tijelo, naša nebeska Majka kao utjeha i pomoćnica, naša preporuka po kojoj dolazimo Kristu i Spasitelju.

Poslušajmo njezinu poruku: „Danas vam želim reći da svoja srca otvorite Bogu kao cvjetovi u proljeće, koji tako žude za suncem.“ Pomozi, Majko, da tako i bude!

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Australija 51 €
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Vulelija
Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.
Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €
UPLATE
Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352
Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22
Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2
Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044
Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)
Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Martin Heidegger zacijelo je najutjecajniji filozof 20. stoljeća. I dan-danas je aktualan, što ne znači da se čovjek mora slagati s njegovim mišljenjem niti da je ono u sebi ispravno. Onaj tko visoko i snažno misli, zna snažno i pogriješiti, pa tako i on u svome odnosu prema nacističkom režimu, u vremenu kad je bio profesor i rektor sveučilišta u Freiburgu. U njegovu životu, osobi i mišljenju imamo trajno hrvanje s pitanjem Boga. Pitanje Boga napose u ovo postmoderno vrijeme ne pušta mislioca na miru, ono trajno izaziva na nova promišljanja. Postoji snažna struja suvremenih ateista, ali isto tako i njihovih protivnika.

ZAPUTITI SE PREMA ZVIJEZDI - USKRSLOM GOSPODINU

FRA TOMISLAV
PERVAN

USKRŠNI ZNAK KAO SPAS

Heidegger je rođen kao katolik, onodobno je, početkom dvadesetoga stoljeća, kao i svi daroviti mladići, htio biti svećenik i isusovac. Plan je pao u vodu kad se kao mladi kandidat susreo sa službenom teologijom i filozofijom svoga doba na učilištima. Naime, prevladavala je neoskolastika, što se njemu činilo promašenim i neprimjerenom vremenu u kome je živio. Heidegger se udaljio od vjere i svojih kršćanskih korijena, makar se u njegovim temeljnim djelima još uvijek može otkriti nešto kršćanske potke. Pisao je i govorio o dolasku Boga ili bogova, slutio je da se čovječanstvo mora s nečim silnim suočiti, naglašavao je kako je suvremena tehnika pošla u posve krivu smjeru, isticao kako se tehnika i znanost moraju počovječiti, humanizirati, preobraziti, da se njihove zakonitosti moraju suspendirati ili dokinuti. Tehnika i tehnički napredak ne mogu posredovati istinu. Ona je neutralna u odnosu na čovjekova bitna pitanja. Predvidio je i postmodernu, postkršćansku eru.

Na kraju je ipak oporučno zaželio katolički pokop. Tako se i dogodilo. Nad grobom mu je održao govor svećenik i filozof, profesor u Freiburgu, Bernhard Welte, rođen u istom mjestu kao i Heidegger. Grob mu je u rodnome Messkirchu. Tko ga pohodi, na njegovu grobnom kamenu ne će pronaći križ nego zvijezdu. Zašto zvijezda? O tom se može nadugo nagađati. Možda ćemo otkriti poveznicu s člankom iz 1947. u zbirci *Iz iskustva mišljenja*, gdje ćemo pronaći misao: „Zaputiti se i koračati prema jednoj zvijezdi – to i samo to.“ Dakle, koračati prema jednoj zvijezdi. I ništa više. Približiti joj se svojim životom.

Ako je Heidegger time htio reći da se čovjek može Bitku i Bitnomu u životu samo približiti, ali ga ne i dosegnuti, da se time treba dati voditi, ali ne i s time raspolagati, kao što i zvijezde na noćnome nebu daju orijentaciju, ali ne možemo njima raspolagati ili manipulirati, dakle, ako je to time htio (iz)reći, onda bi zvijezda na njegovu grobnom kamenu bila skrivena, 'kriptirana' gravura ili 'code' njegova kršćanskoga podrijetla. Štoviše, bio bi to stanoviti uskršni znak jer upravo to tvori posebnost svih izvještaja o Uskrsu i uskršnuću u Novome zavjetu,

naime, isprepletenost gledanja i odmaka, spoznajne i trajnoga traganja, slušanja i gledanja, sumnje i vjere. To je posebno naglašeno u znanom izvještaju o dvojici učenika na putu u Emaus, ali i u drugim izvještajima o ukazanjima Uskrsloga, napose Mariji Magdaleni na grobu te Isusovoj riječi: „Noli me tangere...“ Izvještaj o putu u Emaus tvori srčiku dana neposredno nakon Uskrsa, poglavito uskršnoga ponedjeljka, ali je i nutarnji ključ za razumijevanje zbiljnosti Uskrsloga.

BOG JE VJERAN

Obojica učenika, Kleofa i drugi, neimenovani učenik, putovali su iz Jeruzalema u Emaus, s dubokim i gorkim razočaranjem u duši. Sve su svoje nade polagali u Isusa iz Nazareta. Bijaše to prorok, *silan na riječi i djelu*, u njihovim očima, ali i u očima svih koji su s Isusom drugovali. Bijaše taj Isus osoba kojoj su vjerovali i povjerali se, za koju su vjerovali da u sebi nosi zbiljsku istinu o Bogu, čovjeku i svijetu, o životu i istini. I što je uslijedilo? Službene političke vlasti i autoriteti, židovski i rimski, smaknuli su ga upravo zbog svega onoga što je Isus govorio i činio, za što se javno izdavao i očitovao. Sam je sebi Isus presudio kad je pred Velikom svećenikom izjavio da je Sin Božji.

Njih dvojica spominju činjenicu Isusova prazna groba toga jutra, naime, kako su žene bile na grobu, pa su i „neki od naših bili na grobu“ te su izvijestili da su ga živa vidjeli. To se njih uopće ne doima. Za njih su to prazne priče. Sve te informacije ništa ne pridodaju činjenici: Isus je bio i nestao između njih, i sad njih čeka put prema zapadu, mraku, prema zalasku sunca i mrkloj noći, izvana ali i u duši. A oni *su se u duši nadali* da će upravo *taj Isus otkupiti Izraela*, uspostaviti Davidovo kraljevstvo. Ako taj Isus nije bio kadar promijeniti stanje stvari, činjenice s kojima su živjeli, tko bi to onda drugi mogao učiniti? Dakle, na kraju ispada, sve što je taj Isus govorio i činio, zapravo je još samo jedna tlapnja i utopija, životni promašaj. Vizija života kakav bi trebao biti, ali bez konkretna ozbiljenja. S njim je sve svršilo.

Tako lamentiraju oni pred tim neznancem koji im se na putu pridružio. Taj Neznanac niti im povlađuje, niti ih tješi, niti stvari uljepšava, niti

Obojica učenika, Kleofa i drugi, neimenovani učenik, putovali su iz Jeruzalema u Emaus, s dubokim i gorkim razočaranjem u duši. Sve su svoje nade polagali u Isusa iz Nazareta. Bijaše to prorok, silan na riječi i djelu, u njihovim očima, ali i u očima svih koji su s Isusom drugovali. Bijaše taj Isus osoba kojoj su vjerovali i povjerali se, za koju su vjerovali da u sebi nosi zbiljsku istinu o Bogu, čovjeku i svijetu, o životu i istini.

umanjuje niti njihove argumente obezvrjeđuje. Sve su to činjenice. Ali, namjesto jadikovanja počinje on govoriti o svetim spisima njihove vjere. I sve ono što stoji zapisano u Mojsijevu Petoknjžju, preko Proroka, Psalama i cijele njihove povijesti, povezuje on s onim što se dogodilo tomu Isusu. Ma koliko povijest Izraela bila vijugava, ma što se u njoj prenosilo i pripovijedalo, jedno je sigurno zajamčeno: Bog je vjeran, Bog je vjernost, Bog je onaj koji uskrisuje mrtve, Bog donosi konačnu pravdu na svijet i u svijetu. Ma koliko se ljudi od Boga Saveza udaljavali ili čak otpadali, Bog ostaje uz svoj narod, uz svoga Pravednika, konačnog eshatološkoga Proroka. I nije bilo moguće da ovaj *koji je prošao zemljom čineći dobro, samo dobro, istrune, ostane u grobu!*

To je zaključak svih potonjih apostolskih propovijedi u Djelima apostolskim, a i ovaj Neznanac tumači na temelju Pisma Isusovu, zapravo svoju sudbinu. Bog se ne udaljava od svojih, ne okreće lice, ne odvraća svoj pogled od svoga Miljenika. Toliko mu je puta Otac zajamčio svojom riječju

CRKVA NAM, NJEZINA POVIJESNA POJAVNOST, NAUK, SAKRAMENTI, NAPOSE EUHARISTIJA JAMČE I DANAS REALNU PRISUTNOST OVOGA ISUSA. TO JE NEMOGUĆE NIJEKATI. CRKVA JE DUHOVNI DOM SVIH NAS KOJI U ISUSA KRISTA VJERUJEMO, ONA JE ONAJ AUTORITET KOJI NAM POSREĐUJE PRAVI NAUK. BUDIMO ZAHVALNI ŠTO CRKVA ČUVA BOŽJU RIJEČ I TAJNU VJERE OD KOJE MOŽEMO ŽIVJETI.

...oni su se u duši nadali da će upravo taj Isus otkupiti Izraela, uspostaviti Davidovo kraljevstvo. Ako taj Isus nije bio kadar promijeniti stanje stvari, činjenice s kojima su živjeli, tko bi to onda drugi mogao učiniti? Dakle, na kraju ispada, sve što je taj Isus govorio i činio, zapravo je još samo jedna tlapnja i utopija, životni promašaj. Vizija života kakav bi trebao biti, ali bez konkretna ozbiljenja. S njim je sve svršilo.

da sve ono što se dogodilo, mogu promatrati očima srca, u posve novom svjetlu, koje im pruža ovaj anonimni suputnik. I on stvarno ostaje s njima. Zajedno blaguju, On lomi kruh. Ta ih gesta pogađa u srce, u biće. Ona je spomen, podsjetnik na ono što im je ostavio za Posljednje večere. Znak – kao što čovjek živi od kruha, tako možete živjeti i od mene. *Ja sam za vas – Jahve, Bog vaš – u ljudskom obličju.*

Ono tajanstveno ime Boga iz zgrade o gorućem grmu s Mojsijem je dobilo, poprimilo je u njemu ljudsko obličje. Susreli su se s neshvatljivom tajnom, iz neposredne blizine. Istina je, Emanuel, Bog je tu, s nama, sa svojima. Isus je do kraja povezan s Bogom, u mucu, na križu, pa i u grobu. Nije

stižna ljudska čežnja, utopija ili puki optimizam. Nada nije isto što su čežnja ili optimizam. Ona ima svoje posve konkretno mjesto u svijetu, povijesti, našem životu: Najprije u osobi Isusa Krista, a nakon njegove proslave i Duhova u Riječi Božjoj i lomljenju kruha, u euharistiji, koja je zalag vječnoga života. U Riječi i sakramentima Crkve. Gdje se ljudi daju uključiti u tu tajnu, doživjet će da ništa nije u životu uzaludno, da ništa nije propalo. Sve ima svoj duboki smisao usmjerimo li se na Isusa Krista.

Prihvatimo li da postoji Bog, sljedeći je korak moj i tvoj odnos prema Isusu koji za sebe tvrdi da je Sin Božji. To je bit kršćanskog vjerovanja. Ako on nije Bogočovjek, onda je Isus najveći prevarant u povijesti čovječanstva. Tko može za sebe tvrditi da je s Neba, da mu se treba vjerovati, da od njega zavisi vječni spas ili propast? Je li tko drugi u povijesti čovječanstva takvo što za sebe tvrdio? Je li tko drugi tolike ljude fascinirao svojom pojavom? Ako je on plod mašte neukih galilejskih ribara, onda su oni odreda genijalci. Vidimo iz izvještaja o uskrsnuću kako su se ponašali, da su bili kukavelji, a ne tvorci onoga što se danas zove Crkva Kristova.

Crkva nam, njezina povijesna pojavnost, nauk, sakramenti, napose euharistija jamče i danas realnu prisutnost ovoga Isusa. To je nemoguće nijekati. Crkva je duhovni dom svih nas koji u Isusa Krista vjerujemo, ona je onaj autoritet koji nam posreduje pravi nauk. Budimo zahvalni što Crkva čuva Božju riječ i Tajnu vjere od koje možemo živjeti.

U Pismu i na oltaru susrećemo Uskrsloga koji nam zorno zbori: Vaš je put moj put, moj put je vaš put. Budite tomu svjedoci. I budite sretni jer je Bog s vama. I uz vas. Putovanje u Emaus ključ je za razumijevanje Isusove osobe, jer on sam o sebi, Uskrsnom, Proslavljenom zbori, sam sebe tumači. Tako je i danas moguće shvatiti Isusovu osobu samo u drugovanju, prijateljevanju s njim. U osobnom ophođenju, gdje nam on osobno govori, gdje nam zapaljuje i razgara srca da gore od ljubavi i želje *da ostane s nama*. I da nam bude i ostane zvijezda koja pokazuje u kome smjeru trebamo ploviti, odnosno svjetionik i luka koja će nas sigurno prihvatiti.

za njegova života svoju blizinu, pa nije bilo moguće da ostane u smrti. Inače svijet i stvorenje ne bi imali nikakva smisla. Tko se cijelim svojim bićem unese u sadržaj i smisao riječi Pisma, mora nužno spoznati da Bog ima zadnju riječ u povijesti, da ništa od plemenita ni dobra ne može netragom nestati, da Bog spasava, da Bog mrtve uskrisuje.

PROMATRATI „OČIMA SRCA“

Sve to što je Neznanač govorio, moralo se dojmiti Kleofe i njegova sudruga. Stoga ga mole, zapravo prisiljavaju da ostane s njima još neko vrijeme. Spušta se noć, pa neka zanoči s njima tu večer. Vjerojatno možemo slutiti i razloge zašto ga sile. Dotle im je gorjelo srce, žele da im još više tumači, da osobno razlaže,

mogao ostati u grobu, uskrsnuo je. Sad se obojici otvaraju oči. Kad su im se otvorile oči, njega više među njima nema. Iščeknuo je. Ne vide ga. Bog je tajna, čovjek ne može s tajnom raspolagati. Pred njom se možemo samo pokloniti. Nemoćuće je rukama, (raz)umom, srcem dokučiti ni obujmiti Tajnu. Uskrsnućem Isus Krist postaje svemirska Punina božanstva – *Pleroma* o kojoj zborne novozavjetni spisi. Postaje sveprisutni, svenazočni.

ISUS NE RAZOČARAVA

Unatoč toj neuhvatljivosti Tajne Uskrs nam pruža nešto čega ne bijaše u svijetu, a to je nada koja čovjeka prodahnjuje, koja vjernike prožima i ispunja, nada koja od događaja Isusova uskrsnuća nije više nedo-

KRALJICA MIRA

FRA MARINKO ŠAKOTA

U MEKSIČKOM MJESTU GUADALUPE GOSPA SE DIEGU PREDSTAVILA KAO MAJKA PRAVOGA BOGA, U LURDU BERNARDICI KAO BEZGRJEŠNO ZAČEĆE, U FATIMI LUCIJI, FRANJI I HIJACINTI KAO GOSPA SVETE KRUNICE, A U KIBEHU (RUANDA) KAO MAJKA RIJEČI. U Međugorju su vidioci pitali Gospu kako se zove, a ona je rekla: *Ja sam Kraljica Mira*. Zašto tako različiti nazivi za istu osobu? Zar Marija nije jedna i zar njezino poslanje nije jedno?

Istina je da je Marija majka Isusova ista osoba koja se ukazala i u Guadalupe, Lurdu, Fatimi, Kibehu i u Međugorju. Isto tako je istina da je njezino poslanje uvijek i posvuda isto, a to poslanje primila je na Golgoti podno križa kad joj je Isus, smjerajući na Ivana – a time na sve ljude nakon njega – rekao: „Ženo, evo ti sina.“ (Iv 19,26)

No, iako se radi o istoj osobi, problematika vremena u kojem se Marija javlja nije ista. Različitim nazivima o sebi Marija zapravo upućuje poruku ljudima. Govorom o sebi poručuje do čega joj je stalo i u kojem smjeru ljudi trebaju tražiti odgovore na probleme s kojima se suočavaju u svome vremenu.

Već trećeg dana, 26. lipnja 1981. godine, Gospa se na silasku s Podbrda ukazala Mariji Pavlović i uputila joj sljedeće riječi: „Mir, mir, mir – samo mir! Mir mora zavladati između čovjeka i Boga i između ljudi!“

Te 1981. godine Gospin poziv na mir mnogima je bio svojevrsno iznenađenje. Ljudi su se pitali: „Zašto poziv na mir? Zar sada nije mir?“ Tadašnje vlasti čak su taj poziv doživljavale kao svojevrsnu provokaciju jer je država u to vrijeme bila stabilna.

S vremenom je, međutim, postajao jasniji Gospin plan u Međugorju. Sve više su se naslućivali stvarni razlozi njezina dolaska na ovo područje i prilično dugo vremensko razdoblje njezine nazočnosti; dugo, naravno, prema našim ljudskim kategorijama.

Iako je čovječanstvo napredovalo u tehničkom pogledu, potreba za mirom nije se smanjila ni koncem 20. stoljeća, a ni po-

MARIJA NAS VODI PREMA IZVORU MIRA I DARUJE NAM MIR JER ŽELI DA TAJ MIR KOJI U NJOJ KRALJUJE I MI ISKUSIMO I DARUJEMO GA DRUGIMA. TO JE BIT MARIJINE MISIJE U MEĐUGORJU – DA NAM POMOGNE PRONAĆI MIR U SVOM SRCU KAKO BISMO MI POMAGALI DRUGIMA, KAKO BISMO JOJ POMOGLI DA SE MIR ŠIRI U SVIJETU.

Marija je Kraljica Mira jer u njoj kraljuje Božji mir. Njezino srce je „puno milosti“, što znači da je potpuno ispunjeno Bogom i ljubavlju. Ona je bogata mirom, ali ne sebično bogata nego bogata da obogaćuje druge, svoju djecu, kako bi djeca naučila kako pronaći (izgubljeni) mir, kako ga sačuvati i kako ga drugima nositi.

četkom 21. stoljeća, pa ni tamo gdje je prestao rat. Naprotiv, ta potreba postala je još veća nego prije.

Jasno, nije ovo vrijeme iznimka jer otkad postoji, čovjek je u potrazi za mirom. No uzmemo li u obzir vremensko razdoblje od početka ukazanja pa do danas, vidimo da je toliko nemira i razloga za mir da ih je teško sve nabrojiti. Navodimo samo neke primjere kako na lokalnoj tako i na svjetskoj razini: vrijeme komunističke represije, nemiri u Crkvi, diktatura relativizma, odnosno poljuljane kršćanske vrijednosti i sve veća nejasnoća što su prave, a što krive vrijednosti, izgubljeni mir u tolikih mladih nakon pada u ralje droge, alkohola i kocke, ratovi i prijeteće sukobima i natovima među državama i narodima, nesigurnost zbog gubitka zaposlenja, nepronađeni smisao života, izgubljeni mir među bračnim drugovima, poljuljani mir zbog iznenadne bolesti ili smrti drage osobe, rodna ideologija i toliki drugi primjeri...

I Gospa govori o nemirima u svijetu: „... u cijelom je svijetu mnogo nemira.“ (25. 12. 1992.) „Nemir je zavladao u srcima i mržnja vlada svijetom.“ (25. 11. 2001.) „I u ovom nemirnom vremenu...“ (25. 9. 2002.) „Posebno sada kad je mir u krizi... u ovom nemirnom svijetu.“ (25. 1. 2003.) „u ovom svijetu koji je bez molitve i mira.“ (25. 10. 2004.)

Mir nam ne oduzimaju samo velike stvari koje smo nabrojali. Uzroci mogu biti mnogo manji i bliži našoj

svakodnevicu. Može to biti neka osoba u obitelji ili na radnom mjestu koja nas iznervira i „izbaci iz takta“. Izgubimo mir jer nekad ljutito reagiramo na neku riječ, a nekad nas povrijedi nečija šutnja. Mir nam ukrađu materijalne stvari, kada ih imamo mnogo pa smo ovisni o njima, no isto tako izgubimo mir zbog manjka materijalnih stvari; nemamo ih dovoljno pa nas muči briga za budućnost. Uznemirimo se i iznerviramo zbog gužve u prometu itd.

Ne zaboravimo tko je najveći uzročnik nemira u srcima i u svijetu, a koji djeluje iz pozadine. „Sotona je jak i svim silama želi uništiti mir koji dolazi od Boga.“ (25. 10. 1990.) „... Sotona želi razoriti moje planove mira.“ (25. 12. 1990.) „Sotona je jak i želi razrušiti ne samo ljudske živote nego i prirodu i planet na kojem živite.“ (25. 1. 1991.) „I danas vam želim reći: Ja sam s vama u ovim nemirnim danima, kad Sotona želi srušiti sve ono što ja i moj sin Isus gradimo... Sotona želi srušiti sve ono što je sveto u vama i oko vas.“ (25. 9. 1992.) „... Sotona želi rat, želi nemir, želi srušiti sve što je dobro.“ (25. 3. 1993.) „... Sotona izaziva svađu i nemir.“ (25. 7. 1999.) „... danas kad Sotona želi rat i mržnju.“ (25. 9. 2001.)

U Međugorju se Marija predstavila kao Kraljica Mira: „Ovdje sam došla kao Kraljica Mira, i želim vas obogatiti svojim majčinskim mirom.“ (25. 7. 1990.)

Marija nas vodi prema Izvoru mira i daruje nam mir jer želi da taj mir koji u njoj kraljuje i mi iskusimo i darujemo ga drugima. To je bit Marijine misije u Međugorju – da nam pomogne pronaći mir u svom srcu kako bismo mi pomagali drugima, kako bismo joj pomogli da se mir širi u svijetu.

U kojem smislu je Marija kraljica? I kakav je to njezin „majčinski mir“?

Marija je Kraljica Mira jer u njoj kraljuje Božji mir. Njezino srce je „puno milosti“, što znači da je potpuno ispunjeno Bogom i ljubavlju. Ona je bogata mirom, ali ne sebično bogata nego bogata da obogaćuje druge, svoju djecu, kako bi djeca naučila kako pronaći (izgubljeni) mir, kako ga sačuvati i kako ga drugima nositi.

O sebi i o svome poslanju u Međugorju Gospa sama kaže: „Ja sam za vas, dječice, milosni dar ljubavi koji dolazi od Boga za ovaj nemirni svijet.“ (25. 11. 2007.) Gospina zadaća je pomoći današnjem čovjeku pronaći put do mira, a tu zadaću dobila je od Boga koji ljubi čovjeka i želi da se čovjek vrati k Njemu. „Zato (Bog) dopušta meni da budem s vama, da vas poučavam i da vam pomognem naći put mira.“ (25. 3. 1988.)

Marija je Kraljica Mira, ali to ne znači da je bila pošteđena iskustva nemira, nejasnoća i boli. Već u susretu s anđelom Gabrielom u nje se opaža smetenost i strah, pa joj anđeo kaže: „Ne boj se, Marijo!“ (Lk 1,30) I starac Šimun u Hramu predkazao joj je trpljenje: „... a i tebi će samoj mač probosti dušu...“ (Lk 2,35). Sama činjenica da

je zajedno s mužem Josipom morala bježati u Egipat kako dijete ne bi palo u šake Herodove, govori o strahu i nemiru u Marijinoj duši. „On (Josip) ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat.“ (Mt 2,14) Možemo zamisliti koji nemir i koja žalost je ušla u Marijinu dušu kad je spoznala da joj se dvanaestogodišnji sin izgubio. „Uvjereni da je među suputnicima, odoše dan hoda, a onda ga stanu tražiti među rodbinom i znancima. I kad ga ne nađu, vrte se u Jeruzalem tražeći ga.“ (Lk 2,44-45) Na koncu, najveću, teško zamislivu bol doživjela je Marija podno križa na kojem je visio njezin sin: „Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika kojega je ljubio, reče majci...“ (Iv 19,26)

No nemir nikada nije preuzeo kontrolu nad Marijom. Nejasnoće koje su se javljale u njoj nisu prevladale, jer je njezino srce bilo otvoreno Bogu i potpuno opredijeljeno za njega. Bilo je protivljenja s raznih strana i trpljenja, ali ona nisu uspjela zatvoriti njezino srce i ugasiti plamen vjere, nade i ljubavi u njoj.

S druge strane Marija je osoba koja nije „u miru“. Nije u miru jer nije sebična u smislu: Važno je da ja imam mir, a za druge me briga! Naprotiv, Marija je puna milosti, puna ljubavi zbog čega joj je žao ljudi. Njezino srce je puno sućuti pa plače kad vidi toliku djecu koja se gube u nemirima i sukobima.

Ne napušta svoju djecu, ostaje im vjerna kad dođu ratni sukobi i nemiri: „Ja sam s vama u ovim nemirnim danima, kad Sotona želi srušiti sve ono što ja i moj sin Isus gradimo.“ (25. 9. 1992.) Marija suosjeća s nama i želi nam pomoći: „Dajte mi sve svoje osjećaje i sve svoje probleme! Ja vas želim utješiti u vašim kušnjama. Želim vas ispuniti mirom, radošću i ljubavlju Božjom.“ (20. 6. 1985.)

Marija nas vodi prema Izvoru mira i daruje nam mir jer želi da taj mir koji u njoj kraljuje i mi iskusimo i darujemo ga drugima. To je bit Marijine misije u Međugorju – da nam pomogne pronaći mir u svom srcu kako bismo mi pomagali drugima, kako bismo joj pomogli da se mir širi u svijetu.

Jedan svećenik je shvatio poslanje Međugorja u ovom vremenu: „Svijet je u nevolji, u nemiru. A Međugorje pokazuje smjer prema miru. To je razlog zašto Međugorje smatram važnim.“

MARIJO, SVIBNJA KRALJICE

FRA GORAN AZINOVIĆ

SVIBANJ JE. ROŽNJAK ILI CVIJETANJ. MJESEC BUĐENJA – STOGA I NADE. Vrijeme kada se sva priroda otvara u svojoj svojoj raskoši. No ljepota svibnja nije samo u mirisnom cvijeću i u proljetnoj raspejvanoj i probuđenoj prirodi, nego se za nas vjernike ljepota svibnja očituje i u štovanju, koje u tom mjesecu kroz različite pobožnosti osobito iskazujemo Blaženoj Djevici Mariji, Majci Crkve.

U svibnju nam je dakle Gospa najbliža jer je ona znak vedrine i duhovne snage kršćanstva. Moleći otajstva svete krunice, povezujemo se i ujedinjujemo s Kristom koji je središte i cilj svake naše molitve.

Kako je nastala *krunica ili ružarij*? Kroz povijest je sačuvano jedno slikovito tumačenje da je dominikanac Heinrich Seuse (15. st.) Mariji ispleo vijenac od 150 ruža. Također, u njegovo vrijeme zaljubljeni su se darivali krunama koje bi napravili od ruža. On, privržen nebeskoj Majci koja zaslužuje najljepše krune, došao je na ideju da kruna za nju sadrži onoliko ruža koliko ima i psalama. I tako je nastala jedna od najčudesniji molitava u Crkvi – molitva svete krunice. Postoje još razna tumačenja i svakako jedno od službenih tumačenja kaže kako je krunica nastala u srednjem vijeku kao svojevrsna „zamjena“ za Časoslov. Veliku zaslugu u širenju moljenja krunice na poseban su načini imali redovnici. Utemeljitelj Reda propovjednika, sveti Dominik (1175. – 1221.) rado je

molio krunicu i dominikance je stavio pod Marijinu zaštitu. U nekim starim molitvenicima naći će se napomena da su dominikanci „Marijin Red“. Prema pobožnoj predaji, Blažena Djevica Marija ukazala se sv. Dominiku i rekla mu: „Ovu ćeš pobožnost svojim propovijedanjem proširiti među kršćanski puk, jer ona je meni i mom Sinu najmilija.“

Franjevci su na poseban način također bili promicatelji svete krunice, tako da se je u većini samostana molila takozvana *franjevačka krunica*. Sveti Franjo je također na osobit način ljubio Blaženu Djevicu Mariju i rado razmišljao o otajstvima Isusova života čitajući i meditirajući Sveto pismo. Jer Sveto pismo je Božja riječ upućena čovjeku u kojoj je sveti Franjo uvijek rado otkrivao dublji smisao i ljepotu za svoje poslanje. Redovnici su živjeli od krunice, tako jednostavne, a uzvišene molitve, najprije zbog njene jednostavnosti, a svakako i njezine dubine.

Molitvu krunice zovu još i *molitvom zajedništva*. Prema savjetima duhovnih otaca oni kažu kako moljenjem krunice biva uvećano i posvećeno svako zajedništvo, kako obitelji tako i naroda, u konačnici i Crkve. Možda je važno naglasiti kako je to u svom životu na poseban način osjetio naš blaženik, nadbiskup Alojzije Stepinac. Naime Stepinac 1943. godine, duboko svjestan da od strašnog ratnog vihora

hrvatski narod i narode Europe može spasiti jedino krunica, s francuskog jezika prevodi knjižicu „Krunica kao razmatranje i usmena molitva“ i to je bila jedna od prvih knjiga o krunici na hrvatskom jeziku u to vrijeme.

U konačnici poruka Gospe u Fatimi glasi: „Molite krunicu svaki dan da biste izmolili mir svijetu i svršetak rata! Naša draga Gospa iz Fatime poručila je maloj Luciji: „Ja sam Gospa svete krunice. Neka se krunica moli svaki dan!“ I sveti Ivan Pavao II. je na poseban način bio zaljubljenik u svetu krunicu. Znao je reći: „Krunica je moja najdraža molitva. Mnogi znaci pokazuju kako i danas sveta Djevica želi upravo po toj molitvi ostvarivati onu majčinsku brigu kojoj je umirući Otkupitelj povjerio, u osobi ljubljeno učenika, sve sinove Crkve: „Ženo! Evo ti sina!“ (Iv 19,26) Značajno je također i to kako su naši biskupi – Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine – pozvali narod na molitvu krunice od Blagovijesti do kraja svibnja 2018. za duhovnu obnovu svih koji vjeruju u Krista.

U Međugorju, koje je svim srcem prihvatilo i uzljubilo molitvu krunice, ona se moli od samih početaka. Ovdje se krunica neprestano moli, i upravo po toj molitvi i kroz tu molitvu ljudi bivaju dotaknuti Božjom milošću. Mnogi će hodočasnici posvjedočiti kako su upravo ovdje u Međugorju preko krunice ponovno naučili moliti. Nema sumnje da je Međugorje istinsko žarište ispravne pobožnosti i ljubavi prema Crkvi, jer ono svojom neprestanom molitvom želi samo jedno kazati – istinska i jednostavna molitva može pomoći miru i zaustaviti svaki rat i nasilje u svijetu.

Obitelji, odazovimo se pozivu na molitvu – molitvu svete krunice. Gospu uzmimo kao Učiteljicu koja nas prati na našem putu, kako bismo mogli izbliza slijediti Gospodina.

Neka molitva krunice ispuni i ovaj svibanj!

Jesi li se ikada zapitao kako je biti bolestan? Kako ljudi podnose bol? Kako se suočavaju s vlastitom nemoći i postupno prilagođavaju na novu kvalitetu života? Imaju li oni pravo na slabost? Tko ih tješi kada ih neopisivo boli? Što sve liječnici trebaju učiniti da bi spasili jedan ljudski život? Kako se sa svime nose ukućani? Imaju li vremena za molitvu ili su preumorni od iscrpljenosti i muke? Kako čovjek živi kada ga svi napuste i ostane mu samo Bog?

**FRA ZVONKO
BENKOVIĆ**

IZNENADAN PAD

Imao sam priliku živjeti život punim plućima. Završio sam srednju školu i upisao ekonomski fakultet. U roku sam položio ispite i nakon diplome zaposlio se najprije kao pripravnik, a nakon stažiranja kao menadžer u jednoj uglednoj firmi. Sve je išlo po redu. Nisam se morao previše ni truditi, vrata su se sama otvarala. Uspjeh je bio zajamčen, a novca na pretek.

Jednoga jutra, u ranu jesen, krenuo sam biciklom na posao. Kiša je rominjala taman toliko da kolnici postanu skliski. Na velikom raskrižju automobil iz suprotnoga smjera proletio je kroz crveno, a ja sam završio pod njegovim kotačima.

Život je stao. Mjeseci u induciranoj komi, brojne komplikacije i operativni zahvati obilježili su prvih šest mjeseci borbe kako bih preživio.

Gotovo ništa od svega toga nisam ni osjetio. Priču sam doznao kasnije iz razgovora medicinskoga osoblja i rodbine, dok su moji o svemu šutjeli.

KAD JE ČOVJEK MLAD ONDA ŽIVOT ŽIVI NE PRIMJEĆUJUĆI KAKO PUNO TOGA IMA, KAKO JE DISANJE UOBIČAJEN PROCES, A TRČANJE PO LIVADAMA SASVIM OBIČNA RUTINA. ŽIVOT GA TJERA DALJE U ŽELJI DA SVE ISTRAŽI, DOŽIVI NEPONOVLJIVO ISKUSTVO I ISPROBA SVE ŠTO MU SE NUDI, MAKAR TO BILU ZABRANJENO I ŠTETNO. DOK SI POKRETAN IMAŠ RAZGRANAT KRUG PRIJATELJA, POZNANIKA I ONIH KOJE SREĆEŠ NA SLIČNIM MJESTIMA.

Kada sam se probudio, shvatio sam kako su to neki drugi ljudi. Nisam ih zaboravio, ali moja bolest ih je postarala.

Nakon brojnih majstorskih zahvata kirurga još sam živ, ali sam ostao vezan za krevet. Kvaliteta života se promijenila, a moja karijera doživjela je iznenadnu preobrazbu. Od uspješnoga, mladoga i perspektivnoga menadžera postao sam bolesnik s punim radnim vremenom.

VRIJEME PRIHVAĆANJA

S borbom za moje preživljavanje odvijale su se drame u mojoj obitelji. Trebali su se sa svim tim nositi. Nije im bilo lako. Iako su bili vjernici, doživjeli su vlastite kušnje i lomo-ve. Mijenjali su se njihovi životi i uobičajeni dnevni ritam dobio je novu dimenziju. Kroz vrijeme prilagodbe na moje stanje propitivali su se o smislu života, jačali vjeru i povjerenje da Bog ima neki plan sa svime što se događa, premda su od nemoći često padali.

Za vrijeme moga boravka u bolnici više su gladovali, nego bili siti. Nije im nedostajalo hrane, nego su iz devetnice ulazili u novu devetnicu molitve i posta. Svaka je bila još potrebna od one koja još nije ni završila. Post ih je jačao, a molitva krijepila kad su pred tajnom života bili bespomoćni i nijemi. Bolest drugih nas često preplaši, a patnja djeteta otupi i potakne na još veću žrtvu i borbu za život.

Moja dijagnoza nije samo promijenila ritam mog života, nego je utjecala i na moju obitelj. Majka je napustila posao i preuzela potpunu skrb o meni. Od službenice na šalteru postala je vješta medicinska sestra koja je izučila svaki pokret mog tijela. Naučila je prepoznavati bol po izrazu lica, baš kao što je to prepoznala dok sam bio dijete.

Kad je čovjek mlad, onda život živi ne primjećujući kako puno toga

GLAS MIRA

Danas se ne mogu baš ničega odreći, ali sam naučio svoju bol i patnju prikazati Bogu kao trpljenje za one koji su u većoj pogibelji nego ja. Osobito molim za one koji su mladi kao ja, ali još nisu spoznali vrijednost života, za one koji Boga još nisu upoznali, da im Duh Sveti dotakne dušu i potakne ih na susret.

ima, kako je disanje uobičajen proces, a trčanje po livadama sasvim obična rutina. Život ga tjera dalje u želji da sve istraži, doživi neponovljivo iskustvo i isproba sve što mu se nudi, makar to bilo zabranjeno i štetno. Dok si pokretan, imaš razgranat krug prijatelja, poznanika i onih koje srećeš na sličnim mjestima.

Prijatelji su bili brižni prvih mjeseci i godina, a onda je bolest postala dosadna. U mojem životu nije bilo puno novosti, dok su u njihove živote dolazile druge brige i muke koje su moju prebacile u drugi plan. Ne zamjeram im zbog toga, premda sam se često pitao zašto.

Samoća je teška, osobito ako je nemaš s kim podijeliti. Bolovi postanu uobičajeni ritam koji se izmjenjuje na skali od boli do boli do neizdrživosti. Tijelo se prilagođavalo na novi bioritam, a lijekovi su često izazivali nuspojave. Uz sve to trebalo je nastaviti živjeti. Bezbroj puta sam se pitao zašto su se liječnici i moja obitelj toliko borili kako bih preživio, a ja sam ostao prikovan za krevet. Nije mi bilo pomoći jer napuknuti kralježnjak trajno je oštetiо kičmenu moždinu.

Pitao sam se: Kako živjeti život kada u njemu nema živosti? Kako živjeti kad sve stane, a treba ići dalje? Na koncu, što me je nosilo? Ma Bog, nema druge – rekla bi moja baka, a i Gospa koja je brižno uslišavala sve moje neizrečene molitve.

MOJA BAKA JE ČUDO

Kako to? Jednostavno. Baka mi je u trenucima moje agonije uvijek palila Radio Mir Međugorje. Sjedeći uz moje uzglavlje, jednom rukom je brisala pljuvačku, a u drugoj je držala svoju drvenu krunicu. Prije početka molitvenoga programa, kada nikoga drugoga nije bilo u sobi, na glas je izričala svoju dnevnu preporuku. Govorila je: „Sine, ne boj se! Bit će sve dobro. Gospa još nikada nije zakazala, kad god sam je u životu žarko molila. A sada ne molim samo usnama, nego dušom i srcem. Ne molim je za čudo ozdravljenja, nego za milost prihvaćanja Božje volje. Molim ju za mudrost i snagu da prihvatimo tvoju nemoć; da rastemo u vjeri i ljubavi;

da nas tvoja bol i nemoć ne ranjavaju, nego da nas krijepi u poniznosti i služenju; da nas tvoja patnja poveže u molitvi i zahvaljivanju kako bismo iz dana u dan mogli nositi jedni druge.“ Nakon toga bi molila kao da je sama u međugorskoj crkvi.

Kako su dani prolazili, a moje stanje je variralo kao proljetna vremenska prognoza, baka je malo po malo počela okupljati ukućane u vrijeme krunice. Najprije je pozvala majku da se od 17 do 18 sati odmori, a potom je pozivala sestre i braću da i oni budu s nama. Otac je došao zadnji. Vidio sam da mu je bilo teško. Možda mu nije bila teška molitva, ali ga je boljela moja nemoć.

Dok sam bio zdrav, često sam govorio kako mi misa na radiju i televizoru nema smisla. Išla mi je na živce. Pitao sam se tko to još prati? Ima li to smisla? Došlo je vrijeme i promijenio sam perspektivu gledanja. Zahvalan sam na čudu tehnike, koja je omogućila da riječ Evanđelja dopre do svih obitelji koje nisu u mogućnosti ići u crkvu u nedjeljnu svetu misu, do svih bolnica u kojima je snaga Riječi milost koja krijepi, do domova u kojima se stari spremaju za susret s Gospodinom; do onih koji su osamljeni, obespravljeni, osuđeni na samoću i čekanje.

Posebno me je dojmilo kako je baka svake nedjelje žrtvovala svoj odlazak na misu kako bi ostajala uza me, jer je to bila prigoda da se majka i otac na trenutak odmore. Rijetko smo imali prigodu za svetu pričest. Baka se pričestivala željom, a meni je stavljala znak križa na čelo govoreći: „Bog neka nam te čuva i poživi još dugo.“ To bi mi davalo snagu, koju ne mogu opisati.

GLAS MIRA

Danas se ne mogu baš ničega odreći, ali sam naučio svoju bol i patnju prikazati Bogu kao trpljenje za one koji su u većoj pogibelji nego ja. Osobito molim za one koji su mladi kao ja, ali još nisu spoznali vrijednost života, za one koji Boga još nisu upoznali, da im Duh Sveti dotakne dušu i potakne ih na susret.

Nisam više u prigodi mijenjati puno stvari, nego prihvaćam ono što mi je ponuđeno. Moj put s Bogom bio je dug. Ne da mu nisam zamjerio što mi je na vrhuncu karijere poslao bolest, nego što me je ostavio samoga da se susretne s njim. Borio sam se danima. Svi su mi išli na živce, premda sam to pokušao sakriti. Teška mi je bila samoća i bezobzirnost prijatelja. Boljela me je istina da će me svi ostaviti osim mojih ukućana, a njih često nisam podnosio. Nisam mogao vjerovati da će mi baka postati najbolji prijatelj, da će me njezina jednostavnost i vjera vratiti najprije Bogu, a onda i samome sebi. Kako su čudnovati putovi Božji! Ni sami niste svjesni što nam je sve darovano, a to i ne zamjećujemo.

Na koncu se pitam što sam sve izgubio, a da mi ne nedostaje. Danas mi je dovoljan samo Bog, bakina nježna ruka koja neumorno briše moju pljuvačku, obitelj koja strpljivo raste i pada uz moju postelju. Uz to, samo kada bih mogao, neprestano bih govorio o čudu života, o čudu prihvaćanja vlastite bespomoćnosti, o čudu predanja vlastite bespomoćnosti u Božje ruke, o čudu iscjeljivanja mojih rana koje sam položio u Kristove rane, o čudu zajedničke obiteljske molitve oko moje bolesničke postelje, o čudu koje se zove Radio Mir Međugorje.

Molim srcem slušajući kako to moja obitelj šapuće. Molim dušom, jer znam da Bog čuje, premda mi je oduzet dar govora.

OBUCI SE U POBJEDNIČKI MENTALITET

U Međugorju je održan četvrti godišnji susret zajednica, grupa, domova molitve, udruga i inicijativa povezanih u koordinaciju Obnove u Duhu Svetome (ODS) iz Hrvatske i BiH u trajanju od 4. do 8. travnja 2018. godine. Kao i proteklih godina, za slavljenje su se pobrinuli slavljenički timovi Božja pobjeda, Srce Isusovo, Nanovo rođeni, Božja slava i Dom molitve Osijek. Na početku je sve sudionike pozdravio međugorski župnik koji je istaknuo kako je i u Međugorju Gospa više puta upozoravala vjernike da premalo mole Duha Svetoga te kako, ako imaju u sebi Duha Svetoga, zapravo imaju sve! A upravo na Gospinu molbu, prije svake večernje svete Mise u župnoj crkvi, moli se *zaziv Duhu Svetom*, kao najbolja priprema za susret sa živim Bogom u liturgijskom slavlju.

PAULA TOMIĆ

PROGRAM SE I OVE GODINE ODVIJAO U DVA DIJELA. Prvi dio (od srijede popodne do petka popodne) odvijao se u Majčinu selu i na njemu je sudjelovalo oko 600 voditelja i suvoditelja, predstavnika molitvenih grupa i domova molitve te oko dvadesetak svećenika i desetak časnih sestara. „Radi se o tome da želimo osposobiti ljude za razgovor i pristup onim osobama koje uopće ne idu u crkvu ili ne vjeruju u Boga. Naučiti ih kako takvim osobama približiti Boga i pomoliti se za njih i s njima pomoću ove metode ‘pet ključeva’ koju nam donosi obitelj Lozano. Oni su nekako uspješno u svojoj praksi i u svojim knjigama objedinili ono što zapravo naučava i Učiteljstvo crkve o molitvama za oslobođanje od duhovnog ropstva: sažeto metoda PET KLJUČEVA, a to su: 1) pokajanje i vjera, 2) oprašta-

nje, 3) odricanje od djela neprijatelja, 4) prihvaćanje vlasti što je imate u Isusu Kristu, 5) primanje Božjeg blagoslova za vaš identitet i sudbinu. Sve sa ciljem kako bi osobe počele živjeti onaj svoj pravi identitet sina/kćeri Božje koji danas nekako kao da cijeli svijet sa svojim zamkama i lažima želi maknuti i izbrisati iz čovjeka. Cijeli ovaj pristup je vrlo normalan, ljudski, pristupačan, pun ljubavi i suosjećanja prema ljudima sa ciljem da se kroz razgovor ljudima posvijeste ‘vrata’, odnosno rane i grijesi u njihovoj duši, a zatim se uz pokajanje, opraštanje, svjesno odricanje, oduzimanje autoriteta Zlomu i predanje autoriteta Bogu događa jedno unutarnje oslobođenje i ozdravljenje – koje je naravno jedan svojevrsni proces svakodnevnog hoda u molitvi i vjeri“ – istaknuo je Lordan Lubenkov iz Splita koji je zajedno

s Damirom Zukanom iz Zagreba nacionalni koordinater Obnove u Duhu Svetome Hrvatske te moderator programa i organizator susreta. „Bit ovih susreta i seminara u Međugorju je da ljudi dobiju jednu veću ljudsku i vjersku formaciju te da mogu na bolji način služiti u svojim zajednicama“ – istaknuo je Damiro Zukan i dodao: „Mislim da je ovaj model odvijanja seminara vrlo dobar jer se sudionicima može pomoći da dođu više do Krista, da spoznaju što su i tko su i dobiju jednu veću slobodu življenja s Gospodinom.“ Dobra mu se čini i ova kombinacija FORMACIJE i SUSRETA koja daje jednu dodatnu dimenziju otvaranja prema nečemu novom. Značajno je i jer se susret događa u Međugorju budući da se ovdje sve događa pod jednim posebnim Gospinim blagoslovom koji nas sve povezuje

zajedno s Marijom, a preko Marije s Isusom.

Predavači na susretu bili su Neal, njegova žena Janet i sin Matthew Lozano te obiteljska prijateljica Miriam. Kako su došli na ideju pozvati obitelj Lozano na seminar, objasnio je Lordan: „Na nekim susretima voditelja ODS-a pitali smo se kako, uz ‘dar ozdravljanja’ o kojem je bilo više govora prošle godine, obraditi na dublji način ‘dar oslobođanja’ – odnosno naći najbolji model za nas u Hrvatskoj – pa smo se složili da bi to bio model UNBOUND – Oslobođeni, koji je osmislila obitelj Lozano. I tako smo preko gospodina Željka Krnjaka koji je preveo njihove knjige uspjeli stupiti s njima u kontakt te zajedno s njima izradili program ovogodišnjeg susreta.

DRUGI DIO SUSRETA

Nakon prvog dijela susreta, odnosno škole za voditelje i pratitelje, koji se od srijede do petka popodne odvijao u Majčinu selu, program je od petka večeri prebačen u dvoranu sv. Ivana Pavla II. Slavljenje koje je uslijedilo nakon svete mise predvodio je Alan Hrzića i slavljenički tim Srca Isusova,

Dom molitve Osijek te Božja slava bend iz zajednice Dobri pastir. Ta večer je imala naglasak na osvješćivanju važnosti osobne molitve i osluškivanja, ali i radosti zajedništva.

Subota je protekla u predavanjima i radionicama koje je vodila obitelj Lozano i sudjelovanju na večernjem molitvenom programu. Večernju misu predslavio je don Josip Radić, voditelj Euharistijske zajednice Srca Isusova i Marijina, a pjevao je župni zbor iz zagrebačke župe Dabrava. Iza euharistijskog klanjanja u 22 sata na vanjskom oltaru crkve bilo je upriličeno slavljenje koje su predvodili ostali slavljenički timovi prisutni na susretu ODS-a.

Nedjelja je započela slavljenjem, a nakon toga svetom misom koju je predslavio p. Sebastian Šujević DI. On je na tako jednostavan, a opet iskren i dubok način govorio o Božjem milosrđu. Pozvao je sve prisutne da ne zaborave kako je u svima njima Božja slava, da su u nju uronjeni i da je njihovo „ново рођење“ zapravo ta promjena svijesti: iz mentaliteta gubitnika u mentalitet pobjednika – po kojoj prepoznajemo i prihvaćamo snagu Uskrsloga u nama i našem životu.

Nakon svete mise koordinatori Obnove u Duhu Svetom Damir Zukan i Lordan Ljubenković zahvalili su i predali poklone svima onima koji su pomogli pri realizaciji ovog ovako velikog događaja. Na poseban način su zahvalili obitelji Lozano o kojoj su posvjedočili kako su doista osjetili da ono što oni rade, rade iz istinske ljubavi prema čovjeku i želi da mu pomognu. Neal, Matthew i Janet zahvalili su organizatorima na ovoj mogućnosti da dođu u Međugorje, jer je to za sve njih bilo prvi put. Posvjedočili su kako su oduševljeni vjerom hrvatskog naroda,

Neal Lozano (magisterij iz područja religioznog obrazovanja) vodi Heart of the Father Ministries (Službu Očeva Srca). Sa suprugom Janet putuje po zemlji i inozemstvu, pomažući ljudima da zažive slobodu u Kristu i u evangelizacijskim školama osposobljava voditelje molitvenih zajednica za službu oslobođanja (UNBOUND ministry). Neal je rimokatolik i uz to je i stariji koordinater interdenominacijske kršćanske zajednice koja se naziva House of God's Light (Kuća Božjeg svjetla) o kojoj se brine već trideset pet godina. On i Janet imaju četiri sina i devetero unučadi. Žive u mjestu Ardmore, država Pennsylvania. Kod nas su prevedene njegove knjige: POVRATAK STARJEG BRATA, u kojoj objašnjava skrivene grijeha srca, pozivajući čitatelja da primi dar pokajanja te serija od tri knjige za djecu HOĆES LI ME BLAGOSLOVITI?, u kojima se obraća srcima roditelja i djece otkrivajući važnost i snagu izgovorenog blagoslova. Tu su i knjige ODUPRIJETI SE ĐAVLU – katolički pogled na oslobođanje; te SLUŽBA OSLOBOĐENI – Vodič, kako pomoći drugima da pronađu slobodu u Kristu (koju je napisao zajedno sa sinom Matthewom.)

iznenađeni mnogobrojnošću prisutnih posebno velikog broja mladih, i kako se nadaju da je sve ono što je ovih dana dotaknuto, zapravo samo početak još većeg Božjeg djelovanja u našem narodu.

SVJEDOČANSTVA SUDIONIKA

TOMISLAV SLAVIĆ

zajednica Novo rađanje iz Splita

U karizmatskoj zajednici sam od 2009. godine i sudjelujem u njoj zajedno sa svojom ženom i djecom. Uključujemo i djecu gdje god idemo. Inače pohađaju i vjerski vrtić tako da odrastaju u klimi slavljenja i molitve. Vidim kako je veliki blagoslov da je obitelj zajedno, da raste u vjeri, da zajedno moli, jer sve to djeca gledaju. To im se pruža kao primjer i to im daje veliki osjećaj sigurnosti, a to je ono što djeca najviše trebaju. Na ovom seminaru sam u organizacijskom timu pa baš nemam puno prostora za praćenje programa, a to uvijek zahtijeva da umrete sebi da netko drugi može primati. Rekao sam: „Bože, ja sam tu, što god treba evo me!“ Ako uspijem što primiti, dobro je jer znam da će Bog sve to nadoknaditi. To je s jedne strane radost, a s druge strane jedna velika obveza. Prema nasmijanim licima ljudi čini mi se da će sve ovo biti vrlo plodonosno, ali sve je to samo sjeme koje Gospodin sije, a poslije je potrebno vrijeme da sve to iznikne. Važno je da budemo radosni i da svijetom pronosimo Isusa, a ovi susreti upravo u tome pomažu: da upoznamo dublje Isusa Krista i da si posvijestimo što je On učinio za nas.

s. BISERKA JAGUNIĆ

školska sestra franjevka Bosansko-hrvatske provincije, zajednica Dobri Pastir, Zagreb

Već sam više puta bila na ovim seminarima, a također sam i vrlo često u Međugorju. Meni je ovaj susret također potvrdio ono čime se i sama bavim – a to su razgovori s osobama koje imaju problema i molitva za njih, te vođenje molitveno-terapij-

skih seminara (kako mi to u našoj zajednici zovemo). Vidjela sam naime puno sličnosti, potvrde, nekako da isti Duh vodi i nadahnjuje sve nas. Svatko naravno ima svoj način pristupa, ali su velike sličnosti. Osobito što se tiče ODRICANJA. Sve više otkrivam u praksi važnost toga čina, da ako osoba prizna, kaje se i zatim se odriče toga grijeha i zloduha, a onda netko s autoritetom Crkve još nad tim moli – vidim da bi se tu mogle riješiti sve ovisnosti. Ne samo materijalne ovisnosti o drogama, alkoholu, nego duhovne ovisnosti o nekim grijesima koji nam se stalno ponavljaju, stalno iznova vraćaju. Na ovaj način puno toga bi se u osobi moglo riješiti. Mi još uvijek to radimo polovično: imamo dobru ispovijed i pokajanje, ali nemamo dalje ništa, tu sve staje i tako se ne završi do kraja taj proces oslobađanja. Drago mi je stoga da su predavači ovaj put taj proces bolje pojasnili i punudili nam ovo rješenje odricanja u Ime Isusovo kao i zazivanje Očeva blagoslova nad osobu, koje joj onda otvara jednu potpuno novu perspektivu pogleda na vlastiti život i postojanje.

IVICA TOLLA

župnik u Generalskom stolu, Hrvatska; duhovnik zajednica ODS-a El Shaddai i Gorušičino zrno, te svih molitvenih zajednica u Gospičko-senjskoj biskupiji.

Dolazim od samog početka na ove seminare ODS-a, i u svojoj svećeničkoj službi vršio sam molitve oslobađanja onako kako sam već prije naučio na karizmatskim seminarima, dakle ne po metodi ovih „pet ključeva“ obitelji Lozano. Iako ono što sam vidio je da je to vrlo slično i ovaj put sam dobio samo jednu veliku potvrdu ispravnosti svog načina molitve. Postoje dvije vrste oslobađanja: emocionalno oslobađanje i oslobađanje ljudskoga srca. Samo se srcem može slaviti Gospodina, što znači da je potrebno napraviti mjesta u svom srcu. Ovo nije oslobađanje od demona, nego oslobađanje srca od grijeha. Srce je zarobljeno ako je u njemu grijeh. Preko metode „pet ključeva“ čovjek zapravo zatvara vrata grijehu, a samim tim i demonima kojima su upravo grijesi vrata za ulazak u čovjekovo srce. Mislim da ova metoda može biti vrlo korisna nama svećenicima prilikom sakramenta ISPOVJEDI – jer se često dogodi da se osoba samo površno pokaje, dok mislim da bi puno jače i učinkovitije bilo da se osoba svjesno u Ime Isusa Krista odrekne svakog grijeha i zloduha koji iza njega stoji, te bi se tako uz sakramentalnu milost puno bolje zatvarala vrata srca utjecaju Zloga.

NIKOLINA SLAVIĆ

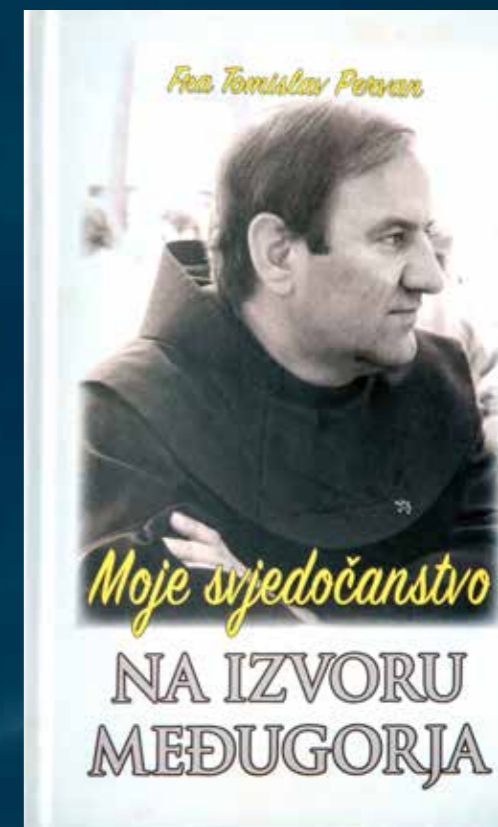
članica zajednice Novo rađanje iz Splita

Ja sam Tomislavova žena i majka dvoje djece (treće je na putu). Meni je na ovom seminaru bilo uistinu prekrasno, premda sam imala zaduženja i obveze oko djece i oko seminara. Ali unatoč tome Gospodin mi je dao milost da uspijem biti prisutna baš u onim trenucima koji su meni osobno progovarali i bili potrebni. Uglavnom smo muž i ja bili blizu jedno drugog, a djeca su bila u radionicama organiziranim za djecu, ali kada je bilo potrebno, svi smo bili skupa. Upravo ova situacija da smo ovdje kao cijela obitelj, pomaže nam u našem obiteljskom životu, da možemo zajedno slaviti Gospodina i da djeca sve to gledaju, i da onako kako vi rastete, rastu i oni, te ih tako odgovajate u jednom Božjem svjetlu koje polako u njima svakog dana sve više raste. I kad oni vide kako vi to živite iz dana u dan, onda to njima postaje normalna rutina života s Bogom.

BRANKA BANOŽIĆ, Kočerin, molitvena zajednica Emanuel (Gorica)

Svake godine sam na ovim susretima Obnove u Duhu Svetom. Za mene oni puno znače jer svaki put naučim nešto novo, svake godine više sazrijevam. Dosta toga novoga i naučim kroz ove škole. Ove godine je naglasak na temu OSLOBAĐANJA koje nam je svima potrebno. Oslobađanja u Isusu Kristu. Također ova škola molitve je važna jer učimo pomagati drugim ljudima koji nam se obraćaju za pomoć i traže naše molitve, kako da se oslobode. Ovdje skupa molimo, slavimo Gospodina i Bog nas kroz sakramente oslobađa. Ono što bih ja poručila drugima je da dođu na ove susrete ukoliko žele susresti živog Isusa. Samo nas ovaj živi susret doista mijenja i to se onda na nama vidi. Mi kršćani pozvani smo nositi živog Boga drugima i njega svjedočiti svaki dan te pomagati vjernicima da budu RADOSNI KRŠĆANI jer poruka kršćanstva je prije svega RADOST – jer Isus je pobijedio smrti grijeh!

Fra Tomislav Pervan

Moje svjedočanstvo

NA IZVORU MEĐUGORJA

Dr. fra Tomislav Pervan je znalac o duši – ustrajni ispovjednik, autor okrjepljujuće i lijepe riječi, vlasnik iznimnih pisanih dometa – jako bremenitih smislom, ohrabrenjem i porukom. On svakim slovom veliča, poput Marije, Isusa Krista – našega Gospodina. Fra Tomislav je već legenda – ucrtan je u zemljovid naše kulture i duhovnosti – a ova knjiga je sigurno jedna od onih koje nakon čitanja ne ćete zaboraviti.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

MATTHEW LOZANO BIO JE JEDAN OD PREDAVAČA NA SEMINARU I GODIŠNJEM SUSRETU ZAJEDNICA, GRUPA, DOMOVA MOLITVE, UDRUGA I INICIJATIVA POVEZANIH U KOORDINACIJU OBNOVE U DUHU SVETOME (ODS).

Četvrti je i najmlađi sin Neala i Jenet Lozano. Otac Neal vodi *Heart of the Father Ministries* (Službu Očeva Srca). Matthew je podučavatelj molitvenih timova i osoba zadužena za razvoj dodatnih materijala službe Heart of the Father Ministries u kojem ima petnaest godina iskustva u poučavanju. Magistrirao je Edukaciju vodstva na Sveučilištu Villanova kao i Biblijsku teologiju na Institutu Augustin. Koautor je knjiga *SLUŽBA OSLOBOĐENI* i *OČEVO SRCE*.

Kako je posvjedočio na početku svojih predavanja ovdje u Međugorju, Matthew je bio „crna ovca“ u obitelji, sve dok nije susreo živoga Boga koji je učinio da se oslobodi od sotonskih laži o sebi i svom životu (da je neželjen, nevoljen, suvišan...). Upoznajući Istinu da je ljubljeno i vrijedno dijete Božje, osjetio je potrebu uključiti se zajedno sa svojim ocem i majkom u službu navješćivanja molitvene metode ozdravljenja i oslobođenja tzv. „UNBOUND Ministries“. Već 15 godina putuje s njima po cijelom svijetu trudeći se „osloboditi, odvezati“ ljude od istih laži Zloga od kojih se i sam pomoću Božjom oslobodio. Želi pomoći ljudima prepoznati u sebi Božji pogled i Božji blagoslov koji zapravo stoji u svima nama – onaj Božji pogled koji svakome od nas daje nadu, svrhu, vlastito poslanje – što nas na kraju oslobađa za puninu života djeteta Božjeg.

Iskoristili smo ovaj njegov boravak u Međugorju kako bismo ga upitali nešto o njemu, dojmovima sa seminara i dojmovima o Međugorju.

G. Lozano, možete li se predstaviti našim čitateljima?

Zovem se Matt Lozano i živim u Ardmoru u Pennsylvaniji, u Americi. Oženjen sam, moja se žena zove Jennifer i imamo četvero djece (peto je na putu), dva dječaka i dvije djevojčice. Počeo sam se baviti UNBOUND službom jer je to dio pastoralnog djelovanja moje obitelji. I sam sam počeo s ocem moliti za ljude i shvatio sam da je ovaj očev način tj. metoda „pet ključeva“ vrlo učinkovit u oslobađanju i ozdravljenju ljudi. Počeo sam se sve više i više uključivati u službu iako sam u to vrijeme bio profesor u srednjoj školi, ali sam ipak osjetio da me Bog zove da se potpuno posvetim službi molitve. Tako sam napustio svoj posao profesora i danas zajedno s ocem i majkom putujem po cijelom svijetu obučavajući molitvene timove i moleći za ljude po metodi „pet ključeva“.

Kako Vam se čini ovaj seminar naše koordinacije zajednica Obnove u Duhu Svetom?

Ovaj seminar mi se čini doista sjajan. Imali smo tri dana škole: učenja i treninga za oko šestotinjak voditelja zajednica. Primijetio sam kako su ljudi „gladni“ znanja. Imali smo i nekoliko trenutaka vrlo snažne zajedničke molitve slavljenja, odgovorili smo na mnogobrojna pitanja sudionika osobito o načinu kako blagoslivljati te širiti i usaditi Očev blagoslov u živote ljudi. Vidjeli smo i kako je Bog učinio izvanredne stvari u oslobađanju nekih ljudi.

Kako se osjećate ovdje u Međugorju?

Ovo je moj prvi posjet Međugorju i ostao sam zatečen koliko je mirno ovdje. Osjetio sam Marijinu prisutnost. Posebno sam je doživio prilikom posjeta „Brdu ukazanja“. Osjetio sam onu istu nježnost, slatkoću i mir kakvu sam osjetio dok sam se molio u Marijinoj kući u Efezu. I naravno, zaljubili smo se u sve ove ljude ovdje koji su tako topli i divni i prepuni ljubavi prema našem Spasitelju.

Razlikuje li se ovaj seminar po nečemu od seminara koje inače imate?

Da, ovaj seminar je drugačiji od seminara koji mi inače vodimo zbog toga što je ovdje sudjelovalo puno više ljudi. To je za nas bio veliki izazov. Inače, grupe s kojima radimo su puno manje jer volimo imati osobni kontakt sa svakim učesnikom, želimo sa svakim provesti određeno vrijeme, što je ovdje zbog mnogobrojnosti bilo doista nemoguće. Ali Bogu hvala, imali smo dobre timove ljudi koje smo obučili tijekom prvih dana, tako da su i oni imali vrlo učinkovite molitvene susrete. Želio bih istaknuti i kako je slavljenički tim bio doista izuzetan, tako da je dio molitve i slavljenja bio doista prekrasan jer su to bili tako dobri animatori i pjevači.

Imate li neku poruku za sudionike seminara?

Moja poruka sudionicima seminara je slijedeća: Bog nas želi slobodne. Duh Sveti uvijek u nama radi želeći nam otkriti istinu o nama samima. Kako bi otkrili tu Istinu i razotkrili mrežu laži koju Sotona plete oko nas, možemo koristiti ovu metodu „pet ključeva“ s kojom ćemo ga

otjerati i još više otkriti Božju ljubav. Druga poruka je da Bog ljubi sve nas kao svoju djecu i želi sa svakim od nas stupiti u osobni odnos.

Ovih dana podijelili ste puno osobnih blagoslova, pa mogu li Vas zamoliti i za jedan blagoslov za Međugorje?

Naravno, evo vidjet ćemo što će mi Duh progovoriti: Oče, zahvalju-

jem ti za ovo mjesto, za sve ljude koji žive u Međugorju. Molim te da razliješ snagu svoga Duha nad ovim mjestom, da ono nastavi biti svjetlo za svijet, da nastavi biti mjesto u kojem ljudi susreću Isusa i mijenjaju se – odnosno nikad više ne budu isti. Bože, uzdigni ovo mjesto da ono bude mjesto u kojem će se još više osjećati Tvoja ljubav i milosrđe. Amen.

Privedila: P. Tomić

U MEĐUGORJU SE
OSJETI MARIJINA
PRISUTNOST

Seminar posta i molitve

UMIRATI SEBI SLIJEDITI KRISTA

TEREZIA
GAŽIOVA

„Draga djeco, danas vas pozivam da postom i molitvom probijete put kojim će moj Sin ući u vaša srca.“ Jedna od sudionica seminara posta, molitve i šutnje posvjedočila je kako su je ove Gospine riječi potresle drugoga dana seminara. Nakon što joj se već na početku seminara upravo to i dogodilo – postom, molitvom i šutnjom Isus je ušao u njeno srce i „otvorio joj oči“. Ispričala je: „Sudbina me odvela u zapadni svijet pun površnosti i ravnodušnosti. U njemu sam posve izgubila osjećaj za grijeh. Naime,

budući da sam vjernica, skoro sam svaki dan išla misu i pričest, no istovremeno sam punih sedam godina živjela u smrtnom grijehu preljuba koji nikad nisam nazvala njegovim pravim imenom već sam ga samoj sebi stalno opravdavala, potiskujući ga tako iz svijesti.

Dok sam drugi dan seminara molila sama u kapelici, iznenada je u nju šutke ušao svećenik i samo je prošao pokraj mene. Osjetila sam da je u njemu Isus i u srcu sam mogla čuti nježan glas: „Daj mi svoj grijeh.“

U tom trenutku sam prepoznala svu težinu toga konkretnog grijeha, kao i teško stanje moje duše. Postalo mi je jasno – ako nastavim živjeti kao dosada, čeka me pakao i vječna propast. Gorko sam zaplakala nad tolikim sljepilom. Ispovjediti sam se i odlučila učiniti sve da potpuno promijenim svoj život.

Seminar posta molitve i šutnje na kojem je sudjelovalo 48 sudionika trajao je od 18. do 23. ožujka 2018. Za skupinu iz Ukrajine ga je vodio fra Ivan Dugandžić.

**O. ROSTISLAV ČARNOOKIY,
GRKOKATOLIČKI SVEĆENIK, MUKAČEVO**

„Na seminar posta, molitve i šutnje dolazim već šest godina uzastopce. Za mene kao svećenika posebna je milost ispovijedati na ovim seminarima. Bog nam je po sakramentu svete ispovijedi tako blizu. Osjećam Njegovu moć i prisutnost Majke Marije i vidim kako se srca ranjena grijehom otvaraju Božjoj ljubavi koja ih ozdravlja. Iskustio sam kako nam post pomaže biti osjetljiviji na ono što nije ispravno u našim životima, te se u nama rađa žarka želja za promjenom – obraćenjem na novi život.“

Na svakom seminaru otkrivam nešto novo. Izdvojio bih tri trenutka u kojima me je ovaj put Gospodin dotaknuo:

Prvi – razmatrajući križni put na Križevcu shvatio sam, kako je potrebno ustrajno se odlučivati prihvaćati svoj vlastiti križ i trpljenje, te umirati sebi i slijediti Krista.

Drugi – prvoga sam dana imao napast odustati i zato proživio stra-

Rekla mi je da bi bilo dobro unaprijed se pripremiti, te još prije početka seminara započeti post. Međutim, u tomu nisam uspjela. Nikako nisam mogla postiti. I bila sam zabrinuta hoću li moći postiti četiri dana u Međugorju.

Iznenadila sam se kako je bilo lako i radosno postiti zajedno u skupini. Također, nisam mogla ni zamisliti šutjeti četiri dana „u komadu“. Na seminaru je i to bilo moguće – naravno, uz Božju pomoć. Sada znam da se s Gospodinom može sve, pa i postiti i šutjeti četiri dana.

Za vrijeme klanjanja sam shvatila da nije moj problem ni post ni šutnja nego nedostatak poniznosti. Molila sam Gospodina da me učini malenom i poniznom te sam doživjela malene pobjede. Na primjer, za vrijeme seminara su nas naši voditelji poticali da izbjegavamo kupnju i hodanje po trgovinama. Iako mi ništa nije bilo potrebno kupovati, stalno mi je nešto šaptalo: „Idi kupi nešto, barem neku malu sitnicu!“ Odlučno

svoje riječi. Vidjela sam i da je u svemu bila potrebna i moja suradnja. Post mi je u tome pomogao. Post nas otvara i oslobađa.

Ovih sam dana primila neizmerno puno dobra i Božje milosti. Za vrijeme zajedničkog blagovanja kruha, učili smo kruh piti i lomiti. Uz lomljenje kruha promatrala sam lica sustolnika i počele su mi navirati suze. Osjetila sam kako su mi svi postali bliski kao braća i sestre te sam svakog ponaosob poželjela zagrliti. Shvatila sam da imam premalo ljubavi, da premalo ljubim druge. Post je otvorio moje oči za druge. Progledala sam. U Međugorje sam stigla kao bolesnik – zatvorenik. Vraćam se kući ozdravljena i oslobođena. Naime, tijekom protekla dva mjeseca moje tijelo se treslo i reagiralo na dodir sa

Halina Makuh

svetim. Patila sam, kako mi je rekao svećenik, od lakšeg stupnja opsjednuća. Na seminaru posta sam doživjela veliku ljubav Božju po sakramentu pokore. Dana 20. ožujka se cijela skupina popela na Podbordo, gdje sam molila Blaženu Djevicu Mariju da mi pomogne. U molitvi sam osjetila njezinu Majčinsku nazočnost. Povjerovala sam da je u Međugorju uistinu nazočna nebeska Majka koja sve zna, koja razumije sve što se sa mnom događa i koja me vodi. Sutradan, 21. ožujka, za vrijeme Gospinog ukazanja, povjerovala sam da je Majka opet tu sa mnom, štoviše – da je i došla radi mene. Pognula sam glavu i zatvorila oči. Osjetila sam kako me uzela za ruke. U srce mi se odjednom izlila neobična toplina, nježnost i posebna Majčinska ljubav preko glasa koji mi je rekao: „Oslobođena si!“

Od tog trenutka nestao je sav moj nemir, pritisak, kaos, strah... u jednoj jedinjoj sekundi... Blažena Djevicu Mariju me oslobodila!

Hvala Bogu na Međugorju i na seminaru posta. Riječima ne mogu opisati zahvalnost Bogu za ovu veliku milost.

o. Rostislav Čarnookiy

hovoitu jaku borbu. Opirući se napasti, počeo sam moliti kronicu i zavapio Gospi za pomoć. I nakon nekoliko Zdravomarija u trenu sam osjetio duboki mir i sreću.

Treći – liturgija zadnjega dana je bila vrhunac istinite Božje milosti. Na kraju bogoslužja su mi potekle suze, duboko samo sjetio snagu zazi-va molitve. „Spasi nas Bože, sačuvaj nas u svojoj istini dok živimo u ovome svijetu!“

Zahvaljujem svima koji sudjeluju u organiziranju seminara posta, molitve i šutnje. Hvala Bogu na Međugorju.

OLENA ČIŽMAR, STRIJ

Na seminar posta, molitve i šutnje sam došla zahvaljujući prijateljici koja je već imala to iskustvo.

Olena Čižmar

sam si rekla: „Ne ću! Želim postati ponizna i poslušna!“ Molila sam Gospi da mi u tome pomogne. I bilo je tako. Kad se ponizim, događaju se najbolje stvari.

U trenutku Gospinog ukazanja osjetila sam u molitvi Njezin glas u srcu koji me poticao da razvijam talente i darove koje mi je Gospodin dao. Također sam osjetila i neizmjernu Božju ljubav i iskrenu želju da srcem živim Gospine poruke.

HALINA MAKUH, LAVOV

Tijekom seminara posta shvatila sam da fizička glad otvara srce duhovnoj gladi i žeđi za riječju Božjom. Opterećen želudac opterećuje srce, um i volju. Doživjela sam miris slobode koju ti nitko ne može dati, nego Bog. On je progovorio mom srcu preko

Seminar posta, molitve i šutnje za englesko govorno područje

GOSPINA OSNOVNA ŠKOLA

U MEĐUGORJU SE OD 15. DO 20. 4. 2018. ODVIJAO JEDINI OVOGODIŠNJI SEMINAR POSTA, MOLITVE I ŠUTNJE ZA ENGLJSKO GOVORNO PODRUČJE, U KOJEM JE SUDJELOVALO OKO 25 POLAZNIKA IZ IRSKE, ENGLJSKE, ZIMBABVEA I KANADE.

Seminare posta, molitve i šutnje utemeljio je fra Slavko Barbarić 1991. godine s namjerom da omogućiti hodočasniciima još jedan način intimnijeg i dubljeg susreta s Bogom. Do sada je u župnoj kući *Domus Pacis* organizirano više od 400 ovakvih seminara, a u njima je sudjelovalo više od 14 000 ljudi iz cijeloga svijeta. Seminari su organizirani po jezičnim skupinama. Predavanja vode uglavnom franjevački svećenici: fra Marinko Šakota, fra Perica Ostojić, fra Ivan Dugandžić i fra Ljubo Kurtović.

Dolores Quigley

Predavač na ovom seminaru bio je fra Marinko Šakota koji je govorio o molitvi srcem, o važnosti posta i o potrebi opraštanja, a konkretan hod kroz šutnju, post i molitvu za vrijeme jela i tokom dana koordinirala je i vodila gospođa Marija Dugandžić, inače zadužena za organizaciju međunarodnih susreta u župi Međugorje. Ona je istaknula kako su za nju ovi seminari poput „Gospine osnovne škole“ koja je temelj za svaki duhovni hod i nadodala: „To je Gospina škola koju uistinu ona vodi i u kojoj je ona našla pravu mjeru za svakoga. Svakako jedan hod u dubinu u kojem se dožive osobna duhovna iskustva koja se teško mogu pretočiti u riječi.“

Seminari posta, molitve i šutnje su jedno skroz posebno duhovno iskustvo. To je stvarni život s kruhom u kojem se na duhovni način dotiče pravi nebeski Kruh i u konkretnosti se iskusi ono da „čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ Upravo su najčešća svjedočanstva polaznika (posebno onih koji su bili po prvi put na seminaru) bila kako su imali strah od odricanja od hrane, odnosno od posta na kruhu i vodi, ali kako su uz molitvu i Božju pomoć otkrili neviđenu izdržljivost i novu snagu koja se u njima probudila.

Osim jutarnjeg i poslijepodnevog predavanja, sudionici su imali molitve na Križevcu, Podbrdu, klanjanje pred Presvetim i večernji molitveni program u župnoj crkvi. Program je završio u petak 20. 4. zajedničkim susretom podjele iskustava.

Iz razgovora sa sudionicima vidi se kako nikome nije bilo lako prilagoditi tijelo i um režimu posta, ali kako su s druge strane svakoga dana svjedočili vlastitom napretku, jačanju volje, pražnjenju glave od misli i preokupacija, otvaranju srca, spoznaji nekih novih stvari o sebi... **Dolores Quigley** iz Irske, koja je na ovaj seminar došla po drugi put, posvjedočila je kako se prvi put više mučila s postom, a sada je već znala što je očekuje i osjećala je kako je ovoga puta bolje razumjela molitvu srca – da je to zapravo stvarni susret s Isusom i njegovom ljubavlju. Spoznala je kako je Gospodin bezuvjetno ljubi, da ne mora biti posebna, dobra, puno moliti ili nekako zaslužiti njegovu ljubav. Bog je jednostavno voli. Plod ove duboke spoznaje da je ljubljena bilo je potpuno predanje svog života Njegovoj volji. Sad samo osjeća duboki mir i želju da taj mir nosi svojoj obitelji i da ga svjedoči drugima.

Posebno iskustvo šutnje imala je **Annie Toal** iz Londona. Ona je žarko željela ići na jedan seminar u šutnji. I bila je presretna kad je saznala za ovu mogućnost u Međugorju. Međutim u početku joj je upravo šutnja bila najveći

Annie Toal

problem jer je počela shvaćati koliko joj buku u glavi rade riječi, misli, slike, ideje... Tako su dva prva dana protekla u borbi za ulazak u unutarnju šutnju, šutnju srca i tek je trećeg dana polako naučila „čuti“ Isusov glas u svome srcu. Šutnja u molitvi klanjanja pred Presvetim, šutnja za vrijeme obroka (jedenja kruha), pomogla joj je biti na dublji način povezana s Isusom u tajni Euharistije. Osjeća se vrlo zahvalna za ovo iskustvo unutarnje tišine koja joj je omogućila na dublji način iskusiti Božju ljubav i mir, te njih kao plodove nosi kući.

O preobrazbi srca posvjedočila je **Joan Wynne** iz Irske koja je također na seminaru bila po drugi put. Dok govori, vidi se kako teško pronalazi riječi za duboka iskustva koja je doživjela u svome srcu. Ovaj put imala je velike poteškoće i kušnje pri dolasku na seminar, a i post joj je puno teže

Joan Wynne

pao nego prvi put. Ipak, doživjela je brojne milosti, poput prihvaćanja svojih „križeva“ koje je kroz šutnju i molitvu srca sada uspjela vidjeti u skroz jednom novom, Božjem svjetlu. Molitva ju je uvela u jedan puno dublji odnos s Bogom u kojem je spoznala kako njemu ne trebaju naše molitve, nego one trebaju nama kako bi se preko njih naše srce preobražavalo. Kroz vodstvo seminarara spoznala je i kako je sve proces i jedna borba u kojoj nas Isus i Gospa čuvaju i vode i oni znaju naš cilj. Mi im se samo trebamo predati u povjerenju. Šutnja joj je također pomogla otkriti sebe u očima drugih ljudi. Tako je doživjela kako je svatko od prisutnih bio baš dar za nju. Samo kroz druge možemo vidjeti sebe i to nas uči poniznosti. Zato sad tako istinski može moliti: Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome!

Na seminaru je sudjelovalo i više sudionica koje sada žive u Londonu u Engleskoj, ali su porijeklom iz Zimbabvea. One su sve došle zahvaljujući gospođi **Memory Bvirwa**, odnosno zahvaljujući njezinom jednostavnom svjedočenju i oglašavanju „od usta do usta“. Gospođa Memory je prošle godine bila na seminaru po prvi put, a zatim je o svojim iskustvima svjedočila svojim prijateljicama. Unatoč stomačnim bolovima pri promjeni hrane, teškoćama posta, šutnje i molitve, njeno duboko iskustvo unutarnjeg mira bilo je toliko jako da je promijenilo sve njene dosadašnje poglede na život, posao, obitelj... Vidjela je kako je uvijek tražila sreću, mir, potvrdu od drugih ljudi, negdje izvana, i uvijek je ostajala prazna. A sada je preko ovih seminara uspjela vidjeti kako pravi mir, sreća i potvrda dolaze iz unutarnjeg susreta s Isusom. Uspjela je vidjeti koliko toga pokušava organizirati, voditi svojim snagama i onda se osjeća nesretno, a koliko je puno lakše kad sve preda Isusu i kad se trudi svoju volju predati Njegovoj volji.

Svi sudionici se slažu u jednom: „Bilo je teško, ali vrijedilo je!“ te pozivaju i sve one koji imaju potrebu zakoračiti dublje u osobni odnos s Bogom da svakako probaju ovo neponovljivo iskustvo. Stoga podsjećamo kako su za HRVATSKO GOVORNO PODRUČJE dostupna još 2 termina:
22. – 27. 7. 2018.
(prijava od 1. 6. 2018.)
02. – 7. 12. 2018.
(prijava od 1. 10. 2018.)

Kontakt:
Marija Dugandžić,
e-mail:
seminar.marija@medjugorje.hr

Priredila: Paula Tomić

otkriti sebe u očima drugih ljudi. Tako je doživjela kako je svatko od prisutnih bio baš dar za nju. Samo kroz druge možemo vidjeti sebe i to nas uči poniznosti. Zato sad tako istinski može moliti: Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome!

Na seminaru je sudjelovalo i više sudionica koje sada žive u Londonu u Engleskoj, ali su porijeklom iz Zimbabvea. One su sve došle zahvaljujući gospođi **Memory Bvirwa**, odnosno zahvaljujući njezinom jednostavnom svjedočenju i oglašavanju „od usta do usta“. Gospođa Memory je prošle godine bila na seminaru po prvi put, a zatim je o svojim iskustvima svjedočila svojim prijateljicama. Unatoč stomačnim bolovima pri promjeni hrane, teškoćama posta, šutnje i molitve, njeno duboko iskustvo unutarnjeg mira bilo je toliko jako da je promijenilo sve njene dosadašnje poglede na život, posao, obitelj... Vidjela je kako je uvijek tražila sreću, mir, potvrdu od drugih ljudi, negdje izvana, i uvijek je ostajala prazna. A sada je preko ovih seminara uspjela vidjeti kako pravi mir, sreća i potvrda dolaze iz unutarnjeg susreta s Isusom. Uspjela je vidjeti koliko toga pokušava organizirati, voditi svojim snagama i onda se osjeća nesretno, a koliko je puno lakše kad sve preda Isusu i kad se trudi svoju volju predati Njegovoj volji.

Memory Bvirwa

fra Slavko Barbarić

Slavite misu srcem

Slavite misu srcem

Molitveni priručnik *Slavite misu srcem*, osim prizivanja ljudskoga srca, vodi nas i uvodi u samo srce svekolikoga kršćanskoga bogoštovlja, u svetu misu kao Isusovu nekrvnu žrtvu. Vodi nas i dovodi do najveće vrijednosti i dragocjenosti koju je Bog mogao uopće ponuditi svomu stvorenju – čovjeku. Predočava nam i suočava nas s najdivnijim i najsilnijim čudom Božje ljubavi prema čovjeku kojega Bog od iskona beskrajno ljubi.

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

Svjedočanstvo gđe Dese Jelavić, voditeljice Zajednice za žene u nevolji „Majka Krispina“

DA ŽIVOTU

Foto arhiv župa Međugorje

Zajednica za žene u nevolji „Majka Krispina“ nastala je u sklopu djelatnosti ustanove za predškolski odgoj i socijalnu skrb „Majčino selo“ u Bijakovcima. Godine 2005. zajednica je premještena na Vionicu, u jednu privatnu kuću dobročiniteljice gđe Nade Prskalo koja živi u Americi. Upravo je u to vrijeme voditelj „Majčina sela“ fra Svetozar Kraljević osigurao uz pomoć dobročinitelja (gđa Kay Berry) i prikladniji prostor za ovu djelatnost u kojemu i danas djelujemo. Od početka u ovom su projektu duže ili kraće djelovale: s. Bonifacija Barbarić, s. Lidija Glavaš, s. Vitalija Križanac i od 2017. s. Leopoldina Kovačević. Svojim tihim i poniznim zalaganjem, nenametljivošću, životnim iskustvom, dubokom i stalnom molitvom postižu vidljive plodove u radu sa ženama koje su žrtve obiteljskog nasilja i vlastitih pogrešnih odluka. U zajedništvu sa sestrama, u ovaj rad uključene su i tri laikinja u svojim profesijama (medicinska, umjetnička, pedagoška): Suzana Kosinec, Kristina Pehar i Desa Jelavić. Svi se trudimo strpljivo i s ljubavlju služiti životu.

IMAM TU ČAST I BLAGOSLOV DA SAM U SVIM PROTEKLIM GODINAMA BILA SVJEDOK MNOŠTVA ZAPRJEKA, POTEŠKOĆA I NAPONOG RAĐA, ALI I RADOSTI, OLAKŠANJA I POBJEDA KOJE VRAĆAJU SAMOPOŠTOVANJE I OŠMIJEH NA LICA ONIMA ČIJI SU ŽIVOTI BILI NEPRAVEDNO UGROŽENI.

Početak djelovanja organizirale smo naše poslanje, način rada i ciljeve koje smo htjele postići. Prije svega odlučile smo otvoriti vrata ženama i djevojkama bez obzira na nacionalnost i vjeroispovijest, upravo onako kako nas Krist uči. Dijeliti ljubav i darivati se potrebnima po uzoru na Isusa koji je dao život za svako ljudsko stvorenje.

Kao osnovu svekolike pomoći, čvrsti temelj iz kojeg poslije mogu niknuti zdrave građevine života, postavile smo molitvu i osmislile molitveni život. On obuhvaća: jutarnje predanje Gospodinu (krunica, razmatranje dnevnog Evanđelja, međusobna podjela o duhovnom životu...), zajedničku molitvu krunice Božjeg milosrđa u 15h, večernju zahvalu Gospodinu za proživljeni dan, za sve radosti, ali i patnje, pohod brdima, i ono najvažnije, živi susret s Isusom Kristom u svetoj misi.

Jedanput tjedno prakticiramo *Lectio divina*, okupljanje oko Božje riječi koje se pokazalo vrlo korisnim i poticajnim. Kroz živu Riječ naše šticećenice se uspijevaju otvoriti i progovoriti o svojim poteškoćama, kritički se osvrnuti na njih, što je pola puta do duhovnog ozdravljenja. Petkom molimo 1 000 Zdravomarija za bolesne i sve one koji se preporučuju i utječu u molitve zajednice.

Šticećenice stalno potičemo na molitvu srcem kako bi ušle u živi i prijateljski odnos s Gospodinom i jednom kada iziđu nastavile život na novim

i zdravim temeljima. Potaknuti borbom za nerođene živote, otvorili smo vrata prije svega trudnim djevojkama odbačenim od očeva djece, ali i vlastitih obitelji. Ne osiguravamo im samo materijalnu skrb, već vodimo računa o ostalim njihovim potrebama: duhovnim, zdravstvenim, pravnim... Naš je odnos s njima nadahnut i prožet Božjom ljubavlju. To znači napuštenim trudnicama bez ikakve pomoći i potpore dati priliku da osjete radost majčinstva, da ostanu uz svoje dijete, odgajaju ga i brinu se o njemu. Svi znamo da za dijete nema ljepšeg i svetijeg mjesta od blizine majčina srca. U ovim tužnim pričama nastojimo kontaktirati s „odbjegli“ očevima, ako je to moguće, ili s roditeljima trudnica u cilju zajedničkog dogovora i skrbi oko njihove budućnosti. Što reći? Očevi su praktički neuhvatljivi, a roditelji u ovoj tradicionalnoj sredini (većina žena i djevojaka dolazi iz naših hercegovačkih krajeva) prolaze velike poteškoće. Strahuju od osuda i ogovaranja okoline te se „odriču“ vlastitih kćeri kako bi pokazali da se ne slažu s njihovim načinom života.

Takve su nam reakcije razumljive, shvaćamo da i roditelji moraju proći put prilagodbe i prihvaćanja. Uvijek kažemo: „Na sreću, trudnoća traje 9 mjeseci pa imamo vremena za međusobnu komunikaciju i pozitivne utjecaje na obitelji“. Malo-pomalo s roditeljima ostvarujemo prijateljske odnose. Kada se dijete rodi, pozovemo ih u posjet pa se u trenutku kada vide ta mala, divna stvorenja, doslovno rastope od ljubavi. Događa se „sveta transformacija“: od ljutih i frustriranih roditelja postaju ponosni djedovi i bake. Molitva i ljubav na djelu! Slava Isusu!

U cijelom našem šesnaestogodišnjem iskustvu dogodilo se svega nekoliko puta da majka nije ostala s bebom i to redovito kada je mama s posebnim potrebama, tj. nije sposobna brinuti se o djetetu. Tada odgovarajući socijalni centri nakon poroda odgovaraju za novorođenče i smještaju ga, a mama se vraća kod nas na oporavak.

Druga skupina žena koja traži pomoć su one zlostavljane u brakovima. Često izudarane i modre, uspijevaju pobjeći s djecom, samo sa

POTAKNUTI BORBOM ZA NEROĐENE ŽIVOTE, OTVORILI SMO VRATA PRIJE SVEGA TRUDNIM DJEVOJKAMA ODBAČENIM OD OČEVA DJECE, ALI I VLASTITIH OBITELJI. NE OSIGURAVAMO IM SAMO MATERIJALNU SKRB VEĆ VODIMO RAČUNA O OSTALIM NJIHOVIM POTREBAMA: DUHOVNIM, ZDRAVSTVENIM, PRAVNIM... NAŠ JE ODNOS S NJIMA NADAHNUT I PROŽET BOŽJOM LJUBAVLJU.

Bivše i sadašnje štice njice svjedoče kako je zajednica utjecala na njihov život i što im je dala. Evo što kažu:

„Zajednica *Majka Krispina* je puno dobroga učinila za mene i moju djecu. Pružila nam je dom i pomoć kada nam je bilo najpotrebnije. Taj dom je poseban jer nije samo sklonište od životnih oluja, već je dom koji pruža ljubav, razumijevanje, strpljenje, snagu...

Kroz molitvu upoznala sam Krista, spoznala samu sebe, a ljubeći Krista, uspjela sam mijenjati ono loše u meni. Tu sam susrela živoga Isusa preko svete Riječi, svetih misa, ispovijedi, rada odgovornih i u druženju s ostalim štice njicama. Najdragocjenije što sam ponijela iz zajednice je živi odnos s Bogom koji mi i danas pomaže u svakodnevnim životnim situacijama i daje mom životu smisao. Često s djecom posjećujem zajednicu jer u njoj je moja ljubljena i posebna obitelj.“ **Magda R.**

„U zajednicu *Majka Krispina* sam ušla kao napuštena trudnica. Sjećam se da sam prilikom ulaska razmišljala: Što ja kao djevojka iz Bosne, druge vjeroispovijesti, ponižena i osuđena kako od oca svoga djeteta, tako i od svoga naroda, emotivno istrošena i psihički nestabilna mogu očekivati od druge vjerske zajednice i od meni nepoznatih ljudi? Već od prvog tjedna moje srce je osjetilo da mi je sam Bog otvorio pute i da sam na pravom mjestu. Nije zajednica kuća u kojoj se dijeli besplatan smještaj i hrana već dom koji po Isusovoj ljubavi djeluje. Svi moji životni padovi izliječeni su uz pomoć onih koji po njegovoj ljubavi žive. Tu sam upoznala sebe, prihvatila svoja ograničenja, ali i naučila, uz molitvu i ljubav, mijenjati se. U zajednici sam na svijet donijela sina koji je u njoj napravio prve korake, obasut brigom i pažnjom. Ponosna sam na svoj put koji često uspoređujem s putom Marije Magdalene. Onog trenutka kada su ruke bile podignute da me kamenuju, ispružena ruka zajednice me je kroz ljubav Isusa Krista podigla iz prašine, očistila i uputila u novi život s blagoslovom i spoznajom da koračam s Bogom u srcu i ne grijehim više.“ **Lejla M.**

„Bježeći od zlostavljanja supruga alkoholičara, od neuredna života, izgubljena umorna i uplašena pokucala sam na vrata zajednice *Majka Krispina*. Na taj me korak savjetovala bivša štice njica koju poznajem, a koja je njihovom pomoću uspjela organizirati i osmisliti svoj život. Danas, još uvijek živeći u zajednici, vidim da su sve one lijepe stvari o kojima je moja prijateljica pričala, istinite. Ovdje imam dom, susrećem ljubav, ovdje se nesebično brinu za mene i moje dijete. Moji strahovi i nesigurnosti se svakim proživljenim danom umanjuju. Puno mi znači molitva jer sam kroz nju ponovno pustila Isusa u život, a samim tim i istinske vrijednosti. Shvatila sam da se ne trebam plašiti svoga križa jer sam se uvjerila da ga ne nosim sama. Gospodin je uvijek uz mene, a i moja nova obitelj. Vjerujem da će i za nas dvije otvoriti put.“ **Nikolina O.**

ono malo stvari koje imaju na sebi. Dolaze poslije 5, 10, 15 godina braka, srušena dostojanstva, nesigurne, bez samopoštovanja, tjeskobne, razrušenog psihičkog i fizičkog zdravlja. Žalosna je činjenica, koja se stalno ponavlja, da supruge i majke koje godinama trpe nasilje od partnera (alkoholizam, droga, ovisnosti o igrama na sreću, financijsko zlostavljanje, fizičko nasilje...) moraju napuštati kuće s traumatiziranom djecom, dok nasilnici ostaju u domovima sigurni i bez velike brige za opstanak.

Po našem mišljenju, to je najveći i najteži problem jer obuhvaća cijelu obitelj, u kojoj su tad svi gubitnici: otac, majka i djeca. Posebno djeca strahovito pate gledajući roditelje kako se tuku, viču i nazivaju se pogrdnim imenima. Ta djeca su potrebna naše pažnje i ljubavi i trudimo se nadoknaditi im što u obitelji nisu dobili.

Nadahnuti evanđeoskom porukom, nastojimo je slijediti i konkretno provoditi. Stoga ovom problemu pristupamo na veoma pažljiv način, razlikujući žrtvu od nasilnika, ali ne zauzimajući stranu ni jednog od supružnika. To su veoma kompleksni odnosi u kojima svaka od zaraćenih strana snosi svoje odgovornosti. Cilj nam je kroz terapijski rad i molitvu osvijestiti zlostavljanim ženama njihovu ulogu u bračnom brodolomu, ali i vratiti im dostojanstvo i povjerenje u vlastite vrijednosti i sposobnosti. Želimo pomoći u očuvanju braka ako je to ikako moguće. Nastojimo komunicirati s napuštenim supruzima ne bi li otvorenošću, savjetima i potporom utjecali na njih te ih potaknuli na traženje pomoći i rješavanje problema koji su, s njihove strane, doveli do bračnog kraha. Veliki je blagoslov prvenstveno za obitelji, ali i za nas, kada uspijemo posredovati u narušenom braku i kada se on nastavi na novim osnovama međusobnog poštovanja i razumijevanja. Imali smo bezbroj iskustava u takvim posredovanjima. Jedno od njih je činjenica da supruzi i oče vi koji bi trebali biti čvrsti oslonac obitelji, često ne prihvaćaju nikakvu pomoć i nastavljaju živjeti starim načinom života. To majkama i djeci zatvara vrata povratka, mada se događa da ponovno upadnu u stare kolotečine, neriješene i neozdravljene odnose pa dolaze tražiti pomoć po drugi put.

Treću skupinu čine djevojke s problemima ovisnosti. One u zajednici nemaju mogućnosti potpunog oslobođenja od droga jer to nije naša misija niti imamo adekvatne uvjete da im u tome pomognemo, ali ih pripremamo za ulazak u odgovarajuće zajednice. Bez lažne skromno-

Štice njice stalno potičemo na molitvu srcem kako bi ušle u živi i prijateljski odnos s Gospodinom i jednom kada iziđu nastavile život na novim i zdravim temeljima.

sti, one kod nas čine onaj prvi i najteži korak na putu iscjeljenja. Naime, druge terapijske zajednice (*Cenacolo* i *Papa Giovanni*) s kojima usko surađujemo ne primaju djevojke koje su još u fazi fizičke ovisnosti. Znaajući kako je to težak period za ovisne osobe, da ih tjelesne krize i patnje koje ne mogu izdržati vraćaju iznova na ulicu, naša zajednica im omogućava način da lakše prebrode te poteškoće i da ostanu na putu. Dakle, u suradnji s Centrom za prevenciju i izvanbolničko liječenje ovisnosti Mostar, djevojke kontrolirano mogu uzimati metadonsku terapiju u cilju

da im se olakša fizička kriza. Važno je napomenuti da je terapija kratka (2-3 tjedna) i ne služi kao zamjena za uzimanje droga već kao pomoć da im se ublaže trenutci prve apstinencije. Polako ulaze i u molitveni život, vodimo ih na tjedne sastanke u terapijske zajednice za ovisnosti i kada dođe vrijeme, pripremljene ulaze u njih. Put im je tako lakši a mogućnosti za konačno ozdravljenje veće.

Često nas prijatelji i hodočasnici pitaju kako uspijevamo pomoći u tolikoj različitosti problema. Naš odgovor je uvijek isti: „Vjerujemo da svi grijesi i padovi, svojstveni čovjeku, ulaze u život zbog odvojenosti od Boga i njegovih zakona. Bez obzira o kojem se tipu problema radi, rješenje je uvijek u obnavljanju odnosa sa Stvoriteljem, ulaskom u duhovnu dimenziju gdje se možemo na nov i dublji način osvrnuti na propuste i mijenjati ih dobrim i pozitivnim odlukama.“

Svakidašnji život zajednice sadržan je u Benediktovu pravilu *Ora et labora*. Sve kućanske poslove, od čišćenja, praonice, kuhanja pa do poslova u vrtu, rade naše štice njice. Tako stječu radne navike koje mnoge nisu imale, a koje jedna dostojanstvena žena i majka mora svakodnevno obavljati. Još jedan vid pomoći se provodi kroz radnu terapiju, a to je kreativno izražavanje. U prostorima naše radionice izrađujemo predivne radove: ukrasne kutijice, šarene krunice, nasmiješene anđele, oslikane riječne oblutke, biblijske citate...Tu stječu samopouzdanje i vjeru u sebe, otkrivajući talente, sposobnosti i umijeća koja su bila zatrpana pod neredom i patnjom života. Radna terapija pozitivno djeluje na sve štice njice, posebno na žene izložene nasilju, jer im otkrivanje tih novih darova podiže dostojanstvo i razbija lošu sliku o sebi koju su zadobile u godinama ugnjetavanja i omalovažavanja.

Cijeli naš opstanak, rad, materijalni život je u rukama nebeskog Oca. On nas čuva i provida nam sredstva za život i djelovanje preko dobrih ljudi koji imaju srca i sluha za patnju i potrebe drugih i spremni su odvojiti od svojih dobara kako bi nam pomogli ne samo novčano nego i predanom molitvom. Svi su oni u našim molitvama i zahvalama.

MALEN RASTOM - VELIK DUHOM

FRA MARINKO ŠAKOTA

S ISTOČNE STRANE ŽUPNE CRKVE U MEĐUGORJU, PORED VANJSKIH ISPOVJEDAONICA, NALAZI SE KIP SV. LEOPOLDA BOGDANA MANDIĆA. Pravi uzor na pravom mjestu; ispovjednik među ispovjednicima i vjernicima koji se ispovijedaju. Njegov blagdan slavimo 15. svibnja.

Kip sv. Leopolda napravljen je u stvarnoj veličini, onakav kakav je i bio: malen rastom. No ta fizička ograničenost nije bila prepreka da Bog duboko zahvati u njegovu nutrinu. U njegovu primjeru zorno se ostvaruju Marijine riječi: „Silne zbaci s prijestolja, a uzvisi neznatne.“

Od svetog Leopolda možemo primiti mnogo dobrih savjeta za život. Ovdje donosim neke od tih koji su meni osobno koristili.

Negdje sam pročitao da je Leopold pred kraj života rekao kako je u dugogodišnjoj praksi ispovijedanja samo tri osobe odbio u ispovijedi ne davši im odrješenje i da mu je zbog toga jako žao. Time taj poznati ispovjednik duša odašilje snažnu poruku koliko je važno da svećenik kao ispovjednik bude slika milosrdnog Boga koji grli čovjeka koji je sagriješio, da ima razumijevanja i sućuti za grješnika.

Leopold je govorio: „Budi strog prema sebi, a velikodušan prema drugima!“

Prema sebi Leopold je živio askezu, a prema drugima milosrđe. Kako je u nas? Možda smo strogi prema drugima, a velikodušni prema sebi? Možda strogo sudimo druge, a svoje grijeh ne vidimo? Možda smo prema radnicima strogi, ne damo im osiguranje, plaću dovoljnu za život, a sebi dopuštamo luksuz i izobilje?

Leopoldove su riječi: „Bogu je draži nedostatak koji vodi k poniznosti, negoli ohola čestitost.“

Ohol čovjek u svojim je očima čestit, uvijek je u pravu i sve zna. Svoje pogriješke ne vidi, a u tuđe upire prstom. Tako propušta rasti i mijenjati se. A upravo to je ono što čini ponizan čovjek koji vidi svoje pogriješke, koji je svjestan da je slab, zbog čega se i otvara Bogu. Bogu je draži ponizan čovjek jer je spreman primati i učiti, a ohol nema što primiti ni učiti jer je dostatan samom sebi.

Leopold je govorio: „Za život je potrebno malo, vrlo malo.“

Mi obično mislimo, a u to nas sve više uvjerava kultura društva u kojem živimo, da nam je za život potrebno mnogo, vrlo mnogo. Tako postajemo programirani za nemiran život. Što god više imamo, sve više smo uvjereni da nam sve više treba. I tako nastaje višak kojeg se nikako osloboditi. Dovoljno se sjetiti mladića koji je od Isusa otišao žalostan jer je bio navezan na veliki imetak i zarobljen njime.

Zaista, ne treba nam mnogo da bismo biti sretni i zadovoljni. Bit ćemo sretni ako budemo htjeli imati manje za

sebe. Kad bismo tako razmišljali, svi bismo imali dovoljno, i radnici i vlasnici tvrtki...

Još nečemu nas uči Leopold: Nije dobro „izbjegavati trpljenje na sve načine“.

Time nas uči da ne kukamo i da se ne jadamemo nego da se iznutra jačamo kako bismo mogli izdržati u nekim teškim i nejasnim životnim situacijama. Nije dobro čekati ili željeti da se stvarnost izvan nas promijeni misleći da će tada sve biti dobro. Leopold nas uči da se trebamo iznutra mijenjati i iznutra biti jaki pa kad nađemo na prepreke, ne će biti nepremostive.

Foto arhiv župa Međugorje

Molitva

Gdje se pogled neba s mojim pogledom susreće?

U okusu vina koji krije miris zemlje?

Ili u glazbi koja izlazi iz tišine i u nju se vraća?

Možda u suzama koje mekšaju zemlju?

U pjevu ptice koja pozdravlja dan?

Možda u patnji svijeta čiji muk bolno odjekuje?

Ili u dubokoj molitvi na koljenima?

Odgovor ne znam. Ali znam da jedno pitanje otvara mnoštvo drugih.

fra Stanko Ćosić

Foto arhiv župa Međugorje

POČETAK SVIBNJA U MEĐUGORJU:

Iskustvo žive Crkve

Početak mjeseca svibnj „obukao“ je Međugorje u šarenilo hodočasnika kako se to već dugo nije vidjelo na njegovim ulicama. Prednjačili su hodočasnici iz Poljske kojih je prema procjenama samih poljskih vodiča bilo između dvije i tri tisuće duša. Ali bilo je tu i hodočasnika iz mnogih drugih zemalja i kontinenata. Konačno se moglo čuti i talijanskog, ali i američkog govora uz ukrajinski, latvijski, španjolski, francuski, nizozemski itd. Za vikend su međutim prednjačili Slovenci.

Iz razgovora s jednim poljskim vodičem saznali smo kako Poljaci sada dolaze tako mnogobrojno jer se ulaskom u EU ekonomska situacija popravila, pa su sada zaposlene obitelji u stanju ili ići same ili poslati svoje roditelje na hodočašće u Međugorje. Inače, Poljska je katolička zemlja i pobožnost

Mariji im je u krvi, pa im je drago ići na marijanska hodočašća. Međugorje im se jako sviđa jer se ovdje osjećaju ugodno, vole šetnju poljskim stazama prema brdima, vole ovdašnju hranu, klimu i činjenicu da su nam jezici slični pa se donekle razumiju sa mještanima što im daje osjećaj sigurnosti, a ne frustrira ih niti nepoznavanje engleskog jezika. Također im je važna i činjenica da se mons. Hoser pozitivno izjasnio o Međugorju, pa im to daje jednu određenu sigurnost u valjanost poruka i ukazanja.

Slavljene su svete mise na mnogim jezicima, međugorska brda odzvanjala su molitvom, ali najupečatljiviji su bili trenutci klanjanja pred Presvetim na vanjskom oltaru župne crkve. Silina ljudi koja se slijevala na platou vanjskog oltara, gledano

očima jednog talijanskog svećenika, don Damiana, bilo je već klanjanje prije klanjanja, jer je vidio duše koje su hrlile klanjati se svome Spasitelju. Ljudi svih nacija i jezika u jednoj zajedničkoj molitvi i pjesmi. Za njega je to bilo izvanredno iskustvo žive Crkve koje ga uvijek iznova potiče da se ovdje vrati. Otac Glenn iz Amerike također je potvrdio svoje oduševljenje molitvom klanjanja, snagom šutnje i slavljenja. Jedno zajedničko iskustvo svih hodočasnika s kojima smo kontaktirali bilo je kako unatoč umoru i gužvi ne osjećaju umor, odnosno kako osjećaju da im se ovdje snage obnavljaju, kako ih molitva i Gospina prisutnost čine odmornim, budnim i živim. I svi se vraćaju kućama čudesno obnovljeni Gospinim mirom.

Održana područna Skupština Frame Hercegovina

Prošli vikend od 20. do 22. travnja u Kući mira u Međugorju održana je područna redovna Skupština Frame Hercegovina. U petak su framaši po dolasku bili na krunici i sv. misi u župnoj crkvi. Poslije

sv. mise je uslijedila večera, a nakon toga početak Skupštine. Na početku su se obratili područna predsjednica Magdalenina Musa i područni duhovni asistent fra Antonio Šakota. Govorili su o važnosti

Frame te o našem odnosu prema njoj. U 21 sat smo započeli s izvješćima mjesnih bratstava o stanju u njihovim bratstvima. Uslijedilo je potom cjelonoćno euharistijsko klanjanje.

Subotnje jutro započela su molitvom pred Presvetim, a nakon toga su nastavili s čitanjem Izvješća. Nakon toga uslijedilo je predavanje područne doministre OFS-a Marijane Barbarić. Posljednji dan Skupštine započeo je s molitvom. U 11 sati slavila se sv. misa koju je predvodio fra Antonio Šakota.

Statistike za travanj 2018.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 126 000
Broj svećenika koncelebriranih: 2641
(88 dnevno)

Dječji zbor „Golubići mira“ nastupio na Zlatnoj harfi u Posušju

U utorak 1. svibnja 2018. godine u Posušju je održana 34. Zlatna harfa – susret župnih dječjih zborova s područja Hercegovine. Djeca su iz brojnih župa u pratnji svojih voditelja pokazala kako se kroz pjesmu može i svjedočiti i radovati. Na susretu je nastupio i zbor „Golubići mira“ iz župe sv. Jakova – Međugorje, pod vodstvom s. Irene Azinović. Naime, „Zlatna harfa“ je usmjerena upravo radu s malim župnim zborovima, te donosi uspješne rezultate u obnovi liturgijskog pjevanja.

Četvrtak – dan za župljane

U Gospinom smo mjesecu – mjesecu svibnju. Bogu zahvalimo za rijeku milosti koju svakodnevno primamo, iz župnog ureda Međugorje pozivaju župljane na večernji program četvrtkom: na krunicu, svetu misu i klanjanje. Naime, članovi Trećega franjevačkoga reda već neko vrijeme predvode molitvu krunice četvrtkom, a fratri koji su sada na službi u župi predvodit će svete mise svakog četvrtka. Klanjanje tog dana je prilagođeno župljanima pa je prijevod samo preko slušalica. Neka četvrtak na poseban način bude dan koji ćemo izabrati za sebe, za svoju obitelj, za svoju župnu zajednicu.

Iskustvo nadnaravne prisutnosti

U Međugorju je od 27. do 29. 4. 2018. boravila grupa hodočasnika iz Albanije, točnije pastoralni suradnici (ministranti, čitači, pastoralno vijeće) katedrale u Skutariju. Duhovnik putovanja bio je njihov katedralni župnik vlč. VLASH PALAJ s kojim smo kratko popričali o dojmovima s hodočašća.

„Ovo je prvi put kako sam došao sa svojim župljanima iz katedrale, jer sam na ovo mjesto župnika došao tek prije godinu dana. Inače sam u Međugorju već četvrti put, odnosno trudim se doći barem jedanput godišnje zato što ovdje osjećam nešto nadnaravno što me privlači: tajne vjere koje privlače moj razum, kao i duhovna iskustva koja privlače moju dušu. Vidim kako to isto osjećaju i moji hodočasnici (većinom mladi) jer boraveći ovdje vidim kako im se lica mijenjaju.“

Iako sam okupiran mnogim stvarima, izdvojim vrijeme za ovdje doći jer je 2-3 dana provedenih u Međugorju snažno poput mjesec dana provedenih na odmoru negdje drugdje.

Iako vodim grupu, uspijevam i sam živjeti svoju duhovnu obnovu, a u tome se čak osjećam pomognut hodom grupe kad vidim njihov interes, njihov angažman, njihovu

želju za molitvom. Jako sam zadovoljan, jer su to većinom mladi ljudi koji su po prvi put u Međugorju i u svemu surađuju i sve na njih djeluje. Jutros smo bili na Križevcu i bilo je vrlo vruće i naporno, ali evo nitko nije umoran. Tu vidim kako doista ovdje postoji nešto nadnaravno što ti uvijek iznova vraća i daje snagu za ono što bi možda drugdje bilo naporno i nemoguće.

U Albaniji Međugorje je dosta poznato. Sada smo upravo sreli grupu hodočasnika iz Albanije, iz grada Valone u kojem je prisutnost katolika vrlo malena. To su učitelji državne škole (većinom muslimani) koji su se sami organizirali i došli vidjeti što je Međugorje. Bili su na Križevcu iako možda nisu niti znali kako se moli križni put.

Najveći problem za dolazak hodočasnika iz Albanije je birokracija, ali i trošak jer su troškovi boravka 3 dana u Međugorju poput jednog nižeg albanskog osobnog dohotka. Ovim mojim hodočascima smo mi kao župa izašli u susret i pokrili dio troškova kao nagradu za njihovo služenje u župi. Ipak, ako se čvrsto želi, u Međugorje se može doći i novac nikako ne treba biti prepreka da se susretne Gospu.“

Duhovna obnova Frame Mostar

U Međugorju su se od petka navečer (4. 05.) do nedjelje popodne (& 05.) održala duhovna obnova za oko stotinjak mladih Framasa iz Mostara. Radionice, predavanja, molitva, druženje, pjesma, večernji molitveni program u župi – bili su program obnove koju je vodio njihov duhovnik fra Antonio Šakota. Geslo vježbi je bilo: „Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite.“ (Iv 15, 9-17). Cilj duhovne obnove je prije svega bila što bolja priprema za nadolazeća Primanja i Obećanja u franjevačkom bratstvu. O svemu tome fra Antonio je ukratko rekao: „Frama je danas za mlade pravi blagoslov jer ih na neki način ovaj crkveni program i aktivnosti ipak čuvaju i usmjeravaju pozitivno. Posebno u gradu kao što je Mostar u kojem mladi imaju različite ponude i mogućnosti. Znači, već je veliki znak da su oni odabrali doći na Framu jer nije da nisu imali mogućnost biranja nekih drugih aktivnosti i sadržaja. Unatoč nekada i podrugivanju, ismijavanju, unatoč površnostima svijeta, školskih programa, društva – ovi mladi su ipak svojim dolascima na Framu pokazali kako teže višim ciljevima i nečem većem u životu.“

Predavanje Saveria Gaete na Međunarodnom susretu voditelja (veljača 2018.) III.

Foto arhiv župa Međugorje

ZNANSTVENO-MEDICINSKA ISPITIVANJA

Karakteristika Međugorja je i ta da su stručnjaci, zahvaljujući svakodnevnom i kontinuiranom rasporedu ukazanja, prvi put imali priliku provesti istraživanje ekstaza u trenutcima kada su se događale. Već u prvim danima ukazanja liječnici i psihijatri su posjetili šestero djece i potvrdili njihovo potpuno psihofizičko zdravlje. „Normalni, uravnoteženi, svjesni, u vremenu i prostoru, u kojima se nalaze i bez halucinacija“, definirao je 27. lipnja 1981. dr. Ante Vujević iz ambulante u Čitluku. Dva dana poslije dugo ih je ispitala i dr. Mulija Džudža koja je na kraju zaključila: „Ludi su oni koji su vas ovdje doveli. Potpuno ste normalni.“

S. GAETA

U SVIBNJU I STUDENOM 1982. I U LIPNJU I STUDENOM 1983., U PROSJEKU TIJEKOM JEDNOG TJEDNA VIDIJEO JE PODVRG-NUO ISPITIVANJU NEUROPSIHIJATAR LUDVIK STOPAR, STRUČNJAK U HIPNOZI I RAVNATELJ POLIKLINIKE U MARIBORU U SLOVENIJI. U izvješću upućenom mostarskom biskupu, profesor Stopar je izjavio kako su „neuro-psihijatrijski, liječničko-psihološki i tjelesni testovi pokazali da su spomenuta djeca apsolutno normalna. Uzimajući

u obzir njihovu dob, ambijent porijekla, inteligenciju i kulturu, njihove su reakcije normalne i ne pokazuju nikakve psihopatološke znakove“.

Godine 1984. prvi put je priznata skupina stručnjaka, formirana i organizirana na inicijativu francuskog liječnika Henrija Joyeuxa, sa Sveučilišta u Montpellieru. Dana 10. lipnja primijenili su elektrode potrebne za mjerenje na Ivanu, a potom 6. i 7. listopada na Mariji i Ivanki.

Elektroencefalogramске snimke snimljene prije, tijekom i nakon ekstaze poništile su bilo kakvu sumnju u moždane anomalije ili neke patološke simptome kod vidioca: „Bilješke su pokazale tek minimalne razlike: prije ukazanja kod vidioca je prisutan beta ritam (pažnja i refleksija) te alfa ritam (druga vrsta ritma u budnom stanju). Ovaj posljednji progresivno dominira od početka ukazanja“.

Otorinolaringolog Francois Rouquerol bio je zainteresiran činjenicom da su vidioci tijekom ukazanja gubili glas, te je pokazao kako se „tijekom glasne molitve koja prethodi ekstazi igla mjerača koji mjeri zvuk riječi vidioca pomiče u velikoj amplitudi. Kada glas nestane na početku ekstaze, igla je nepomična, čak i kada Vicka priča (sa svojom vrlo naglašenom artikulacijom riječi i pomicanjem usana). Također kada se glas vidioca istovremeno ponovno pojavi u molitvi Očenaša (čije je prve dvije riječi izgovorila Djevica) i Slava Ocu, igla se ponovno pokrene pod velikom

amplitudom. U posljednjoj fazi kada se glas vidioca ponovno pojavi, koji se čine kao da razgovaraju s Gospom, igla mjerača postaje opet nepomična. U slučaju da govore, kako daje naslutiti pomicanje njihovih usana, ili ne govore, aparat nije uspijevao registrirati njihov glas. Sve se događa kao da glasnice gube svoju funkciju (jer tu nastaje fonacija) bez ikakva utjecaja na jezičnu artikulaciju pomoću usana i mišića koji ih pomiču: što je još jedan potvrdni argument da se ne radi o katepsiji.

halucinaciji u patološkom smislu riječi, histeriji, neurozi ili o patološkoj ekstazi, niti o katepsiji.“

Godine 2001. dr. Joyeux je ponovno imao priliku podvrgnuti istraživanju neke od vidioca, koristeći novije i sofisticiranije aparate. Iako znanstveni detalji istraživanja nisu službeno objavljeni, liječnik je za vrijeme jedne tiskovne konferencije potvrdio rezultate do kojih je došao petnaestak godina ranije, tj. da se radi o potpunoj odvojenosti od stvarnosti koja je uzrokovana ekstazom koja se može objasniti samo s pretpostavkom nekog nadnaravnog fenomena.

U ožujku 1985. nekoliko liječnika iz Lombardie i Piemontea, posebice liječnici Luigi Frigerio i Giacomo Mattalia, doprinijeli su osnivanju udruge Regina Pacis.

otpornosti su česte i dugotrajne i općenito označavaju neku emociju. Njihova odsutnost u Jakovljevim snimkama dobiva dvostruko značenje: prije svega da je subjekt bio izvan stvarnosti i sekundarno značenje, da taj psihički događaj kojeg proživljava ne sadrži nikakve emocionalne podražaje.“

Liječnik Maurizio Santini dobio je, naprotiv, zadaću da provede testiranje uz pomoć električnog mjerača boli: radi se o instrumentu koji se sastoji od jedne male srebrne ploče (površine jednog centimetra kvadratnog), koja se konstantno drži na temperaturi od 50 Celzijevih stupnjeva i koja izaziva bol ako se prisloni na kožu (obično na prst ili na nadlanicu), potičući tako odmicanje ruke onoga koga dotakne. Naglo pomicanje ruke blokira jedan elektronički brojač vremena koji se automatski pokreće u trenutku kada se ploča nasloni na kožu, omogućujući tako određivanje vremenskog praga izdržljivosti boli.

Santini je ukratko rekao: „Kod vidioca, u redovnom stanju svijesti, vremenski prag je oscilirao između 0,3 i 0,8 sekundi te su to bile normalne srednje vrijednosti zabilježene na širokom uzorku ispitanika. Podražaj od 50 stupnjeva u trajanju od 4-5 sekundi dovodi do spaljivanja: zbog toga sam tijekom ekstaze ja definirao vremenski prag za bol, kako bih izbjegao ozljeđu. Navest ću samo neke primjere: na srednjaku lijeve ruke vremenski prag je prešao od 0,3 na 3 sekunde, na palcu od 0,8 na 4,6 sekundi.“

Posljednja serija istraživanja odnosila se na osjetljivost rožnice, koje smo svi mi svjesni u trenutcima kada nam trun prašine upadne u oko. Promatrano je nekoliko video snimaka tijekom kojih su se brojali spontani treptaji oka prije, za vrijeme i nakon ekstaze. Izvan ekstaze Marija je pokazivala u prosjeku jedan treptaj svakih 2,4 sekunde, dok je za vrijeme ekstaze imala jedan treptaj svake 44 sekunde. Jakov je izvan ekstaze u prosjeku pokazivao jedan treptaj svakih 1,7 sekundi, a tijekom ekstaze jedan svakih 7,4 sekunde. Stoga su Frigerio i Farina mogli potvrditi da „ispitivanje spontanih treptaja jasno pokazuje smanjenje broja treptaja očnih kapaka tijekom ekstaze, sa subjektivnim varijacijama tipičnim za svaku osobu.“

Dana 14. siječnja 1986. znanstveno-teološka komisija – koju čini 17

znanstvenika, liječnika, psihijatra i teologa iz Italije i Francuske – objavila je sažeti dokument koji je, što se tiče ponašanja vidioca, isključivo prijevare i patološku halucinaciju, a s druge strane nije bilo moguće dati jednostavno ljudsko objašnjenje za ova ukazanja, niti se u njima moglo uočiti nešto nadnaravno, odnosno neki demonski utjecaj, naprotiv, uspostavljena je izvjesna veza između ovih ukazanja i onih koje opisuje mistična teologija.

Međugorski župnik Ivan Landeka 1997. je zatražio neovisno psihofiziološko istraživanje koje je koordinirao otac Andreas Resch, već tada profesor kliničke psihologije na Papinskoj akademiji sv. Alfonsa u Rimu, uz suradnju ravnatelja i zamjenika ravnatelja Odjela za istraživanje psihofiziologije stanja svijesti u Milanu, liječnika Marca Margnelli i Giorgia Gagliardia, zajedno s još dvanaest liječnika i psihologa.

Istraživanje se odvijalo kroz četiri faze, između travnja i prosinca 1998. i uključivalo je svih šest vidioca. Posebno 22. i 23. travnja Ivan, Marija i Vicka bili su podvrgnuti psihološkim i medicinsko-psihijatrijskim ispitivanjima; 23. i 24. srpnja Mirjana, Ivanka i ponovno Vicka suočili su se s psihološkim razgovorima; 3. studenog je Jakov bio podvrgnut psihološkom razgovoru; a na kraju, 12. prosinca je snimljena Marija u stanju ekstaze.

Ovo su sažeti, ali vrlo jasni rezultati: „Subjekti proučavani kroz osobnu anamnezu i instrumentalna ispitivanja pokazali su: 1. Da su na početku doživjeli jedno neobično iskustvo, koje je odredilo njihovo daljnje ponašanje s promijenjenim stanjem svijesti ekstatičkog tipa, koje pokazuje i dan-danas iako manjim intenzitetom. 2. Ova iskustva još uvijek uzrokuju promjenu nekih bioloških parametara koje je moguće izmjeriti. 3. Njihovo ponašanje tijekom promijenjenog stanja svijesti, s obzirom na ograničenja provedenog istraživanja, nema obilježja svojstvena hipnozi, nego obilježja promijenjenog stanja svijesti ekstatičkog tipa uz viziju ukazanja. 4. Pretpostavka o svjesnoj varci ili prijevare nije imala nikakvu psihološku ni neurofiziološku osnovu.“ Najnovije znanstveno istraživanje proveo je 25. lipnja 2005. francuski neurolog Philippe Loron, tada već primarijus u bolnici Salpêtrière u Parizu, zajedno s petero suradnika. Iako nije objavljeno detaljnije izvješće o ovom istraživanju, Loron je iznio svoju osobnu procjenu koja potvrđuje ono što su pokazala prethodna istraživanja. „Aparati koji bilježe moždanu aktivnost pokazuju koji tip zračenja se događa tijekom ukazanja“, objašnjava neurolog, „i zanimljivo je da su u trenutcima kada tvrde da imaju ukazanje, vidioci aktivni, imaju otvorene oči, ali njihov mozak odašilje valove netipične za takvo stanje. Za vrijeme njihovih ekstaza, mozak je zaokupljen nekom specifičnom percepcijom, u jednom stanju koje možemo usporediti s dubokom opuštenošću.“

Istraživači su ponovno isključili bilo kakvu patologiju ili bolest, uključujući epilepsiju ili neke druge živčane smetnje. Nadalje, „bilješke moždane aktivnosti opovrgavaju sve sumnje onih koji smatraju da vidioci manipuliraju osobama oko sebe. U tim trenutcima su potpuno odvojeni od izvanjskog svijeta i ne reaguju na vizualne i slušne podražaje. Jednom prilikom su usmjerili jaku svjetlost ravno u njihove oči i proizveli buku u njihovim ušima, ali oni nisu uopće reagirali“. Ukratko, zaključuje dr. Loron, „ne znam koga vide ovi vidioci, ali kada kažu da imaju ukazanje, zaista proživljavaju jedno vjerodostojno iskustvo“.

7. MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE ZA OSOBE S INVALIDITETOM

14. lipanj – 17. lipanj 2018.

Živjeti od Božje riječi „Tada im otvori pamet da razumiju Pisma“ (Lk 24,45)

Koordinator:
fra Marinko Šakota, župnik

7. međunarodno hodočašće za osobe s invaliditetom održat će se u Međugorju od 14. do 17. lipnja 2018. Okupljanje i smještaj sudionika u kuće župljana predviđen je u poslijepodnevnim satima u četvrtak, 14. lipnja 2018.

Posebnost ovog hodočašća za osobe s invaliditetom jest što se od strane župljana župe Međugorje sudionicima hodočašća osigurava besplatan boravak. I ove godine organizacijski odbor hodočašća zajedno sa predstavnicima MZ Međugorja i Bijakovića donio je određena pravila koja će vrijediti i za hodočašće:

- Hodočašće ostaje besplatno za OSOBE S INVALIDITETOM i ZA 1 PRATITELJA (to može biti jedan roditelj, pratitelj ili skrbnik). Također za vozače autobusa ili kombija.
- Za ostale članove obitelji, drugog pratitelja, prijatelja ili volontera kvota za smještaj koja se treba uplatiti je 60E po osobi. (Cijena za tri polupansiona.)
- Smještaj je na bazi polupansiona.
- U dogovoru s pansionom domaćinom – moguća je hladna večera
- Zadnji rok prijave je 30. svibanj 2018. na e-mail adresu gospina.skola@gmail.com

U PRIJAVI NAVESTI: vrijeme dolaska, kontakt telefon, ukupan broj hodočašnika, te poimece navesti OSOBU (DIJETE) S INVALIDITETOM (i vrstu invaliditeta) I JEDNOG PRATITELJA KOJI IDU BESPLATNO, te ulogu drugih osoba u pratnji koje plaćaju kvotu smještaja.

Apeliramo na voditelje hodočašća da pri upisu hodočašnika vode brigu o istinskim potrebama kako ne bi došlo do neugodnih situacija. Zahvaljujemo svima na razumijevanju!

ČETVRTAK, 14. 06. 2018. – dolazak i smještaj sudionika

15,00 – 17,00 – dolazak sudionika 18,00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje)

PETAK, 15. 06. 2018. –

1. dan devetnice KRALJICI MIRA JUTRO i POPODNE:

Dvorana Ivana Pavla II:
9,00 – 11,30 – predstavljanje sudionika po grupama
12,30 – ručak po pansionima
15,30 – 17,00 sati - MOLITVA KRIŽNOG PUTA za osobe s invaliditetom
16,00 – molitva križnog puta za roditelje i prijatelje na KRIŽEVCU – pridruživanje župi
18,00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. Misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje križu)

SUBOTA, 16. 06. 2018.

2. dan devetnice KRALJICI MIRA JUTRO i POPODNE:

Dvorana Ivana Pavla II:
9,00 – 12,00: Molitva krunice za one koji se mogu popeti na Podbrdo
PODBRDO: u 9,30 zajednička molitva
KRUNICE oko Gospina kipa
12,30 – ručak i pauza po pansionima
RUČAK ZA JEDNODNEVNE POSJETITELJE – u vlastitoj organizaciji
15,30 – 16,15 – 1. Predavanje
16,15 – 17,00 – svjedočanstvo
17,00 – 17,45 - 2. Predavanje
18,00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje)
22,00 – KLANJANJE u župi

NEDJELJA, 17. 06. 2018.

NA VANJSKOM OLTARU CRKVE

10,30 – 11,00 - svjedočanstvo
11,00 – ŽUPNA sv. misa na vanjskom oltaru Crkve

Foto arhiv župe Međugorje

Na kraju istraživanja koje je vodila skupina pod vodstvom prof. Joyeuxa sastavljeno je jedno značajno izvješće: „Fenomen međugorskih ukazanja pokazuje se znanstveno neobjašnjivim. Kliničko promatranje vidioca omogućuje potvrdu onoga što su i naši kolege iz Jugoslavije ustanovili prije nas, da su ovi mladi ljudi normalni, fizički i psihički zdravi. Klinička i paraklinička istraživanja potvrđuju da znanstveno ne postoji nikakva patološka modifikacija objektivnih parametara koji su bili podvrgnuti istraživanju: elektroencefalogram, elektrookulogram, elektrokardiogram, slušni potencijali. Ne radi se o epilepsiji, stanju spavanja, snivanju,

Sastavili su čitav plan ispitivanja uz pomoć znanstvenih instrumenata kako bi sud o ovim ekstazama bio objektivn, a ne subjektivn, te su u rujnu izveli svoje eksperimente s naglaskom na test evociranih potencijala: neinvazivna metoda koja omogućuje bilježenje i analizu reakcije moždane kore na izravni i kontrolirani podražaj perifernih receptora.

Prema sažetku profesora Marca Margnelli, neurofiziologa Nacionalnog vijeća za istraživanja, ispitivanja provedena na Mariji i Ivanu pokazala su da su „snimljene reakcije bile jednake onima koje su se dobile kod istog subjekta u stanju budnosti. Ovaj rezultat je od iznimne važnosti: pokazao je da je u međugorskim ekstazama re-tina bila normalno osjetljiva na svjetlosni podražaj i da je vizualni put bio prirodno slobodan sve do završne točke.“ Jakov je naprotiv bio podvrgnut promatranju elektrodermalne aktivnosti (tj. električne otpornosti kože): „Kod subjekata u normalnom budnom stanju, nagle promjene

POMOZITE NAM DA VAM POMAŽEMO!

Dok svijet njeguje kulturu egoizma koja rađa nesretne i otuđene ljude, u Međugorju nas Službenica Gospodnja već godinama poziva da izađemo iz sebe otvarajući se Bogu. Ljubav ne trpi stanje mirovanja, ona je živa samo dok nesebično služi drugima. U služenju, baš poput Marije, mi uvijek jedni drugima donosimo Isusa. Ovo je priča o službi koja se odazvala tom pozivu te postala vidljiv plod po kojem svatko dobronamjeren može prepoznati da je Bog ovdje na djelu. Razgovaramo s g. Žarkom Peharom, pročelnikom Hercegovačke gorske službe spašavanja i s g. Danijelom Ljoljom, voditeljem za tehniku i obuku.

**JELENA
BURAZER**

Kako i kada je nastala ideja o osnivanju HGSS-a?

U želji da ispunimo svoje slobodno vrijeme 2012. godine nas 12 Čitlučana pridružilo se GSS u Mostaru. S njima smo prošli prve obuke i stekli prva znanja. Kako smo imali sve više intervencija u Međugorju, odlučili smo osnovati stanicu u Čitluku. Ideju smo realizirali uz pomoć tadašnjeg

pročelnika stanice Mostar, a današnjeg predsjednika GSS-a BiH gospodina Zdenka Marića. Vratili smo se u Čitluk i okrenuli više Međugorju.

Djelujete kao volonteri, koliko Vas ima i tko su ti ljudi?

Kao što smo već rekli, počelo je s Čitlučanima, a sad već imamo ljude iz cijele Općine. Broj naših člano-

va varira. S godinama je rastao i u jednom trenutku nas je bilo 48. Ljudi dolaze, ali i odustaju jer je zahtjevno, ali i skupo. Sada imamo 30 članova, generacijski raznolikih, tako da je raspon godina od 18 do 50. Većina su muškarci, ali imamo i dvije djevojke, Marijanu Marinčić i Ivanu Pehar. Jako smo ponosni na njih kao i na činjenicu da su iz naše stanice izrasle

još dvije stanice, u Ljubuškom i u Čapljini. Počeli smo kao volonteri, a želja nam je to i ostati. Novac nam je svima važan za život, ali zadovoljstvo i ispunjenost koju osjećamo nakon uspješno pružene pomoći, ne može nitko platiti. Međugorje nas je samo učvrstilo u toj odluci. Tijekom godina smo spoznali da Međugorje i ova služba ne mogu jedni bez drugih – niti mi možemo bez blagoslova, niti Međugorje bez naših nosila.

Osim dobre volje, Vaš rad zahtjeva stručnost, ali i psihofizičku kondiciju. Kako se pripremate?

O našoj osposobljenosti ovise i naši i tuđi životi, pa o pripremanju posebno vodimo računa. Pripreme su individualne i zajedničke. Individualne podrazumijevaju održavanje tjelesne kondicije jer smo izloženi velikim naporima. Nekada se u sezoni dogodi da se po 4-5 puta dnevno penjemo na Križevac pod teretom. Tjelesnu kondiciju svatko održava prema svojim sklonostima: trčanjem, vožnjom bicikla ili u teretani. Svaki naš član prolazi obuku Prve pomoći po suvremenom ITLS standardu. Obuku vode licencirani liječnici za gorsku medicinu koji su i sami volonteri, a dolaze iz bolnice u Mostaru, ali i iz Hrvatske. Svake 3 godine naši članovi su dužni raditi relicencu Prve pomoći. Tehničke pripreme i vježbe su zajedničke. U početku nam je na raspolaganju bio instruktorski kadar

iz Hrvatske i to zahvaljujući dugogodišnjem poznanstvu našeg predsjednika g. Marića s ljudima iz GSS Hrvatske. Sad se već možemo pohvaliti i s vlastitim instruktorskim kadrom, tako da nam veoma važan SAR tečaj (traži i spasi) vode instruktori iz GSS BiH. Redovito imamo tečajeve ljetnih i zimskih tehnika spašavanja, speleo spašavanja, a za one koji žele više, uz sve nabrojano, odrađuju se i 2 godine pripravnštva, polažu ispiti koji traju 2 dana i nakon toga se dobije značka spašavatelja. Nedavno ju je dobio naš Danijel Ljoljo, inače zadužen za tehničku obuku u našoj stanici. Tu su i specijalističke obuke za spašavanje pod vodom i na vodi, vođenje potraga i potražnih akcija, kao i obuke za voditelje potražnih pasa. Trenutno imamo 2 psa koja su u fazi obuke, a uskoro nam dolaze još 2. Sami vodimo brigu o njima, što zahtjeva dodatni trud naših članova, ali iziskuje i više financija. Organiziramo i vježbe na našim, ali i hrvatskim planinskim vrhovima kako bismo bolje upoznali teren. Stanice same financiraju obuku svojih članova, a primjera radi samo jedan ljetni tečaj stoji 300 km po osobi, a obuka iz Prve pomoći 100 km.

Trudite li se animirati nove članove?

Svjesni smo da ova stanica može počivati samo na mladim ljudima. Kada smo počeli, nismo ni slutili da će naš rad biti toliko orijentiran prema Međugorju. Vjerujemo da će u budućnosti potrebe biti još veće. Zato već sada u vrtićima, osnovnim i srednjim školama održavamo predavanja o ponašanju i opasnostima koje vrebaju u prirodi. Na taj način osim edukacije želimo upoznati mlade ljude sa našom službom i motivirati ih da nam se jednom možda i priključe. U planu nam je i osnivanje juniorske škole za dječake i djevojčice od 16 do 18 godina kako bismo ih pripremali i uvodili u misiju gorske službe, te među mladima razvili svijest o važnosti, ali i ljepoti volontiranja. Volonterski rad još uvijek nije zaživio u svijesti naših ljudi. Zato ih je potrebno educirati i poticati. Svakome od nas je darovano nešto što bi

nekom drugom moglo pomoći, bilo da se radi o znanju, sposobnostima, poslu kojim se bavite, hobijski, uvijek to možete u slobodnom vremenu pretočiti u volonterski rad. Evo, većina nas je krenula potaknuta željom za adrenalinom, a mlađi željom za dokazivanjem. Kod nekih ljudi te želje budu usmjerene na negativne stvari, što završi loše. Mi smo spojili ugodno, ali ipak naporno s korisnim i kroz to otkrili novi osjećaj koji se s ničim ne može usporediti – zadovoljstvo pomaganja koje nas izgrađuje kao ljude i vjernike. Želimo osigurati da s našim odlaskom ova služba ne prestane s radom. Zato stariji članovi ostaju u službi kao logistika i prenositelji znanja i iskustva.

Da biste kvalitetno pružili pomoć, ali i zaštitili unesrećene i sebe, trebate opremu koja je dosta skupa. Imate li financijsku pomoć države i lokalne vlasti?

Primjera radi, cijena godišnje opreme jednog gorskog spašavatelja u zimskim i ljetnim uvjetima iznosi 2000 – 2500€. Radi se samo o osnovnoj opremi, dakle bez one tehničke. Pomoć države nemamo. Najčešće se financiramo iz vlastitih izvora koji su skromni, pa improviziramo. Radimo nekompletno opremljeni i često u opremi koja je derutna. Mnogi naši članovi su zbog toga odustali. Civilna zaštita naše županije nam je ustupila nešto tehničke

Vaših aktivnosti vezana je za Međugorje. Kako se organizirate?

Usko surađujemo s drugim stanicama u BiH, ali i u Hrvatskoj. Za nas nema granica, djelujemo kao jedno biće, tako da su sve njihove zahtjevnije intervencije i naše i obratno. Osim intervencija, tijekom godine imamo i zajedničke vježbe i edukacije. U području koje mi pokrivamo na raspolaganju smo svima, svaki dan u godini, 24 sata dnevno. Naš službeni broj je 063 55 44 33. Uglavnom nas pozivaju policija, hitna, vatrogasci, Maltežani, vodiči ili vlasnici pansiona. Kad primimo poziv, putem Vibera ga prosljeđujemo svim članovima. Svi koji su u blizini se javljaju, ostavljajući posao ili obitelji. Trudimo se biti brzi i efikasni, pogotovo ako je ljudima koji su na brdu, ugrožen život uslijed srčanog udara ili neke teže ozljede. Također u Međugorju, ali i u drugim mjestima u BiH, prigodom nekih važnijih datuma, organiziramo cjelodnevna ali i cjelonoćna dežurstva.

Brinete o našim hodočasnici, ali i o mještanima. Prepoznaju li oni Vaš trud i imate li njihovu potporu?

Istaknuli bismo odličan odnos sa župnikom fra. Marinkom Šakotom, koji nas u potpunosti podržava i cijeni naš trud. Nerijetko je upravo on naš „joker zovi“ kad zaškripi s financijama. Vjerujemo da puno mještana ne zna za nas pa smo vam zahvalni što ste nam dali priliku da se i na ovaj način predstavimo. Mislimo da puno olakšavamo vlasnicima pansiona kad zbrinjavamo hodočasnike koji su doživjeli nezgodu. Neki su nam zahvalni na tome, neki nisu. Ovdje želimo zahvaliti ljudima koji nisu trebali našu pomoć, ali zato oni nama pomažu. To su: g. Dragan Vasilj – Žigić i Marinko Maka Ivanković koji su u svojim pansionima ponudili besplatan smještaj za spasitelje koji dođu pomagati iz drugih stanica BiH i Hrvatske. Željko Šego Desiderio koji nas redovito opskrbljuje vodom, Mate Vasilj – Pisa u čijem restoranu Šipovac u podnožju Križevca redovito imamo besplatno piće, kao i u kafiću Tome Šege iz Bijakovića. Zatim obitelj Peهار kod Plavog križa koji nam svaki put kad imamo intervenciju na Brdu ukazanja ustupe svoju garažu s korištenjem struje, vode i pića. Ako smo nekoga izostavili, ispričavamo

se. Željeli bismo da mještani razumiju koliko je velik naš trud. Puno vremena i vlastitog novca izdvajamo za pripreme i intervencije, nosimo velike terete na teškim i nepristupačnim terenima, često smo izloženi visokim i niskim temperaturama, uskraćujemo svoje obitelji, trpi naš posao kojim se bavimo, a nekad i svoje živote izlažemo opasnosti. Zato nam treba i podrška i pomoć mještana kako se ovaj volonterski duh u nama ne bi ugasio. Bilo bi lijepo da postoji jedan fond namijenjen našoj službi u koji bi mještani donirali manje svote novca kako bismo lakše podmirili naše potrebe.

Prepoznatljivi ste u Vašim crvenim odorama, osobito za većih događanja u Međugorju. Kako Vas doživljavaju hodočasnici?

U zemljama iz kojih dolaze, službe kao što je naša se podrazumijevaju. Dobro su organizirane, financira ih država, ali se njihove usluge naplaćuju. Zato kad saznaju da volontiramo, iznenade se, zahvaljuju i blagoslivljaju nas. To nam je i nagrada i motiv. Vjerujemo da i mi na ovakav način svjedočimo o Međugorju i o ljudima iz ovog kraja. Stekli smo i neka prijateljstva. Naš prijatelj Irac Bernard

opreme, koja ipak ostaje u njihovom vlasništvu i mogu je potražiti natrag ako pože. Ipak smo im zahvalni na tome. Što se tiče lokalne vlasti, Općina Čitluk nam je prilikom osnivanja darovala 4 000 KM i ustupila prostor od 80 m2 koji je zahtijevao adaptaciju, na što smo utrošili većinu novca. I to je sva pomoć koju smo primili od njih. Trenutno smo u razgovoru s načelnikom Općine Čitluk g. Marinom Radišićem, Mjesnim zajednicama Međugorje i Bijakovići, te Župnim uredom Međugorje o nabavi vozila bez kojeg smo ostali prošle godine, te jednog kedija, kao i o pitanju financiranja ove službe. Moramo istaknuti da je do ovih razgovora došlo na inicijativu g. Dragana Vasilja – Žigića, predsjednika Mjesne zajednice Međugorje, što su zdušno podržali župnik fra. Marinko Šakota i g. Marinko – Maka Ivanković iz rukovodstva Mjesne zajednice Bijakovići. Nadamo se ispunjenju obećanja koja smo dobili. Ipak, ostaje činjenica da ako i dobijemo ta vozila, na nama ostaje da ih opremimo i prilagodimo našim potrebama.

Pokrivajte šire područje BiH, ali i dijelove Hrvatske. Ipak većina

Bradly već dugo nam pomaže. Darovao nam je dron koji nam uvelike olakšava posao, osobito u potragama. Napravio je i promotivni spot o našoj službi koji promovira po cijeloj Europi, koji možete pogledati na Youtubeu „Međugorje Mountain Rescue Team“. Lijepa su to iskustva koja nas motiviraju da nastavimo i dalje.

Vodite li statističke podatke o intervencijama, koliko ste ih imali u protekloj godini?

Podatke o svakoj našoj aktivnosti uredno vodi Marijana Marinčić. Dužni smo ih voditi kako bismo izvijestili Savez GSS-a, ali i kako bismo opravdali utrošena financijska sredstva prema onima koji nam pomažu. Godišnje imamo između 100 i 150 intervencija, u prosjeku svaki treći dan, od toga 80% u Međugorju. Osim akcija potrage i spašavanja, za koje smo specijalizirani, sudjelovali smo i u akcijama gašenja požara na Brdu ukazanja, ali i na širem području Hercegovine.

Imate mali ured u Čitluku. S obzirom da najviše djelujete u Međugorju, imate li potrebu za jednim takvim prostorom u Međugorju?

Imamo potrebu za prostorom u Međugorju u kojem bismo skladištili opremu koju svakodnevno koristimo. Dio prostora bismo adaptirali za spavaonice koje bi koristili spašavatelji koji dolaze kao ispomoć pri zahtjevnim akcijama, iz drugih stanica BiH i Hrvatske. O ovome također pregovaramo s mjesnim zajednicama Međugorje i Bijakovići i nadamo se da će nam izaći u susret. U Međugorju bi bilo nužno uvesti svakodnevna dežurstva. Puno bolesnih, a i starih ljudi se penje na brda i nekad ugrožavaju svoje živote. U takvim situacijama bitne su minute i nije isto nakon dojave tražiti i okupljati slobodne ljude i krenuti iz Čitluka, kao i imati već spremne ljude koji polaze iz Međugorja. Ipak, te ljude bi trebalo zaposliti jer i oni moraju od nečega živjeti. Tu se opet susrećemo s problemom financiranja.

Surađujete li s drugim službama kao što su policija, vatrogasci i medicinske ustanove?

Priroda našeg posla je takva da zahtjeva suradnju s navedenim službama. Oni su prepoznali naš rad, suradnja postoji, ali bi mogla biti i bolja. Zato je potrebno i više komunikacije i to na zapovjednim nivoima kako bismo svi efikasnije djelovali. Najkorektniju suradnju imamo s Maltežanima, ali i s vatrogascima kojima smo u više navrata pomagali u gašenju požara, ali i oni nama.

Vaš angažman zahtjeva dosta vremena. Trpi li Vaš obiteljski život i posao zbog toga?

Svakako da trpi. Kad imamo intervencije, naši članovi su prinuđeni uzimati slobodne dane na poslu, što znači i gubitak dnevnice, a ponekad i nezadovoljstvo poslodavca. Oni koji imaju privatni posao, gube i klijente koji ne mogu dugo čekati na usluge koje trebaju. Mnogi od nas imaju žene i djecu koji najviše trpe zbog naših izostanaka, ne samo radnim danom već i vikendom i blagdanima. Pri zahtjevnijim akcijama znali smo prekidati i obiteljska ljetovanja. Zakidamo ih i financijski jer većinu potrebne opreme sami kupujemo. Dodamo li k tomu stres i strepnju koju prolaze zbog opasnosti kojima smo izloženi, onda je vidljivo da žrtva nije mala. Ipak, kao i nas same i njih motivira kad vide da smo nekome pomogli ili spasili život.

Osjećate li da se Vaša dobra volja i trud ne prepoznaju dovoljno, pomišljate li nekad odustati zbog toga?

Dođu trenutci kada padne volja. Zaboli ponekad podsmijeh ili podrugljivi komentar koji čujemo, ali kada dođe poziv sve zaboravimo i idemo dalje. Na naš angažman više ne gledamo kao na posao, postao je misija popraćena molitvama, kako našim, makar i kratkim prije intervencije, tako i molitvama onih koji nas podržavaju. Vjerujemo da su nas baš one sačuvali, jer bilo je opasnih situacija u kojima do sada, Bogu hvala, nitko od naših članova nije bio ozlijeđen.

Imate svoju stranicu na Facebooku na kojoj oglašavate Vaše aktivnosti, ali i potrebe. Koliko je ljudi prate i koliko odgovaraju Vašim potrebama?

Pratitelja je puno, ali nažalost ne i odaziva na naše apele za pomoć. Prošle godine kada se pokvarilo naše vozilo, objavili smo broj žiroračuna u nadi da ćemo skupiti novac za novo. Malo se ljudi odazvalo, tako da i dalje koristimo naša privatna vozila. Ipak, zahvalni smo onima koji jesu i njihova

va imena smo objavili na Facebooku kao i iznos novca koji su darovali. To je ujedno i način na koji im želimo zahvaliti. Na stranici objavljujemo i sve naše aktivnosti u želji da ljude motiviramo da nam se pridruže.

I na kraju, imate li neku poruku za sve nas?

Ponovno zahvaljujemo što ste nam dali priliku da se predstavimo. Voljeli bismo da ljudi shvate koliko je važna ova služba za Međugorje, kao i da razumiju da se radi o zahtjevnom i odgovornom poslu. Kada smo počeli, nismo znali gdje će nas odvesti. Prvotna želja da ispunimo slobodno vrijeme pretvorila se u poslanje koje nas je približilo i Bogu i ljudima. Zato vas molimo, pomozite nam da vam i dalje pomazemo.

**Novčanu pomoć za rad ove službe možete uplatiti na broj žiro računa:
306 000 2765 442810
Otvoren kod ADDIKO BANKE
Za uplate iz inozemstva IBAN:
BA393060002765446884
SWIFT: HAABBA22**

KREŠIMIR MILETIĆ

ISPIT SAVJESTI JEDNE GENERACIJE

Posljednjih smo mjeseci svjedočili novoj velikoj borbi koju je na svim razinama – političkoj, društvenoj, znanstvenoj, ali i crkvenoj donijela ratifikacija tzv. Istanbulske konvencije. Kao i u sličnim događajima koji su ovome prethodili, vezanim uz zdravstveni odgoj ili referendum o braku, naše je društvo ponovno osvjetljeno svojevrsnom 'signalnom raketom', koja je omogućila da se jasnije vide pozicije svih dionika na današnjoj bojišnici na kojoj se borimo protiv, kako je to nazvao papa Franjo, nametanja ideološke kolonizacije. Imali smo priliku gledati i slušati, čitati i na kraju 'pročitati' ne samo ključne poruke koje su nam odašiljane od strane različitih dionika ovog procesa, već i – što je možda još važnije – njihovo ponašanje i vrijednosti, uloge i odnose na političkoj i društvenoj sceni.

OTVORILE SU SE I NEKE VAŽNE TEME U DOMENI CRKVE, POKUP USKRAĆIVANJA PRIČESTI ILI ODNOSA PREMA JAVNOJ SABLAZNI, OPASNOSTIMA UPADANJA U MRŽNJU I KRITIZERSTVO ILI MALODUŠJE. I zaista, mogao bih reći kako je sve što pridonosi tome da što prije otvorimo oči, da progledamo, da razumijemo gdje smo i mi sami u svemu tome, u odnosu prema Kristu, prema temeljnim istinama o čovjeku ili, s druge strane, o potrebnim pozitivnim promjenama u našem društvu – zapravo dobro za nas. Križ koji je ujedno i šansa da

napravimo pozitivan iskorak, da se promijenimo, obratimo. No promjena naravno ne će doći samim time što trpimo ili nešto dijagnosticiramo, već konkretnim djelovanjem.

Prije ove teme, malo tko je s toliko žara primjerice govorio o pričesti ili temi javne sablazni. Treba li političarima koji su glasovali za ratifikaciju uskratiti pričest, dok se javno ne pokaju? No, nekako spontano, usporedo s ovim pitanjem, rađa se i pitanje koje se okreće nama samima. Kako se ja pričešćujem? Činim li ja javnu sablazan? Ili s druge strane, jesam li upao u mržnju prema onima koji su me razočarali, koji su glasovali za ratifikaciju, koji napadaju vrijednosti koje su mi važne? Važna su ovo pitanja za svakog od nas. I sve je ovo plod rasprave koja se vodila, ali i plod zalaganja i javnog suprotstavljanja onih vjernika laika koji su uporno iznosili argumente, istinu o konvenciji i njezinim sadržajima koji su sporni i štetni za naš narod. Jer da nitko nije pružio otpor, tema bi prošla kao i stotine drugih koje završe izglasane u saboru u obliku različitih zakona, bez javne rasprave.

A upravo zahvaljujući otporu koji je pružen, razotkrila su se mnoga srca. Mogli smo vidjeti premijera koji prijetnjama mandatima i radnim mjestima prisiljava članove stranke da prihvate ratifikaciju, ali i nekolicinu onih koji nisu podlegli i koji su glasovali po savjesti. Mogli smo vidjeti iste one koji su se protivili referendumu o braku, kako sada zajedno s HDZ-om i Plenkovićem kao njihovim predvodnikom i vođom guraju ratifikaciju, istovremeno napadajući i vrijeđajući one koji su tada organizirali referendum o braku i koji su se – iz istih razloga – sada opirali ratifikaciji konvencije. Vidjeli smo predsjednicu države koja je po Ustavu primjerice mogla raspisati referendum o ovoj temi prije ratifikacije, ali se čak nije niti očitovala o ovoj temi, kao da se to nje ne tiče.

Zato razumijem sve one koji su ogorčeni i koji se osjećaju mučno, prevareno, izigrano od strane ovakvih nevjerodostojnih političara. Osjećaj nemoći i nepravde rađa želju da se pronađe bar neki 'autoritet' koji bi, makar i na simboličnoj razini, osudio takve postupke koje netko radi kiteći se demokršćanskim perjem. Osobno razumijem i želju

vjernika koji duboko razumijevajući pogubnost i razmjere štete koju donosi rodna ideologija (koje je sastavni dio i eutanazija i pobačaj – da ne bude sumnje), da se javna sablazan koju čine političari koji dižu ruke za ovakve zakone ili konvencije i na ovakav način javno sankcionira – barem u crkvi.

Ne ulazim ovdje u odredbe kanonskog prava, tumačenja nauka crkve – već pokušavam ocrtati onaj osjećaj koji prevladava u ljudima s kojima komuniciram o ovoj temi. Meni je žao svakog čovjeka koji trpi radi ove situacije i koji ne vidi rješenje problema. Naravno, pogrešno je očekivati da će Crkva riješiti ove probleme uskratim pričesti nekom pojedincu. Očito da ne će. No, ljudima koji se osjećaju prevareno bilo bi vjerojatno i dovoljno da im netko pokaže barem malo empatije i razumijevanja.

U Saboru će i nadalje, nebitno koliko dugo, ostati ista neprirodna i neprincipijelna većina, sastavljena protivno iskazanoj volji birača, koja će nastaviti generirati nove probleme i donositi zakonske odredbe koje nisu utemeljene na iskazanoj volji birača, već su isključivo plod političkih ucjena.

Da bi se počeli rješavati nagomilani problemi, među kojima je Istanbulska konvencija tek jedan u nizu vrlo ozbiljnih i razornih problema koji urušavaju Hrvatsku, potrebno je usmjeriti snagu na UZROK problema. Istanbulska konvencija je tek jedna od loših i štetnih posljedica **ovakvog izbornog sustava** koji u Sabor uvodi zastupnike odgovorne šefu svoje stranke, a ne biračima čije vrijednosti i interese trebaju zastupati. Sve da i pokrenuta referendumska inicijativa za opoziv Istanbulske konvencije bude uspješna u prikupljanju potpisa, pa nakon toga prođe ocjenu Ustavnog suda i u konačnici rezultira odlukom hrvatskog naroda na referendumu da se opozove i stavi van snage Istanbulska konvencija, što osobno i priželjkujem, to nažalost ne će riješiti UZROK problema. U svemu tome postoji i realna opasnost, već najavljen od strane ustavnih stručnjaka, da ovako postavljeno referendumsko pitanje ne će proći ocjenu Ustavnog suda. Sjetimo se samo kako je i po kojim kriterijima, političkom trgovinom popunjen Ustavni sud. I što će se onda dogoditi sa cjelokupnim nabojem svih ovih ljudi koji žele korjenite promjene u Hrvatskoj?

U Saboru će i nadalje, nebitno koliko dugo, ostati ista neprirodna i neprincipijelna većina, sastavljena protivno iskazanoj volji birača, koja će nastaviti generirati nove probleme i donositi zakonske odredbe koje nisu utemeljene na iskazanoj volji birača, već su isključivo plod političkih ucjena. Ostatak će i u slučaju novih izbora – stari izborni sustav koji bi u Sabor ponovno doveo zastupnike

poslušne stranačkom vrhu, a ne biračima, zastupnike koji bi neprincipijelnim političkim trgovinama nastavili razarati Hrvatsku i donositi odluke u korist različitih interesnih lobija, a ne hrvatskog naroda.

Tako je danas problem Istanbulska, sutra će to biti obiteljski zakon ili obrazovna reforma, bez da i spominjem korupciju ili klijentelizam koji u ljudima stvaraju osjećaj da su nemoćni, da se moraju stalno boriti protiv lošeg sustava. Upravo osjećaj da „ovdje nemaju budućnost“ kao glavni razlog odlaska navodi većina onih koji iseljavaju iz Hrvatske. Zato je važno baš u ovome trenutku usmjeriti zajedničke snage u referendum o promjeni izbornog sustava, koji jedini nudi temelj za stvarne i korjenite promjene u Hrvatskoj. Referendum o promjeni izbornog sustava osigurat će da zastupnici u Sabor ulaze sa liste stranke isključivo na temelju broja preferencijskih glasova birača, da svi hrvatski državljani mogu glasovati i elektronički i dopisno, da se smanji broj zastupnika i izbornih jedinica, te da zastupnici manjina ne mogu odlučivati o Vladi i proračunu.

Ne želimo stalno trošiti naše vrijeme na borbu protiv loših posljedica politika koje „u naše ime“ vode ljudi koje mi biramo. Uzimajući u obzir sve navedeno, a osobito činjenicu da je vrijeme koje imamo na raspolaganju pored svih naših životnih obaveza ograničeno, želimo osobno usmjeriti svoj angažman na aktivnosti koje će donijeti korjenite i stvarne promjene u Hrvatskoj. Duboko vjerujem kako je promjena izbornog sustava temeljni preduvjet za takve promjene, od kojeg će najviše koristiti imati upravo naš narod i naša Domovina. Protivnici ovih promjena bit će oni kojima ovakav postojeći sustav omogućava nastavak korištenja privilegija, pustošenja naših zajedničkih dobara, nastavak političkih trgovina, korupcije, prijevare birača – oni kojima je osobni interes ispred interesa hrvatskog naroda.

Pravedniji izborni sustav donijet će korist svim biračima, bez obzira na njihovu svjetonazorsku, političku ili bilo koju drugu različitost. Hrvatska ne smije biti taoc niti jednog čovjeka, niti jednog statuta bilo koje stranke, niti jednog lobija koji kontrolirajući bilo koju stranku, želi kontrolirati hrvatski narod i nametati mu protu-prirodne zakone ili zakonske okvire u kojima se ograničava suverenitet Hrvatske.

Zato sam se i ja uključio u Građansku inicijativu 'Narod odlučuje' i pozivam te da se i ti uključiš. Ovakvu promjenu možemo postići jedino zajedničkim angažmanom. Potrebna nam je pomoć. Uključi se!

MARIJINA ŠUTNJA

MIRTA MILETIĆ

SVIBANJ JE. Mjesec posvećen Blaženoj Djevici Mariji. Željela bih u ovom članku zajedno s vama razmišljati o Marijinoj šutnji u Evanđelju. Jeste li primijetili kako Blažena Djevica Marija rijetko govori u Evanđelju? Ona ne govori puno, a i kada govori, njene riječi uvijek nose određenu težinu. Fascinira me ta njezina šutnja koja nije odsutnost nego duboka prisutnost u svemu što je Bog isplanirao u njezinu životu. Često zamišljam kako je izgledao njezin život u Nazaretu. Briga o djetetu i suprugu, kućanstvu, kuhanje, pospremanje... normalan obiteljski život. Po ničemu neobičan i drugačiji! Marija svojim životom nije bila upadljiva niti se isticala. A mogla je, zar ne? Njena je obitelj ipak bila pomalo drugačija od ostalih. I stvarno me čudi kako nitko od njihovih susjeda nije shvatio koga imaju u susjedstvu?! Kako nisu prepoznali Mesiju i Obećanu Djevicu? Trideset godina sveta obitelj živi u skrovitosti i prirodnosti!

Kako su uspjeli ostati tako jednostavni i nenametljivi? Kako je Marija o svim izvanrednim događajima u svom životu šutjela? Toliko je posjedovala Boga, uživala u Njegovoj prisutnosti, da joj nije trebala ljudska utjeha, divljenje i odobravanje. Odgovor možemo potražiti i u njezinoj poniznosti i jednostavnosti. Ona je sve znala i razumjela srcem, divila se svemu što je Bog izveo u njezi-

nu životu. Ona ničim izvanjskim nije privlačila pažnju drugih. Nije tražila senzaciju, nije se nametala niti takmičila s drugima. Da je i pokušala sve proživljeno objasniti riječima, one bi samo sve umanjile. Izrekla nam je ono što osjeća u svom „Veliča“.

Danas nam nedostaje šutnje, tišine i osobnog susreta s Bogom. Šutnja je postala gotovo nepoznati- ca u našem društvu. Mnogstvo praznih riječi, buke, reklama, prepirke, dokazivanja. Postoje ljudi koji puno pričaju jer se boje samoće i tišine. Postoje i oni koji mnoštvom riječi žele biti priznati i viđeni u društvu. Često trošimo puno riječi na dokazivanja i opravdavanja. Pokušavamo se ljudima „prodati“ u boljem svjetlu nego što jesmo. I na to trošimo puno riječi. Trošimo riječi i na ogovaranja i komentiranja ljudi oko nas. Obično to radimo iz sebljivosti jer ogovarajući „neke tamo“, sebe stavljamo kao uzor dobrote i pravednosti. Znati odagnuti kada pričati, a kada šutjeti pravo je umijeće i krjepost. Krjepost šutnje! Potrebno ju je vježbati svakodnevno! Tek ona našim izgovorenim riječima daje dubinu.

Svojevremeno sam s djecom razgovarala o društvenim mrežama i njihovim prednostima ili pak manama. Rekli su mi u šali kako ono što se ne stavi na *Instagram* ili *Snapchat* kao da se i nije dogodilo. Čovjek ima potrebu biti viđen, priznat, pohvaljen... Sve je odjednom postalo javno. Svaki se događaj mora zabilježiti i podijeliti s ostatkom svijeta. Ispada da događaji koji se ne podijele na društvenim mrežama nemaju svoju vrijednost. Društvene mreže su zapravo trebale biti napredak u komunikaciji. No, je li baš tako? Je li takva komunikacija duboka ili površna? Jesu li društvene mreže napad na tišinu i šutnju koja je svakom čovjeku potrebna? Upada li današnji čovjek u zamku ovisnosti o tome „biti viđen“, „biti lajkan“, „biti komentiran“?

Što možemo naučiti od Blažene Djevice Marije o šutnji? Mariju je moguće nasljedovati jer je i ona, kao i mi, ljudsko biće. Živjela je u jednostavnosti obiteljskog života kao i većina nas. Prošla je svu radost i žalost ljudskog života na zemlji. Prošla je bol, oskudicu, nerazumijevanje i neizvjesnost. U šutnji, ali s vjerom. Ona nam pokazuje sasvim drugi put kojim se dolazi do velikih djela i popularnosti. To nije velika buka, reklame, silna publika i puno novaca. Često upadamo u tu napast.

Svibanj je dobra prilika da preispitamo koliko svojim životom želimo nasljedovati Mariju. Neka nam to bude ispit savjesti. Čovjek je biće čežnje. On čežne za Bogom, a da toga ponekad i nije svjestan. I često se u toj čežnji odabire klanjati idolima i lažnim bogovima. Tišina i šutnja su najbolji način da prepoznamo idole kojima se klanjamo i iskreno sebi priznamo gdje nam je srce. Blažena Djevica Marija je imala srce u Bogu i zbog toga je imala potpuni mir. Kada naše srce pripada Bogu, ne treba nam ljudska buka, puno riječi, ljudske pohvale. Marijin put je put malečnosti. Činila je mala i svakodnevna djela s puno ljubavi. To je i tvoj i moj put. Ta mala djela možda nisu „objavljena“, nisu priznata od svijeta, nisu pohvaljena, ali su jako vrijedna u Božjim očima. Još nešto možemo naučiti od Gospe. A to je njezina potpuna poslušnost Božjoj volji. Njezina volja se potpuno uskladila s Božjom. To je i naš ideal. Ona nam u tome pomaže ako joj se posvetimo i molimo njezinu pomoć. Ona je naša Majka!

fra Slavka Barbarić

Daj mi svoje ranjeno srce

ISPOVIJED: ZAŠTO I KAKO?

Daj mi svoje ranjeno srce Ispovijed: zašto i kako?

Nakon priručnika *Molite srcem* evo još jednoga priručnika dr. fra Slavka Barbarića koji se obraća srcu i koji je pisan srcem. Budući da je srce srž čitava čovjekova bića i postojanja, nije teško zaključiti da se i ovaj put radi o priručniku koji ponire u još jednu sržnu stvarnost kršćanskoga života. U prvome je ta stvarnost bila molitva, a u ovome je to sakrament pomirenja ili sveta ispovijed. Za osvjedočena kršćanina ispovijed doista spada u sržnu i središnju stvarnost njegovoga kršćanskoga življenja jer je kršćanski život nezamisliv bez milosna pomirenja s Bogom i s ljudima, a to se pomirenje ne može postići nikakvim nagodbama ni uzajamnim ustupcima kako to čine državnici, već posvemašnjom preobrazbom srca koja se potpuno oživotvoruje samo u skrušenoj sakramentalnoj ispovijedi.

Knjigu možete naći u
Suvenirnici Informativnog
centra MIR Međugorje.

FRA IVAN
DUGANĐIĆ

PAPA FRANJO UPUĆUJE PRO-ROČKU PORUKU PONAJPRIJE SVOJIM NEOBIČNIM STILOM ŽIVOTA KOJI ODUDARA OD DRUGIH, IZNENAĐUJUĆIM ZNAKOVIMA ŠVOGA PONAŠANJA I NAJČEŠĆE SVOJIM RIJEČIMA KOJE SE NE MOGU PRAVILNO SHVATITI BEZ TE ZNAKOVITOSTI NJEGOVA ŽIVOTA I PONAŠANJA.

Uvijek je zanimljivo čuti što poznati ljudi misle i drže sami o sebi. Kada je već kao kardinal Buenos Airesa postao poznat i popularan u cijelome svijetu, novinar jednog poznatog lista želio je napraviti intervju s njime, na što je Bergoglio rado pristao. I nakon što je iz svih njegovih odgovora zračila jednostavnost i skromnost svećenika kojemu nikakva čast kardinalskog dostojanstva nije udarila u glavu, novinar ga na kraju pita, što bi želio da bude napisano na njegovu nadgrobnom spomeniku kad jednoga dana završi svoj zemaljski život. Odgovor je bio kratak i jasan: „Jorge Mario Bergoglio, svećenik.“

Ni biskupska, ni kardinalska čast nije nimalo zamaglila sliku toga Kristu odanog i vjernoga, a ljudima bliskog i dragog svećenika koju je u sebi nosio. Na svoj originalan način Bergoglio je u drukčijim uvjetima života ostvario onu poznatu rečenicu sv. Augustina koju je on uputio svojim vjernicima: „S vama sam vjernik, a za vas biskup“. Doista, da bi netko bio pravi biskup povjerenog mu stada, taj mora prije u svemu dijeliti zajedništvo života sa svojim vjernicima.

samo suradnici na vašoj radosti.“ (2 Kor 1,24)

Papa Franjo znade biti blag poput najboljeg oca koji hrabri i potiče, što potvrđuju njegove sljedeće riječi upućene svećeniku: „Ako se svega odrekneš zbog Isusa, ljudi će u tebi prepoznati Gospodina; ali istovremeno time ti on pomaže da se svaki dan sve više okrećeš njemu, da se obnavljaš, oslobađaš svih kompromisa i nadvladaš sve kušnje.“ U drugoj prigodi upozorava da se svećenici ne pretvore u obične birokrate, a njihovi župni uredi u birokratske urede, pa poziva sve vjernike: „Molimo za župe, da ne budu obični biro, već da budu prožete misionarskim duhom. Neka budu mjesto gdje će se govoriti o vjeri i živjeti ljubav prema bližnjemu.“

niječno, ponovno ih potiče da idu k njima.

PAPA KOJEMU JE NA SRCU OBNOVA CRKVE

Kad je takav kardinal izabran za papu, svima je bilo jasno da ništa ne će ostati kako je bilo prije. Sve je to potvrdio već svojim prvim pojavljivanjem pred okupljenim mnoštvom na trgu sv. Petra. Na crvene cipele koje su ga spremne čekale u sakristiji nije htio ni pogledati, kao ni na purpurni ogrtač koji papa nosi preko bijele reverende. Na zaprepaštenje svih na balkon papinske palače je izašao samo u bijeloj papinskoj reverendi, što je bio snažan proročki znak da su upravo izabrali papu koji ne drži do pompe i nebitnih stvari, koji se želi vratiti jednostavnosti i skromnosti.

Kao što je u životu i djelovanju kardinala Jorge Maria Bergoglia bilo toliko toga znakovitog što je govorilo snažnije od njegove riječi, tako je i sam odabir papinskog imena Franjo imao u sebi snažnu simboliku. Ako pripadnik Isusovačkog reda uzima ime osnivača Franjevačkog reda, to znači da mu je sv. Franjo Asiški uzor i program njegove buduće papinske službe. A. Tornielli to ovako opisuje: „Tko pozna Bergoglia, njegov lik i njegovo biskupstvo, odmah može uočiti dosege ovoga događaja. Na njih ukazuje i odabir imena: Franjo. Čuvši to ime, mnoštvo je gromoglasno zapljeskalo. Papa isusovac koji uzima ime asiškog siromaška, utemeljitelja franjevac. To je znak promjene, znak obrata. Poziv na evanđeoski radikalizam, na siromašnu Crkvu koja kroči, izgrađuje i ispovijeda Krista raspetoga, jedinoga Spasitelja cijeloga čovjeka i svih ljudi.“

Papu. Nije odgovorio ni da će doći ni da ne će, već se jednostavno nije pojavio na koncertu, što je članovima Kurije bila prava pljuska. Neki su nakon toga govorili da on doslovno mrzi Kuriju, samo nitko nije znao navesti razlog zašto.

Novo, još gorče iskustvo, Kurija je doživjela tri dana prije Božića. Papina propovijed pred svim članovima Kurije pretvorila se u pravu osudu. Umjesto da čuju riječi božićne čestitke, kardinali i biskupi su morali slušati optužbe zbog vlastitih grijeha i propusta. Stanje nastalo nakon te propovijedi autor odlične knjige o papi Franji njemački žurnalist i publicist Andreas Englisch opisuje ovim riječima: „Nakon Papina napada na Kuriju 22. prosinca, kardinali i biskupi su se našli u nekom stanju između šoka i najdublje uvrijeđenosti. To je sezalo sve do otvorene mržnje prema Papi. Članovi Kurije morali su slušati optužbe kako su pohlepni egocentrici koji zlim glasinama uništavaju ljudske živote, koji su izgubili vjeru u Boga, jer su gubljenjem pamćenja i ljubavlju prema birokraciji izgubili svaki kontakt sa živim Kristom.“ (A. Englisch, Der Kämpfer im Vatikan, str. 148)

Nikomu nije bilo jasno što je tako razbjesnilo Papu, što je mogao biti konkretan razlog i povod za takav napad na Kuriju. Pogotovo su ostale zagonetne završne riječi kojim se Papa obratio zaprepaštenim kardinalima i biskupima: „Izidište i djelujte!“ Iz čega će izaći, pitali su se u čudu?

To nije moglo značiti, da napuste svoj dosadašnji stil kancelarijskog djelovanja i okrenu se više pastoralu, jer izaći treba shvatiti konkretno: izaći iz nečega, ali iz čega? Znali su da se nikad skupno nisu vozili ni željeznicom ni zrakoplovom, ali jesu autobusom.

Napokon, u razgovoru s autorom spomenute knjige sjetio se jedan od sudionika te vožnje autobusom kako je u ožujku 2007. autobus pun kardinala i biskupa iz Kurije pošao u posjet zatvoru za maloljetnike Casal del Marmo na periferiji Rima. Uz policijsku pratnju autobus je brzo stigao do svoga cilja. Problem je nastao pred samim ciljem, jer je vozač odlučio u zatvorsko dvorište ući sa strane gdje se nalazilo siromašno naselje od sklepanih potleušica, bez struje i vode, zatrpano otpadom i smećem. Vidjevši to, članovi kurije su se snebivali da u Rimu, samo nekoliko kilometara daleko od Vatikana, ima tako nešto, ali nitko se nije sjetio da zamoli vozača da načas zaustavi autobus, da iziđe i porazgovara s tim ljudima, da im na neki način izrazi kršćansku ljubav i zajedništvo.

Lako je zaključiti da je taj slučaj na ovaj ili onaj način dopro do kardinala Bergoglia u Buenos Airesu i da ga je to žestoko pogodilo i razalostilo. A. Englisch je to popratio sljedećim komentarom: „Ako je Franjo to saznao, mora da je bio izvan sebe od bijesa... Taj Jorge Bergoglio sigurno je mislio da je Kurija koja se s gađenjem provela pored siromaha, ustvari s gađenjem prošla pored samoga Krista... Tako ili slično morao je Bergoglio o tome razmišljati, a to bi moglo objasniti zašto je predbacio čitavoj Kuriji da je zahvaćena Alzheimerovom bolešću, koja je uzrok što je zaboravila i Krista“ (str. 182). Njegova slikovita riječ: „Izidište i djelujte!“ bila je podsjetnik na preoprostiv propust njegovih sada najbližih suradnika, neprek kojega nije mogao prijeći. On treba drukčije suradnike i zato je bilo potrebo početi s promjenama koje ne će ići lako.

U sljedećem broju: *Papa Franjo i kanonizacija blaženog Alojzija Stepinca*

Kako papa Franjo o(bes)hrabruje vjernike? (III.)

SVEĆENIK IZ NARODA I ZA NAROD

Prije nego je izabran za papu, slovio je kao „biskup siromaha“ u Buenos Airesu, koji su ga od milja zvali „naš biskup“ i radovali se svakom susretu s njime. Znalo se da ne koristi auto sa službenim vozačem, već javni gradski prijevoz, koristeći i tako priliku da bude bliže narodu. Znalo se također da ne stanuje ni u kakvoj biskupskoj palači, već u skromnome stanu, te da sam sebi sprema hranu. Na temelju toga ljudi su stvarali sliku o njemu, jedni su mu se divili i pokušavali ga slijediti, a drugi su se čudili i ismijavali ga.

ODNOS PREMA SVEĆENICIMA

Treba li se onda čuditi da papa Franjo nema razumijevanja za svećenike koji se od dobrog pastira katkada pretvore u krutoga naredbodavca, kojima karijera postane važnija od poniznog služenja? Franjo ne može zamisliti da je svećeniku za vršenje njegove službe potreban luksuzan stan i skup automobil, da mu statusni simboli postanu skupa odijela i još skuplji satovi. Takvi svećenici, umjesto da neopterećeni bilo čim uspješno naviještaju Radosnu vijest, moraju po novinama neuvjerljivo opravdavati takav promašen stil života. Papa Franjo je žalostan zbog takvih svećenika i biskupa i katkada ne može suspregnuti svoje osjećaje, pa ispada da samo kritizira i osuđuje. On ih želi samo podsjetiti na ono što je sv. Pavao sa svojim suradnicima pisao Korinćanima: „Ne bismo se htjeli vladati kao gospodari vaše vjere, štoviše, mi smo

Papi Franji uvijek je posebno na srcu bio misionarski žar svećenika, koji ne smije samo čekati da ljudi dođu k njemu, već ih treba tražiti. U jednom nagovoru svojim svećenicima u Buenos Airesu Bergoglio govori: „Ako ljudi ne dolaze k vama, idite vi k njima. Iznajmite u siromaškim četvrtima garaže i tu slavite svetu misu.“ Svećenici mu odgovaraju: „Ako odemo k ljudima i iznajmimo garaže, ljudi ne će više dolaziti u crkve koje se nalaze u boljim dijelovima grada.“ Bergoglio ih pita: „A dolaze li siromašni sad u crkvu?“ Nakon što su svećenici odgovorili

To je još jače potvrdila njegova odluka da se na zajedničku večeru s kardinalima ne vozi posebnim papinskim automobilom koji je već čekao spreman, već istim autobusom kojim su se i kardinali vozili, da ne stanuje u prostranim i otmjenim odajama papinske palače, već u jednostavnom apartmanu Doma sv. Marte u kojemu stanuju i brojni članovi Kurije, dakle njegovi najuži suradnici. I umjesto da u njegovu primjeru vide poticaj za nasljedovanje, neki od njih će mu iza leđa dobacivati: „ludi Argentinc“, „ludi gaučo“ i pokušavati ga ocrniti u očima običnog puka.

NAPETI ODNOS S KURIJOM

Franjina odluka da stanujući u Domu sv. Marte, bude bliže svojim suradnicima i običnom puku, nipošto nije umanjila njegovu proročku oštricu prema članovima Kurije. Pažljivijim promatračima nije promaklo da je njegov odnos prema članovima Kurije od samog početka bio hladan i nepovjerljiv. Četiri mjeseca nakon njegova izbora za papu, Kurija je organizirala svečani koncert u velikoj auli pape Pavla VI., na koji su pozvali

FRA SVETOŽAR
KRALJEVIĆ

JOŠ SAM BIO U KONJICU, GODINE 1990., KAD SE ČULO DA JE JEDAN AMERIČKI NOVINAR NA KONFERENCIJI MEĐUGORSKIH HODOČASNIKA U LOS ANGELEŠU ODRŽAO SNAŽNO SVJEDOČANSTVO O SVOME OBRAĆENJU NA KATOLIČKU VJERU. Naš veliki međugorski prijatelj Bob Starback zvao me je iz Los Angelesa i rekao da upravo taj čovjek o kome svi govore dolazi i Međugorje i da se trebamo vidjeti. Naravno da sam iz Konjica došao kako je bilo dogovoreno, susresti se s tim čovjekom. Waynea nikada prije nisam vidio, pa ni na slici. Znao sam da će biti najlakše poslije svete mise za engleske hodočasnike. Pred oltarom, od ulaznih vrata na lijevoj strani, uz pjevački zbor stajao je čovjek i zaključio sam da je to Wayne. Od toga dana kada smo se prvi put susreli do danas ostali smo u prijateljskoj vezi koja je bila za obojicu životno značajna.

Već sljedeće godine našli smo se zajedno na konferenciji u Los Angelesu koju su godinama uspješno organizirali i vodili Elaine i Bob

Starback. Wayne je bio karizmatičan govornik. Nije skrivao svoj prijašnji protestantsko-sekularni život. Imao je on i prije neku neodređenu svijest da je vjernik, ali nije znao što bi to moglo značiti.

Na konferencijama je govorio o obitelji, o praktičnim životnim pitanjima koje čovjek u svakodnevnici susreće, o djeci, o molitvi... Nije se pojavljivao pred ljudima da bi impresionirao ili da bi mu se ljudi divili. Nakon njegovih svjedočanstava lakše vam je bilo poći kući, utješeni da život ni drugima nije lagan, da vjera u svetim sakramentima ima životnu cijenu, da se za djecu i dalje trebaš boriti i boriti, da i dalje treba račune plaćati, ali i desetinu dati u crkvu. Ljudi koji su mu bili bliski znali su reći da često njegova ljevica nije znala što čini desnica. Otkidao je od onoga što mu je potrebno za svakodnevnicu da bi darovao onome kome je više potrebno. Posebno je bio zaljubljen u misije u Africi.

Na prvom susretu u Los Angelesu nakon konferencije vozili smo se zajedno u autu prema San Diegu, i dalje prema Phoenixu u Arizoni.

Ostali smo u zajedničkom druženju desetak dana. Prigodom tog susreta u Los Angelesu prvi put sam igrao golf i Wayne mi je bio učitelj. Čudna je to igra. Pazeći da meni pomogne, nije previše obraćao pažnju na svoju igru, pa je toga dana dosta ljut otišao s terena. Za njega je bila ozbiljna frustracija ne biti najbolji, jer je redovito bio najbolji golfer među prijateljima s kojima je igrao. Jedino redovito bolji od njega bio je pokojni Arthur McCloski koji se gotovo mogao mjeriti s profesionalcima.

Nakon San Diega, prolazeći kroz jedan gradić, kojemu se ne sjećam imena, Wayne pomalo sjetno i svečano reče: „Ovdje je moja živjela majka. Čuo sam da je ovdje i umrla.“ „Kako to da si čuo da je umrla?“, začuđeno sam pitao. Tada mi je ispričao svoju životnu priču. „Majka me je predala u sirotišta kad mi je bilo 3 godine. Nikada kasnije majku nisam vidio niti mi se ikada kasnije javila. Čuo sam da je na kraju došla u ovaj grad i da je ovdje umrla.“ „Negdje kao u nekoj magli“, priča Wayne dalje, „sjećam se kako je otišla. Nikada se nije vratila. Ne znam ni to da li je kasnije imala

Wayne Weible o iskustvu Međugorja:

„Nikad do tada nisam osjetio takvu potrebu da odem na neko mjesto. „Dođi i vidi!“, govorio mi je unutrašnji glas. I zaputio sam se. Tada je Međugorje izgledalo drukčije nego danas; penjao sam se na brda, molio kao nikad u životu, nisam jeo ni spavao, nisam se želio vratiti kući. Vratio sam se nakon mjesec dana, donio ovdje mašinu i pisao, pisao. Još uvijek dolazim kao novinar, važem sve što vidim ovdje. I da je sve savršeno kao u Disneylandu, brzo bi presušio zanos i prvi ne bih dolazio. Stoga vjerujem da Crkva ne će donijeti negativan stav, zabraniti vjernicima dolazak, jer bi narušila svoj kredibilitet. Poštujem biskupe, znam da su razumni, a oni vrlo dobro znaju kakvi su plodovi Međugorja.“

obitelj. Gotovo ništa o njoj nisam saznao. Ustvari nikada me nije ni pretjerano zanimalo. Ona je otišla iz života maloga djeteta i nažalost prestala je u životu toga djeteta postojati.“ Završili smo razgovor o njegovu djetinjstvu dugom šutnjom. Nisam tada ni zamisliti mogao da ću kasnije u životu u Majčinu selu puno takve djece susresti i s njima kušati graditi novi život.

Sjećam se jednoga zanimljivoga detalja s konferencije koju smo tada imali u Phoenixu. Okupilo se nekoliko stotina ljudi u dvodnevnom molitvenom druženju. Govorio je jedan ugledni teolog, profesor na fakultetu. Meni je osobno govor cijenenoga profesora bio snažan i zanimljiv. Ali gotovo je bilo neprijatno gledati reakciju ljudi. Njih je zanimalo samo Wayne dok profesora gotovo da nisu uopće doživljavali. Svi su htjeli razgovarati s Waynom, dodirnuti ga, nešto ga pitati, ili dobiti autogram na njegovoj knjizi. Profesor je to vidio i zadivio me s objašnjenjem: Wayne je svjedok iskonske vjere koju ljudi žele čuti i o kojoj žele znati. Trebam učiti od Waynea kako govoriti o vjeri.

Waynova ostavština ne će se brojati u novcu niti u nekretnima. Za tim nije čeznuo. Još prije rata rekao mi je da ga pozovem uvijek kad sudjelujem u nekome humanitarnome projektu. Njegov poziv pun ljubavi i dobrote nisam zlorabio, ali ponekad bih ga ipak pozvao u pomoć. Kad smo obnavljali školu u Miletni, pozvao sam Waynea da pomogne. Srce je dao da se škola popravi. Ponavljao je: Moramo ljudima koji žive u Međugorju pomoći nositi misiju za koju ih je Gospa odredila i pozvala.

Njega će se sjećati zajednice vjernika koje je dotaknuo i kojima je svjedočio na svim kontinentima, a obišao ih je sve, propovjedaajući o Gospi koju je srcem upoznao u Međugorju. Koreja, Japan, Australija, Južna i Sjeverna Amerika, Irska, Engleska su zemlje koje je propovovao noseći Gospinu poruku. Riječ koju je propovjedaao, humanitarni projekti koje je organizirao i pomagao, časopis kojega je izdavao, knjige koje je pisao, crkve i škole koje je pomogao sagraditi, posebno u Africi ostavština su na

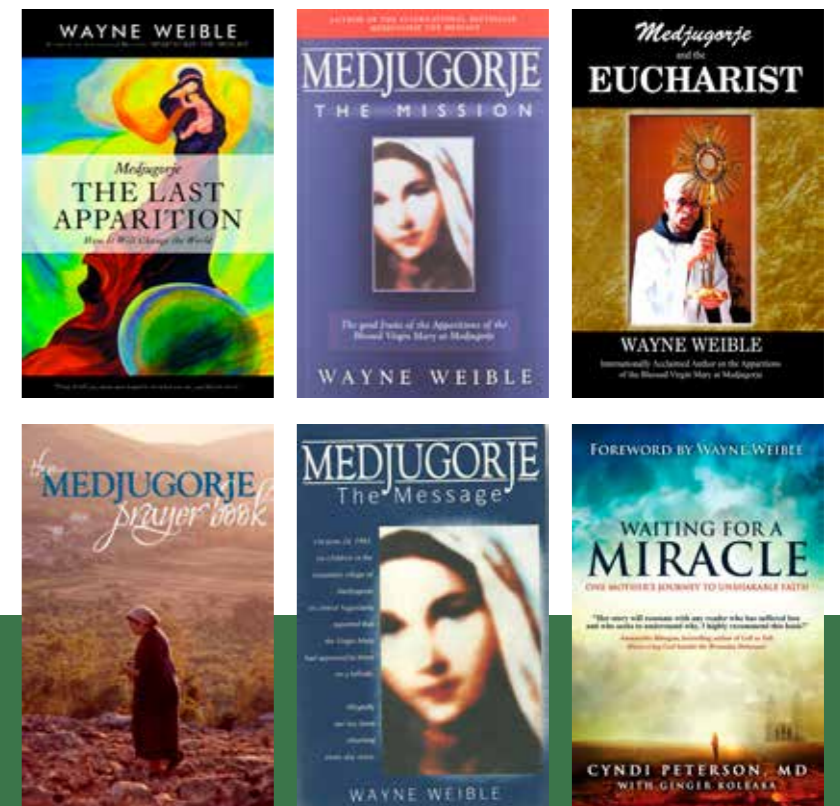
Wayne Weible se 1989. godine obratio na katoličanstvo, objavio knjigu „Poruka“, tiskanu do danas u milijun primjeraka i prevedenu na 23 jezika. Prodano je svoju novinsku kuću i napisao još sedam knjiga o Međugorju.

koju je Wayne ponosan a ponosni smo i svi mi koji smo ga poznavali.

Ostaju svećenici i časne sestre koji su čuli njegovu riječ i odlučili se zbog njegove riječi i za sveto zvanje. Ostaju toliki koji su napravili korak obraćenja, i koji nastavljaju te

korake činiti samo zato što su čuli njegovu riječ ili čitali riječ u nekoj od njegovih knjiga. U Međugorju Gospa daruje mnoge darove. Jedan od najljepših darova jesu prijatelji koje nam Nebo daruje i koji nam od Gospe dolaze.

ISUSOVA ALTERNATIVA: BOG ILI MAMONAFRA

TOMISLAV PERVAN

KAD JE I ŠTO JE KRENULO NAOPAKO?

Zašto su protivne sile prijetnja? Krenulo je po zlu kad je čovjek postao neodgovoran naspram Božjem svijetu, kad je izručio Božje sile drugim silama. Kad čovjek, primjerice, Božji dar spolnosti neodgovorno zlorabi, izručuje se silama Afrodite i ona nad njim gospodari, a on postaje rob svojih nagona. Kad se u odnosu na novac ponaša neodgo-

vorno, prepusta se Mamoni i ona njime vlada. Tako i ako se prepusti alkoholu ili opijatima (Dionizu-Bakhu) ili pak drogama. I tako redom. Kad te 'sile' preuzmu nad čovjekom vlast, on je zgažen i poražen, rob. Nije više gospodar u vlastitoj kući. Dakle, kad vidimo da su ljudska bića satrta, to je s razloga što druge sile imaju nad njim vlast i nije više kadar ovladati njima niti ih zaustaviti. Čovjek postaje ovisnikom, robom.

Druga točka kao logična posljedica nalazi se u drugom poglavlju iste poslanice. U velikom dijelu toga poglavlja Pavao urgira Kološane: *Otkako ste u Kristu Isusu, ne dajte se zarobiti tim silama.* On na pameti ima 'sile' i snage koje drže pod vlašću ljude, nacije, svijet, te žele podvrgnuti članove mlade Crkve u svoje kategorije i svoje 'filozofi-

je'. Što Pavao čini? Upućuje na križ. Zašto je Krist raspet? Što je i koje je značenje toga događaja? Odgovor nude nebrojene žrtve svih ratova. Sve su one uvučene u sile, snage zla i Zloga. Isus je razvlastio vrhovništva i vlasti na križu. Živio je, naučavao, učio Izrael, svoj narod, putu kojim mu je ići, kako biti čovjek, ljudsko biće. Izazivao je sile koje vladaju svijetom. S jedne strane one vele, čovjek treba živjeti i služiti Mamoni, Veneri. Isus jasno veli, ne možete služiti Bogu i Mamoni. Sile u Isusovo

doba tvrde kako je put do slobode mač. Isus veli da tko se mača laća, od mača i gine. Sile nam govore da je Cezar, rimski car, kralj svijeta. Isus veli kako je Bog Kralj, naviješta Božje kraljevstvo. Krist je Kyrios!

PRIVID DEMONSKE POBJEDE

Što se događa onima koji se uzdaju u sile svijeta? Kratko vrijeme čini se, sve je u redu, a onda stvari krenu naopako. Tko pogleda Isusov križ, zaključit će: Sile su ga svijeta pribile na križ. Dirneš li u njih, izazoveš li ih, svršit ćeš na križu. Sile su ponad njegove glave na križu stavile natpis – krivnju – buntovnik, pravio se kraljem. Ovako je morao svršiti. Svukli ga do gola, javno ponizili i osramotili. Slavodobitno su mislili da je s Isusom gotovo. Misle, nitko nam se ne može suprotstaviti. Tko pokuša, svršava ovako. Ne možeš se suprotstaviti sustavu, poraziti ga, uz to sam i nepoznat! Isus je međutim porazio sustav nepravde i mržnje, osvete i rata.

Tko pogleda Isusov križ, zaključit će: Sile su ga svijeta pribile na križ. Dirneš li u njih, izazoveš li ih, svršit ćeš na križu. Sile su ponad njegove glave na križu stavile natpis – krivnju – buntovnik, pravio se kraljem. Ovako je morao svršiti.

Kakav odgovor nudi Pavao? Čitajmo pomno Kol 2,13-15. *Vas koji ste zbog prijestupa i neobrezanja bili mrtvi, Bog oživi zajedno s Kristom. Oprosti nam dobrohotno sve prekršaje, izbrisao zadužnicu, prikova je na Kristov križ. Razoruža Poglavarstva i vlasti, javno ih izloži sramoti. Proveđe ih pobijeđene Kristom u svečanoj, slavodobitnoj povorci!* Upravo kako su nekoć Rimljani priređivali svečani mimohod kroz trijumfalni slavoluk svojim ratnim pobjednicima. Da, sve On, Krist! Slavodobitnik!

Ironija je to i sarkazam što ćemo ih pronaći usred Poslanice Kološanima. To je razlog Crkvi naučiti biti zahvalna. Križ ne bijaše *Kristov poraz* sa strane *Sila i Poglavarstava*, bijaše to njihov poraz Kristovim rukama koje su na križu iskrvarile. Opijeva to velebni himan *Vexilla Regisprodeunt – Barjaci kreću Kraljevi!* Prisetimo se prizora iz rock-opere *JesusChrist Superstar*. Isus se bliži s učenicima Jeruzalemu. Šimun Revnitelj sili Isusa da se osmjeli i zakralji u Jeruzalemu. Tako će, prema njegovu poimanju, Isus steći vlast, moć i slavu. Isus, mirno, pomalo tužno i žalosno, odgovara Šimunu, kako ni on ni ostali nemaju pojma o tome što su zbilja sila, moć i slava. Isus ide svojim putem, putem križa, kojim nanosi poraz zemaljskim silama i moćima. Snaga Božje ljubavi što krvari snažnija je od Cezarovih legija i moći, rimskoga prava, sile i moći jednoga Marsa, Mamone, Afrodite, i kako se sve već zovu. To je ono što je u životu dokučio Pavao. I to je razlog zahvalnosti koja treba izvirati iz zajednice u Kolosi. Pobjeda je izvojevana!

Treći Pavlov naglasak glede Poglavarstava i Sila jest da su oni već *pomireni* u Kristu. Poražene, ali ne i uništene. Bog stvara u Kristu novi svijet. Sve je pod Kristovom vlašću i autoritetom. Kol 1,20 veli *kako je po njemu i u njemu Bog pomirio sve, na zemlji i na nebu, donoseći mir krvlju koju je Krist prolio na križu.* Tvrđiti da se ne moraš klanjati Afroditi ne znači da si biće bez spola. Tvrđiti da je nemoguće služiti Bogu i Mamoni ne znači da moramo odbaciti novac, ne služiti se njime. Bog želi da nam sve služi, da se sve podvrgne njemu, da ne robujemo bilo čemu stvorenomu. Sve je naše, mi smo Kristovi, Krist Božji, poručuje Pavao Korinćanima (1 Kor 3,23).

BARJACI KREĆU KRALJEVI

Zaključno: Poglavarstva i vlasti po sebi su dobri, ali su se osilili te postali čovjekovi gospodari namjesto Boga. Na križu je Krist pobijedio buntovne sile, lišio ih moći i snage. I sad kuša pomiriti ih i stvoriti novi svijet – prema Božjoj zamisli i ljubavi. To je surječje u kome su Kološani oslobođeni – slobodni od sila ovoga svijeta, slobodni slijediti Isusa. Stoga ih Pavao poziva na zahvaljivanje, život u zahvalnosti. Htio bi da dokuče i shvate što je Bog učinio za njih u Kristu kako bi ga mogli slaviti iz dubine svoga srca (1,12-23). Želja mu je da shvate da su u Kristu te da nikakva druga 'filozofija' nema pravo vladati nad njima. Umrli su starom svijetu i žive u novini stvorenja (2,6-3,4). Želio bi da shvate istinu novoga života te da žive u njemu zahvalno, odbace staro, otkriju radost novoga života i puta (3,5-17).

U trećem poglavlju Pavao želi da prihvate novi način života, novi program u Kristu, slijedeći Isusa. Ne u razuzdanosti, ne u srdžbi, gnjevu, nasilju. Najprije moramo priznati: Stare su sile poražene. Sile svijeta pobijeđene su na križu. Priznamo li pobjedu i snagu križa, one više nemaju nad nama vlasti. Bitka je dobivena. Treba samo čistiti bojno polje i proglasiti pobjedu. Pozvani smo živjeti u zahvalnosti. Ponašati se i živjeti kao slobodni pojedinci u službi pravoga Kralja. Ništa ne dugujemo silama svijeta. Postoji samo jedna Sila koju trebamo slijediti, a ta Sila ima ljudsko lice, Lice okrunjeno trnovom krunom.

Kako danas slaviti i prakticirati Isusovu pobjedu? Kako slijediti Isusa u njegovoj pobjedi? Jednostavno. Svaki put kad kleknemo, kad molimo Gospodnju molitvu, molimo da dođe njegovo kraljevstvo te da druge sile iščeznu. Kad molimo za objedom, stolom, molimo da je Isus Kralj te da

Priznamo li pobjedu i snagu križa, one više nemaju nad nama vlasti. Bitka je dobivena. Treba samo čistiti bojno polje i proglasiti pobjedu. Pozvani smo živjeti u zahvalnosti. Ponašati se i živjeti kao slobodni pojedinci u službi pravoga Kralja.

je sve što nam nudi zapravo njegovo. Nije dar neke druge sile. Svaki put kad slavimo euharistiju, slavimo pobjedu Isusa Krista. U euharistiji odzvanjaju Isusove riječi, ali prožimlju cijeli naš dan, naše napore i živote. Priznajemo Boga Bogom, a Isusa njegovom vidljivom Slikom, te vjerujemo da je Bog pobijedio sile zla koje još uvijek zarobljuju i tlače ljudska bića. „Euharistija“ znači „zahvaljivanje“, zahvaljivanje za Kristovo djelo – to je najviše što možemo u životu činiti. Pobjeda je jednom zauvijek izvojevana. Treba je samo 'implementirati' u svijetu i vlastitom životu. Slijediti slavnoga i pobjedničkog Kralja kamo god ide.

Arheolozi nisu mnogo učinili oko iskapanja antičke Kolose koju je sa zemljom savrtno potres. Mi možemo biti u stanovnom smislu 'arheolozi' te iskapati, produbljivati spoznaje koje nudi Pavlov spis, otkrivati skrivenu blaga *mudrosti, spoznaje i znanja* u Kristu, o kojima se govori (usp. 2,3). Možda samo zagrebli površinski sloj. Ali i to je dovoljno da bismo bili zahvalni za ono što je Pavao onda učinio. Nastavimo svoj put i život sa zahvalnošću. Pobjeda je izvojevana, slavimo Kristovu pobjedu, slijedeći Gospodina Isusa na njegovu slavodobitnom pohodu kroz povijest. Poruka je jasna: Isus je (o)stao sam sučelice rimskom Caru u Pilatovu liku, Herodu, Velikom vijeću, svećenicima, farizejima, sadućejima, svemu mnoštvu koje je tražilo njegovu smrt na križu. Otišao je na križ i na križu pobijedio Svijet i Pakao. Budimo ponosni s takva Pobjednika.

Biskup Alepa oštro o najnovijem napadu na Siriju

Vrlo oštrim riječima reagirao je katolički biskup Alepa Georges Abou Khazen na najnoviji raketni napad na Siriju. „Te su rakete skinule maske“, rekao je biskup za talijansku katoličku agenciju SIR, a prenosi Kathpress. „U Siriji je najprije bio posrednički rat, a sada ratuju pravi akteri, sada su se pokazali pravi protagonisti sukoba“, rekao apostolski vikar. Svaki apel za mirom umire, samo se Papa i mi zajedno s njime nadamo miru, istaknuo je biskup, izrazivši nadu da se napad ne će proširiti.

U Bahreinu se gradi katolička katedrala

U Awaliju, predgrađu Maname, prijestolnice Kraljevine Bahrein, započela je gradnja nove katoličke katedrale. Prema najavi apostolskog upravitelja biskupa Camilla Ballina, crkva će biti dovršena do 2021. godine, a gradi se na zemljištu koje je Katoličkoj Crkvi darovao kralj Hamad bin Isa al Khalifa. Većinu katolika u kraljevini, kako izvještava Kathpress, čine radnici koji su došli iz istočne Europe, južne Indije i Filipina, te je oko tisuću domaćih katolika.

U DR Kongu ubijen svećenik

Nakon krvoprolića počinjenoga u Velikom tjednu, u pokrajini Sjeverni Kivu u DR Kongo ubijen je još jedan svećenik. Don Etienne Sengiyumwa ubijen je pucnjem u zatiljak, dok je nakon mise bio na sastanku s nekoliko suradnika laika. Mons. Theophile Kaboy Ruboneka, biskup Gome, glavnoga grada pokrajine Sjeverni Kivu. Bio je Božji čovjek, i svi su ga poznavali po njegovu zauzimanju u traženju mira za ta mjesta, istaknuo je biskup te dodao: Svi smo ovdje u stalnoj opasnosti. Tu je pravi pakao. Don Etienne je treći svećenik žrtva razbojnika i pobunjeničkih skupina nazočnih u tom dijelu Demokratske Republike Kongo. Biskup Ruboneka je, među ostalim, ispričao još jedan dramatični događaj o svećeniku koji je bio otet, a prije nekoliko je dana pušten na slobodu. U početku su nas tražili 500 000 dolara, potom su spustili iznos na 50 000, a na kraju na 3 000, koje su plaćene. I sada, niti dan nakon njegova puštanja na slobodu, stigla je ta tragična vijest o još jednom ubojstvu. Nasilje ne prestaje unatoč prisutnosti regularne vojske i Plavih kaciga misije Ujedinjenih naroda. Nitko ne uspijeva učiniti nešto, a vojska nas ne štiti, napomenuo je biskup. Osim toga, u bilo kojem slučaju nasilja ili ubojstva, istraga ne dovodi ni do kakva rješenja. Što se tiče smrti don Etiennea, biskup je rekao da laici s tog područja znaju tko je pucao, znaju i imena. Pokrenut ćemo istragu, ali vlasti uvijek kažu da će nešto učiniti, no na kraju se ništa ne dogodi. Stanje tako ostaje kritično, narod su svi napustili; stoga nam preostaje samo pouzdati se u Providnost i moliti, istaknuo je na kraju razgovora za Radio Vatikan biskup Ruboneka.

Poruka američkih biskupa uz 50. obljetnicu smrti Martina Luthera Kinga

Razmišljajući o životu i radu pastora Martina Luthera Kinga, moramo se pitati činimo li sve moguće kako bismo gradili kulturu ljubavi, poštovanja i mira na koju nas poziva evanđelje, potaknuli su američki biskupi na 50. obljetnicu ubojstva oca građanskih prava, pitajući se također što bi trebalo poduzeti za braću i sestre koji još uvijek trpe zbog rasizma. Na koji način Bog može usmjeriti naše napore kako bismo pomogli mijenjati srca onih koji gaje rasističke misli ili sudjeluju u rasističkim pot-hvatima? To su pitanje postavili biskupi, osobito nakon nedavnih rasističkih i diskriminirajućih događaja u Sjedinjenim Američkim Državama. Martin Luther King ubijen je 4. travnja 1968. godine u Memphisu, u Tennesseeju, kamo je bio došao podržati afričko-američke radnike koji su radili u sanitarnim službama, a bili su potplaćeni i iskorištavani. U posljednjem govoru, večer prije smrti, King se izričito osvrnuo na brojne prijetnje koje su mu bile upućene i izjavio je da bi volio dug život, ali važnije od svega mu je jednostavno činiti Božju volju. Biskupska konferencija Sjedinjenih Američkih Država smatra da je život Luthera Kinga primjer i nadahnuće upravo za načelo nenasilnog otpora koji je uvijek pokretao njegov život i borbe, unatoč prijetnjama, ponižavanju kojem je bio izložen i vlastima koje su to dopuštale. Naša nas vjera potiče da budemo hrabri, da budemo spremni na odricanje kako bismo obranili dostojanstvo bližnjega koji je stvoren na sliku Božju, a papa Franjo nas često podsjeća da ne smijemo stajati skrštenih ruku nasuprot velikom zlu ili velikim potrebama, pa ni onda kada nas okružuje opasnost. Častiti Martina Luthera Kinga na najbolji način i čuvati njegovo nasljeđe znači produbiti svoju zauzetost u nasljedovanju Božje volje, kamo god ona vodi kada se radi za promicanje pravde, ističe se u poruci američkih biskupa koju je prenijela katolička agencija Sir.

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

„U unutarnjoj molitvi nije važno mnogo misliti, nego mnogo ljubiti.“ (sv. Terezija Avilska)

Dok joga, zen, tehnike opuštanja i druge istočnjačke metode velikim koracima osvajaju Zapad, nudeći najrazličitije i najsloženije oblike mentalne koncentracije, unutarnja molitva – čisti besplatni dar Božje ljubavi – nastavlja poticati i davati životnu snagu svecima, istinskim Božjim prijateljima. Nismo li svi mi na tome putu? Poniznost, ljubav i vjernost jedine su „kvalitete“ koje se traže od čovjeka koji žudi za neiscrpnim vrelom žive vode koja izvire iz Božjega Srca.

Tko može krenuti putem unutarnje molitve? Gdje, kada i kako moliti? Na ta pitanja odgovor daje ova izvrsna knjižica, puna primjera i konkretnih savjeta.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

JEST LI BOG? GDJE JE BOG?

MILE MAMIĆ

U OVOM BROJU GLASNIKA NASTAVLJAMO, POŠTOVANI ČITATELJI, JEZIČNO-DUHOVNO RAZMATRANJE O OČENAŠU. U prošlom smo broju razmatrali samo prvu svezu, po kojoj je molitva i nazvana Očenaš. Molitva nastavlja: **koji jesi na nebesima**. Promotrit ćemo te riječi u bogatoj hrvatskoj jezičnoj tradiciji i suvremenome hrvatskom jeziku.

U hrvatskoj jezičnoj tradiciji riječ **koji** bila je u liku *iže, ki, koji, koi/koj, esi/jesi, jesi i si*. U grčkome tekstu te spone nema, u latinskom ima samo *es*, u staroslavenskome je bilo samo *esi/jesi*. I u današnjemu hrvatskom jeziku primjećujemo kolebanje između **jesi i si**. Činjenica da je ta spona u grčkome ispuštena (neistaknuta!) upućuje na to da bi bilo u hrvatskome bolje upotrijebiti nenaglašeni lik *si*. Uporabom naglašenoga oblika *jesi* u suvremenome se hrvatskom jeziku ističe postojanje, a ono se ovdje pretpostavlja. U skladu s tim smo i postavili prvo pitanje u naslovu, koje nam se može učiniti čudnim i zastarjelim. Naglašeni lik *jesi* ima uporište u staroslavenskome i glagoljaškoj tradiciji i brojnim kasnijim potvdama u tom liku. Osim toga i vrlo lijepo zvuči *koji jesi na nebesi(h)* ako ispustimo to *h*, kako se to često činilo, pogotovo u govorima koji nisu imali glasa *h*. Svakako, o pitanju *si* ili *jesi* trebalo bi raspravljati. Naglašeni lik *jesi* ima uporište u staroslavenskome i glagoljaškoj tradiciji i brojnim kasnijim potvdama u tom liku. Osim toga i vrlo lijepo (ritmično, melodijski) zvuči *koji jesi na nebesi(h)* ako ispustimo to *h*, kako se to često činilo, pogotovo u govorima koji nisu imali glasa *h*.

Prijedložni izraz **na nebesima** pojavljuje se u ovim inačicama: *na nebesih, na nebeseh, na nebesih, na nebesi, na nebesi, na nebesima*. Mi smo zadržali množinu kao što je u grčkome i latinskom jeziku iako ta imenica ima jednako značenje u jed-

nini i u množini. Upravo zato su neki jezici prešli na jedninu ne misleći na to da se time udaljuju od židovskoga i antičkog poimanja o višeslojnosti neba, o „sedmom nebu“ kao sjedištu Božjega kraljevstva. Cijela zavisna rečenica *koji jesi na nebesima* mogla bi se zamijeniti samim prijedložnim izrazom *na nebesima*, u jednini ili množini, kako je to u novije vrijeme napravljeno u nekim jezicima. I mi bismo mogli tu cijelu rečenicu zamijeniti pridjevom *nebeski*, što se još ni štedljivi Nijemci nisu sjetili. Smisao bi se dobro sačuvalo, ali takva struktura ne bi bila u skladu s izvornim jezicima i prijevodima na druge jezike. Ali zbog stilskih razloga i višestoljetne ustaljenosti i strukturalne podudarnosti s grčkim i latinskim ne treba ići u toliku „štedljivost“. I to valja imati na umu jer je *Očenaš* univerzalna kršćanska molitva. Zato ne valja u *Očenašu* pretjerivati s jezičnom ekonomičnošću, štedljivošću. U racionalizaciji toga moglo bi se ići i korak dalje s obzirom na Božju posvudašnjost, pa pridjevom *posvudašnji* zamijeniti cijelu zavisnu rečenicu, ali bi se time potpuno izgubila antonimičnost *nebo : zemlja*. Cijela bi se poetična Biblija pretvorila u puku racionalističku „prozu“, bez *neba i nebesa*, što bi bilo sasvim besmisleno. A i iznevjerili bismo ono što je zapisano da je Isus rekao! Hvala Bogu, za sad takvih pokušaja nema. Poimanjem *neba, nebesa* kao Božjeg prijestolja ne umanjuje se vrijednost zemlje „kao podnožja Božjim nogama“. Ta, i Isus upozorava: „Ne kunite se nikom. Ni nebom jer je prijestolje Božje; ni zemljom jer je podnožje njegovim nogama...“ (Mt 5,34-35) Prijetimo se: Krist je svojim utjelovljenjem, rođenjem, dolaskom na svijet u liku čovjeka učinio da naš antropomorizam postane stvarnost. On je najviše neutralizirao antonimičnost *nebo : zemlja*, došao pomiriti te dvije oprečnice. A ipak nam je tako zanosno govorio o Ocu nebeskom, objavio nam Oca, njegovu beskrajnu ljubav,

milosrđe, čudesnost, slavu i moć. Navijestio nam je Božje kraljevstvo i njegov ustav – i ostao u okvirima klasičnoga poimanja svijeta.

Ovaj zaziv u mnogim se jezicima strukturalno znatno razlikuje od grčkoga i latinskog predloška jer zavisnu rečenicu skraćuju. Trebalo bi više imati na umu da je *Očenaš* univerzalna molitva, da se često istodobno moli, recitira, pjeva na više jezika. Zato bi bilo dobro, koliko to duh jezika dopušta, držati se ishodišne strukture.

Vratimo se početnim pitanjima: Je li Bog? Gdje je Bog? U suvremenome hrvatskom standardnom jeziku naglašeni oblik glagola *biti – jesam, jesi, jest* znači „postojim, postojiš, postoji“. Odgovor na prvo pitanje bio bi: Bog jest. Danas bi bilo običnije: Bog postoji. Uporaba lika *jesi* ističe Božje postojanje, a ono nije upitno. Zato bi lik si bio primjereniji. Drugo pitanje valja promatrati u kontekstu izražajne antonimičnosti *nebo : zemlja, nebesko*. To ne znači da Bog nije „na nebu, na zemlji, i na svakom mjestu“ kako smo kao djeca naučili. Znamo da je Bog posvuda.

Vjernost originalu, čuvanje „izvorne“ strukture, ritmičnosti, muzikalnosti i klasičnoga (hebrejskoga i antičkog) filozofsko-teološkog promatranja Boga i čovjeka, neba i zemlje, svijeta i svesvijeta pokazatelji su dobra prijevoda Biblije i Očenaša. Treba imati na umu da ni Otac ni Očenaš nije samo hrvatski. Tradicija i univerzalnost obvezuju. Valja uzdizati kršćansku biblijsku naobrazbu, kulturu i ne treba nasjedati modi, pomodnosti i (pre)modernom „duhu vremena“.

Napomena: Ovaj članak je prerađen prema mojem članku u suautorstvu s Antom Perišom **TREBAMO LI MIJENJATI OČENAŠ, ŠTO, KAKO I ZAŠTO?** s podnaslovom **TISUČ-LJETNI OČENAŠ NAŠ HRVATSKI**, Jezik, god. 65., br. 2., 41.–80., Zagreb, travanj 2018.

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Utorak, 15. 5. 2018.

Dj 20,17-27; Ps 68,10-11.20-21; Iv 17,1-11a

Srijeda, 16. 5. 2018.

Dj 20,28-38; Ps 68,29-30.33-36c; Iv 17,11b-19

Četvrtak, 17. 5. 2018.

Dj 22,30; 23,6-11; Ps 16,1-2a.5.7-11; Iv 17,20-26

Petak, 18. 5. 2018.

Dj 25,13-21; Ps 103,1-2.11-12.19-20ab; Iv 21,15-19

Subota, 19. 5. 2018.

Dj 28,16-20.30-31; Ps 11,4-5.7; Iv 21,20-25

Nedjelja, 20. 5. 2018.

DUHOVI

Dj 2,1-11; Ps 104,1ab.24ac.29bc-31.34; Gal 5,16-25; Iv 15,26-27; 16,12-15

Ponedjeljak, 21. 5. 2018.

Bl. Djevičica Marija Majka Crkve
Jak 3,13-18; Ps 19,8-10.15; Mk 9,14-29

Utorak, 22. 5. 2018.

Jak 4,1-10; Ps 55,7-11.23; Mk 9,30-37

Srijeda, 23. 5. 2018.

Jak 4,13-17; Ps 49,2-3.6-11; Mk 9,38-40

Četvrtak, 24. 5. 2018.

Jak 5,1-6; Ps 49,14-20; Mk 9,41-50

Petak, 25. 5. 2018.

Jak 5,9-12; Ps 103,1-4.8-9.11-12; Mk 10,1-12

Subota, 26. 5. 2018.

Liturgija kvatri
Prigodna čitanja, str. 119-130; 2Sol 3,6-12.16; Ps 127,1-2; Mt 25,14-30

Nedjelja, 27. 5. 2018.

PRESVETO TROJSTVO

Pnz 4,32-34.39-40; Ps 33,4-6.9.18-20.22; Rim 8,14-17; Mt 28,16-20

Ponedjeljak, 28. 5. 2018.

1Pt 1,3-9; Ps 111,1-2.5-6.9.10c; Mk 10,17-27

Utorak, 29. 5. 2018.

1Pt 1,10-16; Ps 98,1-4; Mk 10,28-31

Srijeda, 30. 5. 2018.

1Pt 1,18-25; Ps 147,12-15.9-20; Mk 10,32-45

Četvrtak, 31. 5. 2018.

TJELOVO

Izl 24,3-8; Ps 116,12-13.15.16bc-18; Heb 9,11-15; Mk 14,12-16.22-26

Petak, 1. 6. 2018.

od dana: 1Pt 4,7-13; Ps 96,10-13; Mk 11,11-25

Subota, 2. 6. 2018.

Jd 17,20b-25; Ps 63,2-6; Mk 11,27-33

Nedjelja, 3. 6. 2018.

Pnz 5,12-15; Ps 81,3-8a.10-11; 2 Kor 4,6-11; Mk 2,23-3,6

Ponedjeljak, 4. 6. 2018.

2Pt 1,1-7; Ps 91,1-2.14-16; Mk 12,1-12

Utorak, 5. 6. 2018.

od dana: 2Pt 3,12-15a.17-18; Ps 90,2-4.10.14.16; Mk 12,13-17

Srijeda, 6. 6. 2018.

2Tim 1,1-3.6-12; Ps 123,1-2; Mk 12,18-27

Četvrtak, 7. 6. 2018.

2Tim 2,8-15; Ps 25,4-5b.8-10.14; Mk 12,28b-34

Petak, 8. 6. 2018.

PRESVETO SRCE ISUSOVO

Hoš 11,1.3-4.8c-9; Otp. pj.: Iz 12,2-3.4b-6; Ef 3,8-12.14-19; Iv 19,31-37

Subota, 9. 6. 2018.

Bezgrješno srce Blažene djevice Marije
vl.: Iz 61,9-11; Otpj. pj.: 1Sam 2,1.4-8; Lk 2,41-51

Nedjelja, 10. 6. 2018.

Post 3,9-15; Ps 130,1-8; 2Kor 4,13-5,1; Mk 3,20-35

Ponedjeljak, 11. 6. 2018.

vl.: Dj 11,21b-26; 13,1-3; Ps 98,1-6; Mt 10,7-13
Utorak, 12. 6. 2018.

1Kr 17,7-16; Ps 4,2-5.7-8; Mt 5,13-16

Srijeda, 13. 6. 2018.

Sv. Antun Padovanski, prezbitelj i crkveni naučitelj
od dana: 1Kr 18,20-39; Ps 16,1-2.4-5.8.11; Mt 5,17-19

Četvrtak, 14. 6. 2018.

1Kr 18,41-46; Ps 65,10-13; Mt 5,20-26

Petak, 15. 6. 2018.

1Kr 19,9a.11-16; Ps 27,7-9.13-14; Mt 5,27-32

20 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing
Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

